FLORIN GHEORGHIȚĂ

REVENIREA ZEILOR

- *Înainte, pe orbita Terrei... se afla Marte !!*
- *El au mutat Terra pe „orbita vieții" !!*
- *Giganticul Program Cosmic al Vieții*
- *El sunt aici... de 2 miliarde ani !*
- *Marte – o planetă locuită*
- *Comandoul Ashtar şi salvarea Omenirii*

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Colecția EXPLOZIV

FLORIN GHEORGHIŢĂ

REVENIREA ZEILOR

Editura OBIECTIV CRAIOVA

CUVÂNTUL EDITORULUI

Dacă este început de noiembrie, o nouă serie de volume ale Editurii *OBIECTIV* vă stau la dispoziţie, conform obişnuitei programări... **Şapte lucrări noi şi o reeditare, toate la fel de „explozive”,** inclusiv continuările la ***„Dacia Preistorică”*** a lui Nicolae Densuşianu. Chiar mai e nevoie să ne lăudăm?!...

În general, pe olteni nu prea îi dă modestia afară din casă, dar spuneţi şi Dvs., cu asemenea autori şi astfel de lucrări, cum să nu te lauzi?!

N. Densuşianu continuă să-i „pună la colţ” pe toţi „românii de bine” care contestă primordialitatea strămoşilor noştri chiar şi pe aceste locuri, nu numai în cadrul civilizaţiei umane, oferindu-ne noi dovezi de senzaţie.

Paul Ştefănescu, celebrul scriitor, continuă să publice la Editura OBIECTIV, chiar şi după ce ne-a părăsit pentru totdeauna. ***„Culisele României”*** face parte dintr-o serie de volume pe care ni le pregătise pentru publicare şi vă asigur că va deveni un titlu de referinţă...

Dl. **Teodor Filip** a trecut, cu dârzenia uslaşului, peste un moment crunt al vieţii (decesul soţiei) iar acum vă puteţi convinge că e decis să spună ***„Adevăruri explozive”*** până la capăt!

Dl. **Florian Gârz** ne surprinde din nou, de astă-dată cu o tematică şi un titlu... de-a dreptul „trotil”: **„Spionaj şi sex”!** Vă veţi convinge rapid că, aflate în combinaţie, cele două elemente de-a dreptul „explozive” pot schimba istoria...

Iar pentru că a venit vorba de (pre)istorie, ea nu poate lipsi din tematicile abordate de Editura *OBIECTIV.* Chiar dacă subsemnatul a făcut o mică pauză, pentru a vă

pregăti o surpriză plăcută: *„Istoria secretă a Omenirii”* (mult-anunţată, ştiu!).

Lucrarea de (pre)istorie pregătiră pentru această serie este, însă, credeţi-mă **o adevărată… „bombă atomică”!** Exagerez? Doar dacă au înnebunit, cumva, şi cei de la **Cambridge University,** când **l-au nominalizat pe autor, prof. Tudor Diaconu, drept** *„Omul Anului”!…*

Pentru cei „iniţiaţi”, prof. Tudor Diaconu nu este deloc un necunoscut, dimpotrivă, iar o lucrare a sa anterioară *(„Limba vorbită de Adam şi Eva”)* un adevărat eveniment ştiinţific. Deloc convenţionalul profesor din Piteşti **a descoperit cheia scrierii hieratice (sfinte) şi, implicit, „planta nemuririi” şi leacul natural pentru SIDA!!!**

Lucrarea publicată de Editura *OBIECTIV* am intitulat-o *„Scrierea secretă”* şi este **doar primul volum.** Ea ne prezintă **perfecţionarea unei descoperiri epocale, ce poate schimba, într-adevăr, întreaga Istorie a Omenirii! Punând într-o matrice matematică orice text „sacru”, scris de iniţiaţi, de la texte din Insula Paştelui la textul de pe piatra tombală a genialului W. Shakespeare (pseudonim), acesta se poate citi… în româneşte şi dezvăluie secrete absolut senzaţionale!** Iar unele de-a dreptul incredibile. De exemplu: **Burebista a fost** decapitat la Cozia iar **Iisus Christos s-a născut la… Stânişoara (Vâlcea)!!**

Toma Necredinciosul poate afla, din *„Scrierea secretă”,* că Egipt însemna „Lume” iar **Biblia a fost furată de la geţi** (casta IO, a Marilor Preoţi ai Antichităţii) **şi prelucrată**…

Credeţi că mai lipseşte ceva dintr-o astfel de *„Colecţie EXPLOZIV”* atât de şocantă? Într-adevăr, volumul de faţă…

*

Pe la finele anilor ’60. după ce „golisem” Biblioteca Judeţeană de cărţile poliţiste şi istorice (P. Féval, Al. Dumas etc.), am descoperit întâmplător o lucrare a lui **Frank Edwards** despre ***„fenomenul OZN”.*** Deşi am lecturat

cartea cu detaşarea ignorantului, subiectul m-a „prins” şi am epuizat rapid toate lucrările ce se puteau găsi, pe această temă, în acele vremuri de „materialism ştiinţific”.

În totalitate, titlurile respective aveau **autori occidentali şi mai ales americani.** La un moment dat, subiectul deja începuse să mă plictisească: cazurile se repetau şi lipseau „întâlnirile de gradul IV”. Apoi, **a apărut brusc senzaţionalul: o carte scrisă de un român şi care îi transforma pe autorii americani în… simpli amatori!**

Fiind cumpărată, a devenit imediat „Biblia” mea, pe care nu aş fi împrumutat-o nimănui. După o vreme, însă, n-am rezistat insistenţelor unui prieten foarte bun, (eram în liceu), şi… n-am mai văzut-o. Mai interesant este că respectivul (acum, un binecunoscut chirurg pe laser) a fost atât de captivat de conţinut, încât m-a trezit pe la 3 noaptea să-mi spună că… vede un OZN! Era doar luminiţa de la o macara ce voia… să-şi facă planul…

Ulterior, oricât m-am zbătut, n-am mai găsit cartea nicăieri, ca s**-o recumpăr dar, de atunci, autorul a devenit pentru mine un standard de calitate în domeniu. Deoarece, când autori americani deveniţi celebri pe Mapamond scriau într-una despre răpiri de animale, acesta oferea… fotografia Sfinxului de pe Marte!…**

Cartea pierdută **era** intitulată ***„OZN – o problemă modernă”*** (Ed. Junimea Iaşi, 1973) **iar** autorul se numea **Florin Gheorghiţă.** Autorul acestui volum.

Faptul că l-am convins pe dl. Gheorghiţă să publice la Editura *OBIECTIV* îl consider nu numai **o performanţă profesională,** ci şi **o realizare personală.** Ca şi în cazurile Paul Lazăr Tonciulescu, Adrian Bucurescu sau Paul Ştefănescu (în ordine cronologică), autori pe care îi consider adevărate borne (alături de alţii) în activitatea mea de… cititor fruntaş.

*

Probabil v-au şocat deja subtitlurile de pe copertă! N-aţi văzut conţinutul, încă!

În ce mă priveşte, mă bucură, însă, că **o somitate în domeniu, cum este dl. Florin Gheorghiţă, îmi confirmă teoria din** *„SECRETELE TERREI”* – **vol. IV,** aparent hazardată (caracterizare plină de bunăvoinţă): **Terra a fost „mutată” de zei pentru a o transforma în** *„Planeta Vieţii”(vezi* tăbliţele sumeriene)!...

Din nou pentru... Toma Necredinciosul: aceste subtitluri ca şi textul cărţii, sunt senzaţionale şi nu senzaţionaliste. Ele au fost acceptate, telefonic, şi de autor, pentru că reprezintă esenţa unei lucrări într-adevăr de senzaţie.

Senzaţionale sunt doar informaţiile oferite de această lucrare, în baza unei rigurozităţi ştiinţifice specifice autorului. **Garanţia seriozităţii acestei lucrări este însuşi dl. Florin Gheorghiţă, o somitate în domeniu, de la Bucureşti la New York!**

Pentru convingere, să reţinem câteva elemente din biografia sa „de profil”.

Inginer electrotehnist, dl. Florin Gheorghiţă a început să se ocupe de domeniul OZN **încă din anii ’60.** Într-atât de bine, încât **în august 1968 era deja un specialist de maximă credibilitate.** Astfel că, realizând celebra **fotografie a unui OZN deasupra pădurii Baciu (Cluj-Napoca),** de la acea dată, tehnicianul Emil Barnea a apelat imediat la specialistul recunoscut Florin Gheorghiţă...

Acesta **s-a implicat total în caz:** prezentarea fotografiilor autorităţilor locale şi centrale, prezentarea la TVR şi în presa din ţară, conferinţe de largă audienţă etc.

Ulterior, a făcut cazul larg cunoscut în întreaga lume, în reviste de mare circulaţie din Anglia, Franţa, Germania, Elveţia, Canada, SUA, (reluate apoi şi în alte ţări sau de numeroşi autori străini).

În **1973,** şi-a găsit timp să-şi publice prima carte. Pregătită meticulos, ani buni, ***„OZN – o problemă modernă”*** (chiar ea!) avea să fie **prima lucrare din**

România (şi nu numai!) **ce releva necesitatea abordării scientizate a provocatoarelor manifestări ale OZN,** care sfidau fizica terestră. **Florin Gheorghiţă trecea atunci în faţa multor autori americani deja celebri,** abordând ştiinţific şi la obiect „aerodinamica luminoasă" şi tehnicile de zbor antigravitaţionale evidenţiate de OZN.

Modul ştiinţific de abordare a acestui fenomen (tratat senzaţionalist în SUA, etc., până atunci) l-au adus în lumină pe autorul român.

Cercetători din toată lumea se ofereau să colaboreze, apoi a fost invitat să conferenţieze la o serie de congrese internaţionale de profil: Bucureşti – 1976 (?), Italia – 1977, Spania – 1979 şi chiar la Congresul Federaţiei Internaţionale de Astronautică, organizat în 1978 de Academia de Ştiinţe a Iugoslaviei.

Încă din acei ani, dl. Florin Gheorghiţă a devenit o **somitate** pe plan **mondial în domeniu:** membru onorific al unor Asociaţii de cercetători din Italia şi Spania, autor de articole în reviste din mai multe ţări occidentale, nominalizat (timp de mai multe decenii!) în colectivul de consultanţi ai celebrei reviste londoneze *„Flying Saucers Review"* (Revista Farfuriilor Zburătoare), patru lucrări traduse etc.

Preşedintele Asociaţiei „Terra Nova" – Iaşi este, însă, prea reţinut şi nu aminteşte de faptul că a fost (este?) **membru în conducerea unei Asociaţii de profil care însuma cele mai mari somităţi ale Lumii în domeniu…** Cu greu a amintit o informaţie pe care alţii… şi-ar fi pus-o în piept, ca pe o decoraţie: **are o veche legătură documentară cu specialiştii de la NASA, de la Secţia CETI.** Ce este CETI veţi afla ceva mai încolo…

În concluzie, când veţi da, în paginile următoare, de informaţii şocante, de-a dreptul incredibile, puteţi avea toată încrederea: sunt reale! Ele sunt **garantate de seriozitatea celei mai mari somităţi în domeniu a României…** Cărţile sale, publicate până acum, constituie dovada concretă:

– *OZN o problemă modernă* – Ed. Junimea, Iaşi, 1973

– *Enigme în Galaxie* – Ed. Junimea, Iaşi, 1983
– *Întrebările Ştiinţei* – Ed. Albatros, Bucureşti, 1988
– *Temponauţii galactici* – Ed. Moldova, Iaşi, 1993
– *Straniile Inteligenţe invizibile.*
ediţia I – Ed. Institutul European, Iaşi, 1993
ediţia a II-a – Ed. Fides, Iaşi, 1996
– *Comunicări cu cealaltă lume.*
ediţia I – Ed. Big M, Iaşi, 1993
ediţia a II-a – Ed. Fides, Iaşi, 1996
– *Spirit şi Destin cosmic* – Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994
– *Voci din invizibil* – Ed. Aldo-Press, Bucureşti, 1995
– *Lumi invizibile.*
ediţia I – Ed. Polirom, Iaşi, 1996
ediţia a II-a – Ed. Sedcom, Iaşi, 2002
– *O.Z.N. eterice* – Ed. Polirom, Iaşi, 1997
– *Fenomenul Valentina* – Ed. Polirom, Iaşi, 1997
– *Incursiuni în alte lumi* – Ed. Polirom, Iaşi, 1999
– *Seniorii Cosmosului* – Ed. Polirom, Iaşi, 2001

Şi acum, pregătiţi sufleteşte, Editura OBIECTIV şi autorul Florin Gheorghiţă vă invită la o... călătorie pe Marte!

24 iulie 2003

Eugen DELCEA

PREFAŢĂ

Pentru Omenire, secolul XX a fost veacul celor mai mari descoperiri din istoria sa. Acestea au condus implicit la **teorii ştiinţifice revoluţionare** (teoria relativităţii, teoria cuantelor, teoria codului genetic, etc), cât şi la **spectaculare realizări tehnice** – la fel de revoluţionare (utilizarea energiei atomice, a microelectronicii, a radiotelescoapelor, a rachetelor cosmice inteligente, etc).

Dar, în paralel cu impresionantele progrese ale ştiinţei şi tehnicii, în preocupările generale **s-au reactivat şi numeroase mari enigme** pe care gândirea umană le-a sesizat şi le-a tot transmis generaţiilor ulterioare, încă din timpuri străvechi. Printre variatele „mistere" care continuă să aştepte explicaţii veridice, în acest secol XX s-au reactivat – ca amploare şi ca interes general – **două enigme tulburătoare.** Acestea s-au „infiltrat", treptat, până la cele mai înalte nivele ale gândirii şi ale preocupărilor acelor colectivităţi care au avut acces la instruire şi la informare modernă.

Astfel, **enigma ontologiei fiinţei omeneşti** – ca structură biologică asociată cu o complexă structură energetică de natură spirituală – a creat un larg orizont al gândirii umane, cât şi al cercetărilor unui imens domeniu necunoscut. Treptat, poate într-un mod mai puţin cunoscut şi uneori cu denumiri „mascate", au fost **create importante centre de cercetare,** care speră ca în viitor să ofere Omenirii elucidările mult aşteptate. În acest sens, iată câteva exemple semnificative: Secţia de telepatie şi bio-introscopie – din cadrul Asociaţiei ştiinţifice şi tehnice pentru aparate de măsură – la Moscova; Secţia de Bioinformaţii – din Comitetul ştiinţific şi tehnic pentru telecomunicaţii – la Moscova; Institutul de parapsihologie al

Universităţii Harvard – în SUA; Laboratorul de Parapsihologie al Universităţii Duke – în SUA; Institutul pentru zone de frontieră ale Psihologiei – al Universităţii germane din Freiburg; Divizia parapsihologică a Universităţii olandeze din Utrecht. Dar, în secolul XX, astfel de centre s-au înmulţit spectacular în întreaga lume.

Cea de-a doua mare enigmă care a preocupat în mod amplu opinia publică mondială, cât şi comunitatea ştiinţifică internaţională a fost aceea a **relaţiilor om-Cosmos.** Aceasta a fost stimulată în mod progresiv de uimitoare manifestări ale unor evidente „Inteligenţe extraterestre", care au consacrat *„problema Obiectelor Zburătoare* (mereu) *Neidentificate"* – aşa cum o definea savantul american prof. James McDonald – ca fiind *„cea mai importantă problemă ştiinţifică a timpurilor noastre."*

Şi pentru investigarea straniei „*probleme OZN"* s-au format diferite **organisme oficiale,** cele mai importante funcţionând în SUA, Rusia, Franţa. Totuşi, **după un timp,** au fost **desfiinţate.** Ca motivaţii, pe de o parte a fost **insuficienţa posibilităţilor actuale de cercetare ştiinţifică** a impresionantelor manifestări demonstrate an de an de *„trimişii unor civilizaţii foarte avansate";* pe **de** altă parte a fost constatarea generală a **lipsei totale de intenţii agresive la adresa Omenirii terestre.**

De-a lungul deceniilor trecute a rămas în funcţiune doar organismul internaţional **SETI** – de „Căutare a Inteligenţei Extraterestre" –, susţinut de Agenţia americană NASA şi de astronomii marilor radiotelescoape din lume.

Dar, nemulţumiţi de acţiunile limitative ale autorităţilor din ţările dezvoltate. **peste o sută de savanţi** se reunesc periodic în cadrul unui ***„Colegiu Invizibil",*** pentru a discerne fondul faptic şi orizontul ştiinţific al acestei imense probleme. Membrii acestui grup au considerat mereu că ***„prezenţa OZN"*** **în spaţiul planetar a avut încă din trecut un scop fundamental: stimularea continuă, dar cu discreţie, a ascendenţei gândirii şi a realizărilor Omenirii terestre!**

Treptat, mulţi oameni de ştiinţă au acceptat acest punct de vedere, fapt demonstrat şi de acel simpozion al unor somităţi ştiinţifice din diverse ţări – organizat la **Roma**, în anul **1984** –, care a recunoscut deschis necesitatea abordării docte a unei *„Ştiinţe a fantasticului”.*

Prin conţinutul său informaţional întru totul veridic, această carte, neavând conexiuni cu domeniul literaturii imaginative „ştiinţifico-fantastice”, **se doreşte a fi o susţinere sintetică a acţiunilor,** la fel de captivante, **prin care *„Ştiinţa fantasticului”* a făcut noi paşi** în elucidarea marii enigme a manifestărilor Inteligenţelor Cosmice.

Autorul

Capitolul I

FOARTE STRANIU… DAR ADEVĂRAT!

Dacă ne imaginăm civilizaţii substanţial mai avansate decât cea a noastră, poate că acestea au descoperit noi legi posibile ale Fizicii, pe care noi le-am putea presupune doar foarte vag... Întotdeauna va exista posibilitatea existenţei unor legi ale Fizicii încă nedescoperite. Am greşi dacă, în gândirea noastră, nu am tine cont de această posibilitate.

Carl SAGAN
(Communication with Extraterrestrial Intelligence)

România – o ţară de clarvăzători!?

Cum aţi reacţiona dacă un copil, care nu are încă opt ani şi acum învaţă să scrie, s-ar uita la dvs. şi v-ar descrie prin cuvinte şi comparaţii improvizate toate organele interne şi v-ar spune chiar că unul anume vă este afectat? Dar şi mai mult, uitându-se cu atenţie, v-ar informa că în sângele dvs. vede nişte fiinţe mici de tot, dintre care unele sunt „rele" şi trebuie să le alungaţi! V-aţi mira, desigur, dar apoi poate aţi gândi că a văzut toate acestea într-o carte şi vi le repetă acum ca un actor care îşi joacă bine rolul... Însă nici n-aţi formulat bine acest gând în sinea dvs. şi iată că vă şi dă replica: „De *ce gândiţi aşa despre mine, căci aşa cum le văd bine pe toate acestea, vă văd şi gândul! Din luminile şi culorile pe care le aveţi şi în jurul trupului văd chiar mai mult, dar nu vă mai spun nimic, căci nu mă credeţi!"*

Întregul dialog şi faptele respective nu sunt ficţiuni imaginate, fiindcă micul „clarvăzător", slăbuţ la trup şi cu ochii mari, există în carne şi oase în oraşul german

Offenbach; se numeşte **Dominik Binder** şi este **cel de-al doilea copil al unei familii plecate cu ani în urmă din ţara noastră.** Şi, deşi capacităţile sale sunt tot mai „stranii”, percepţiile sale „extrasenzoriale” dezvoltându-i-se tot mai mult, **tot ceea ce „vede” el cu „cel de-al treilea ochi” s-a verificat în bună parte că este adevărat!**

În fapt, **manifestările „clarvederii”** demonstrate de anumiţi oameni nu sunt o noutate, ba sunt chiar **foarte vechi,** regăsindu-le şi în mitologii. Neputând fi însă investigate ştiinţific (având la bază energii şi materii „invizibile” total necunoscute) şi deranjând chiar foarte mult prin puterea „citirii gândurilor”, fenomenele şi înseşi persoanele respective au tot fost desconsiderate. Abia în secolul XX li s-a acordat o atenţie sporită, unii clarvăzători fiind studiaţi în centre de cercetare (dar fără rezultate notabile), alţii fiind antrenaţi în activităţi mai mult sau mai puţin oneste, iar cei mai mulţi căutând să-şi ajute semenii în mod direct.

Dar literatura parapsihologiei moderne evidenţiază faptul că, în cursul secolului XX, în lume s-au înmulţit persoanele „clarvăzătoare”, despre aptitudinile uimitoare ale unora dintre acestea scriindu-se cărţi întregi. Pe această linie, poate că, pentru cititorii din ţara noastră, este interesant un amănunt mai puţin cunoscut: **în România,** în ultimele decenii ale veacului trecut, **numărul persoanelor cu astfel de capacităţi deosebite a crescut mai mult decât în alte ţări europene.**[1] Mare parte dintre acestea, uimite şi ele însele de tulburătoarele viziuni survenite fără să ştie „cum” şi „de ce”, au preferat totuşi să nu le manifeste în public. Personal, m-am convins de atare aspecte, cunoscând, **numai în municipiul Iaşi, opt clarvăzătoare** care, în ultimul deceniu al veacului trecut, şi-au descoperit şi apoi şi-au extins captivante facultăţi de vizionare a unei „alte realităţi” – invizibilă pentru marea

[1] N. edit.: Acest fenomen a fost prevăzut, încă din 1922, de indianul Sadhu Sundhar Singh! Amănunte de senzaţie în „SECRETELE TERREI – Istoria începe în Carpaţi” – vol. II.

majoritate a oamenilor. Şi spun „captivante”, întrucât oricine este fascinat de descrierile unei „alte lumi”, pe care ni le oferă cu totală sinceritate cei care şi-au deblocat şi alţi senzori existenţi în fiinţa umană: acea „lume nevăzută” care, în fapt, este însăşi un orizont al existenţei noastre!

Fotografiile conţin şi... gândurile

Studiind pe parcursul a doi ani o persoană de acest fel[2] şi asistând la dezvoltarea potenţelor sale remarcabile, cât şi la verificări paralele ale spuselor sale – efectuate de specialişti din mai multe domenii –, am putut aprecia importanţa acestei „metode noi” de extindere a cunoaşterii. Dar chiar mai mult: analizând şi cu alte persoane „dotate” felul în care şi-au extins uimitoarele lor capacităţi, am putut constata realitatea unei afirmaţii provocatoare a „iniţiaţilor”: **facultăţile stranii ale „clarvederii” le avem latente**[3] **cu toţii,** în părţile încă necunoscute ale fiinţei noastre! **Depinde de fiecare dintre noi ca să le creăm condiţiile de „trezire” şi apoi să le dezvoltăm prin „antrenamente” specifice.**

Un bun exemplu colectiv în acest sens, a fost prezentat repetat publicului nostru de unele publicaţii şi posturi de televiziune: doi profesori din municipiul Iaşi au selectat, din cadrul unor clase de liceu, o serie de eleve cu evidente aptitudini latente. Dezvoltându-le treptat potenţele „somnolente”, au format un întreg grup de clarvăzătoare, cu reale calităţi de vizionare. Faptul l-am prezentat şi personal într-un alt cadru[4], întrucât la diverse analize documentare, tinerele mi-au relevat multe informaţii foarte interesante, percepute doar extrasenzorial.

---

[2] Gheorghiţă, F.: „Fenomenul Valentina” – Polirom, Iaşi, 1997.

[3] Leadbeater, C.W. *„L’autre coté de la mort”* – Adyar, Paris, ediţia a 7-a, 2001.

[4] Gheorghiţă, F.: *„Seniorii Cosmosului”*- Polirom, Iaşi, 2001.

Unul dintre fenomenele real captivante dezvăluite de clarvăzătorii mai exersaţi este un fapt cu totul ignorat de profesionişti şi de diverşi specialişti, cât şi de milioanele de fotoamatori din întreaga lume: pozele care se fac uneia sau mai multor persoane nu redau numai imaginile acestora şi ale cadrului ambiant (prin impresionarea clişeelor de radiaţiile luminoase reflectate din spaţiul vizat). Substanţele chimice ale clişeelor mai preiau „ceva" în plus: **peliculele fotosensibile înregistrează –** dar holografic (!) – şi **radiaţiile „energiilor-gând" ale fiecărei persoane în parte!** Or, aici intervine şi un alt aspect, adesea fascinant, al straniilor capacităţi ale clarvăzătorilor: **aceştia „pot citi" în orice fotografie conţinutul informaţional al „undelor-gând" radiate**[5] **de cei fotografiaţi, întrucât şi acestea au impresionat clişeele, simultan cu radiaţiile luminoase!** „Citind" gândurile preluate în mod neştiut de filmele fotografice, dincolo de zâmbetul protocolar afişat adesea de cei „pozaţi", orice clarvăzător exersat regăseşte adevăratul „chip" al acestora. Chiar dacă faţa zâmbeşte, în gândurile intime ale oamenilor pot exista, în acelaşi timp, cele mai ascunse suferinţe, intenţii sau idei pe care stratul extrem de fin al substanţelor sensibile le înregistrează doar aparent „miraculos".

Dar această incursiune în insolitul domeniu al clarvederii nu constituie totuşi subiectul cărţii de faţă. Ea se constituie doar într-o informare prealabilă pentru o conexiune faptică şi mai fascinantă.

„Globurile" invizibile erau... fiinţe extraterestre

Studiind de mai multe decenii tulburătoarea problemă a „prezenţei extraterestre" în spaţiul planetar – problemă

[5] Powell, A.E.: *„Le corps mental"*- Adyar, Paris, 1993.

care a devenit, în cea de-a doua jumătate a secolului XX, una dintre cele mai mari enigme contemporane –, am beneficiat mereu de un fapt anume: începând cu primirea filmului expus în august 1968 de Emil Barnea asupra unui OZN întru totul real (coborât mult deasupra pădurii Baciu, de lângă municipiul Cluj-Napoca)[6], **în decursul anilor am tot primit zeci, sute de documente fotografice stranii**! Acestea îmi erau transmise de cei mai diferiţi fotografi amatori – şi unii chiar profesionişti –, din cele mai diverse locuri din ţara noastră, şi chiar din străinătate, sesizaţi de neînţelesele prezenţe aeriene surprinse de clişee.[7]

Stranietatea conţinutului multor poze ridică adesea probleme de o complexitate mai greu de descifrat. Şi astfel, la un moment dat, am apelat şi la „citirea" unor documente fotografice de clarvăzători mai bine formaţi. Surprizele oferite pe această cale au fost într-adevăr remarcabile.

Din suita imaginilor mai stranii, analizate în comun cu persoane clarvăzătoare (dar în mod separat cu fiecare, pentru o mai bună discernere a realului), am selectat două imagini cu caracter de **unicat chiar pe plan mondial,** care sunt poate cele mai sugestive.

Prima fotografie (fig.1) a fost obţinută, în anii '70 ai veacului trecut, de biologul clujean **Al. Sift** – acel pionier naţional al înregistrărilor fotografice de fiinţe aparţinând „altor lumi".[8] Clişeul respectiv îl expusese pe dealurile luncii râului Someş (la vest de municipiul Cluj-Napoca) oarecum la întâmplare, căci de fapt nu văzuse nimic deosebit. La copierea filmului a rămas însă total surprins: **clişeul înregistrase prezenţa în aer a trei entităţi globulare, puternic radiante.** Acestea staţionau în

[6] Gheorghiţă, F.: *„Lumi invizibile"*- Sedcom, Iaşi, ediţia a 2-a, 2002.

[7] N. E.D.: Un subiect al unor asemenea fotografii este şi Lavinia Tatomir, „fata care aduce ploaia": o rachetă de tenis care... îi măreşte faţa sau o stranie figură „din neant", care o „supraveghează". Mai mult, chiar şi fratele său vitreg era „urmărit" de „fenomene globulare" ce impresionau filmul fotografic în forme stranii, „tip Picasso"... Toate acestea le-am publicat în revista „69 Paranormal", în 1995.

[8] Gheorghiţă, F.: *„OZN eterice"*-Polirom, Iaşi, 1997.

momentele respective **în interiorul unei ciudate forme ovoidale alungite,** care, deşi total transparentă, era totuşi constituită din „ceva” mai dens decât aerul, fiind mai întunecată.

Expertul japonez Masaosni Watanabe (profesor de tehnică fotografică la Universitatea Tohoku din Yamagata) – pe care l-am consultat mai târziu –, mi-a confirmat autenticitatea acestui document fotografic (fapt de care eram, de altfel, cu totul sigur), cât şi importanţa conţinutului său inedit. Deşi a circulat şi a fotografiat în multe ţări din lume şi era de decenii în relaţii cu foarte multe cercuri fotografice, până atunci nu mai văzuse o asemenea imagine...

Tot primind şi adunând documente fotografice insolite, prin bogata colecţie formată am putut să demonstrez, în primii ani ai deceniului ’90, că **astfel de entităţi globulare**[9] **radiante sunt în realitate „fiinţe” care au comportamente inteligente!** Dar la fotografia respectivă părându-mi-se ciudată, strânsa apropiere a entităţilor, cât şi „ascunderea” lor într-un înveliş mai întunecat dar transparent, doream să ştiu mai multe detalii.

După un număr de ani, am supus şi această imagine cercetării extrasenzoriale, consultând persoane clarvăzătoare. „Citirile” lor separate mi-au oferit explicaţii identice, cu adevărat fascinante: **cele trei „forme” globulare radiante erau nişte fiinţe foarte inteligente,** care nu aparţineau însă nici unui regn terestru; acestea erau **venite de „foarte departe”, din spaţiu!** În intensa lor emanaţie (totuşi invizibilă) a fost resimţită – de fiecare persoană în parte – **o bunătate extraordinară!** Dar mai mult decât atât, „intrând în gândirea” acelor fiinţe minunate dar fără trup din carne, s-a citit o intenţie fermă: acele entităţi venite din Cosmos **au intrat în spaţiul terestru cu hotărârea de a-i ajuta pe oamenii pământeni să evolueze mai repede!**

---

[9] Gheorghiţă. F.: *„Straniile inteligenţe invizibile”*- ediţia a II-a, Fides, Iaşi, 1996.

Aşadar, iată un document cu totul real, care a fost „oferit” ca să confirme ceea ce o bună parte a exobiologilor şi a ozenologilor, precum şi a literaturii SF au presupus în ultimele decenii: extratereştrii doresc efectiv să ne ajute şi să ne stimuleze totodată, pe noi oamenii acestei planete, ca să progresăm mai activ spre un nivel mult superior, realizat în fapt de numeroase alte „omeniri” existente în Galaxie!

Dar strania înregistrare fotografică mai conţine şi un altfel de insolit: **masa transparentă,** dar mai întunecată, **a ovoidului aerian** care proteja entităţile aflate în interior a fost percepută ca fiind **însăşi „nava”** cu care acestea veniseră din depărtări spaţiale! Evident, era constituită dintr-o „altă materie”, lipsită de greutate şi deci de inerţie, **capabilă astfel să permită viteze de deplasare fantastice.**

Iată, deci, „secretul” călătoriile galactice! Imensele distanţe interstelare nu vor putea fi parcurse nicicând de nave cosmice metalice de tipul celor concepute de specialiştii pământeni pentru epopeile spaţiale, care, la plecare, ar trebui să aibă greutăţi de zeci de mii de tone… Trebuie descoperite mai întâi **alte feluri de materie şi de energii, dirijate în baza altor legi fizice,** astfel cum ne demonstrează acest document fotografic şi cum intuia însuşi acel savant american citat în motto-ul acestui capitol… Fotografia face parte şi ea dintr-o imensă „lecţie” oferită de „Inteligenţele extraterestre” – în primul rând prin intermediul OZN-urilor –, lecţie pe care savanţii Pământului abia au început să o înveţe, dar care va trebui înţeleasă şi apoi transpusă în practică de întreaga omenire terestră.

De la marginea Galaxiei… pe Valea Cernei

Dar inedita înregistrare prezentată mai sus nu e singura „probă materială” în acest sens. Un alt document unicat,

obţinut de un alt fotograf amator mai sensibil, un deceniu mai târziu, oferă nu numai o aceeaşi impresionantă demonstrare ştiinţifico-tehnică, ci şi o anumită precizare din domeniul fantasticului!

Făcând, în **august 1982,** o excursie pe „sălbatica” **vale a Cernei,** în munţii Banatului, inginerul Ion Chelaru (din Câmpina) a expus multe clişee, impresionat de frumuseţea peisajelor. Revenit acasă, a avut şi el parte de surprize la copierea filmului. Dintre acestea, cea mai de neînţeles era înregistrarea pe cer a unei prezenţe extrem de stranii, pe care nici el şi nici altcineva din grup nu o remarcase. Neavând însă nimic comun cu pozele OZN-urilor din literatură şi neputând găsi vreo explicaţie pentru ciudatul „fenomen aerian”, nu s-a mai ocupat de imaginea respectivă. După mai bine de un deceniu, văzând ilustrările cărţilor mele, prin care ofeream explicaţii pentru înregistrări insolite oarecum asemănătoare, mi-a transmis spre analizare şi clişeul ciudatului „fenomen aerian”.

Desigur că o investigare doar vizuală a straniei înregistrări (fig.2) poate oferi doar explicaţii limitate, întrucât prezenţa nevăzută de pe cer este constituită din elemente total neobişnuite pentru cunoaşterile noastre şi pentru însăşi logica ştiinţifică: **un inel lat şi mult alungit, fără margini precise, compus dintr-o materie roşcată care difuzează cu uşurinţă în jur, conţinea în interior un grup de entităţi radiante care staţionau apropiate, într-un acelaşi plan orizontal** (!?) Dacă, prin comparaţii cu numeroase documente fotografice, personal am recunoscut cu uşurinţă prezenţa unor entităţi inteligente în cadrul respectiv, structura fizică şi aspectul „negeometric” al inelului roşiatec m-a intrigat în mod deosebit. După consultarea obişnuită a unor specialişti, am apelat şi la persoane clarvăzătoare.

Percepţiile separate ale acestora au fost ca fond aceleaşi, dar cu nuanţările unui fantastic care nici lor nu le venea să-l creadă: **inelul roşiatic era de fapt rebordul unei nave spaţiale de formă rotundă, dar… fără contururi nete şi stabile…** Acel rebord era constituit

dintr-o altă materie decât corpul mai înalt al navei, care nu era însă numai invizibil ochiului uman: **materia corpului avea o frecvenţă vibratorie într-atât de ridicată, încât nici substanţele chimice ale clişeului nu au mai reacţionat…** Totuşi, fiecare persoană clarvăzătoare „simţea" vibraţia şi deci" existenţa acelui corp compact al navei. Aşadar, un OZN adevărat dar de o invizibilitate mult mai complexă! Fără un astfel de document doveditor ar putea crede lumea relatări de acest fel?

La investigarea interiorului navei, răspunsurile au fost de asemenea şocante: într-adevăr, **în „obiectul" invizibil se afla un grup de fiinţe: acestea erau foarte, foarte inteligente şi s-au lăsat anume fotografiate,** pentru a oferi o înregistrare unică a prezenţei lor în spaţiul terestru. Prin „intrarea în gândul" lor, s-a aflat un fapt care depăşeşte orice imaginare obişnuită: fiinţele respective erau **venite dintr-un sistem solar foarte îndepărtat, aflat la periferia Galaxiei noastre!**[10] Dar, spre deosebire de entităţile fotografiate în lunca Someşului, acestea **nu doreau să aibă nici un contact cu oamenii pământeni! Intenţionau doar să studieze planeta noastră „de sus",** afirmând că dispun de posibilităţi proprii pentru aflarea directă a oricărui element sau factor local specific – inclusiv intimităţile organice, mentale şi spirituale ale oricărei fiinţe terestre… Desigur că pentru noi, „cei de jos", e tulburător să aflăm astfel de lucruri, dacă le mai şi comparăm cu nivelul actual al cunoaşterilor şi al posibilităţilor de care dispunem noi, oamenii planetei Terra.

Privind astfel de înregistrări fotografice stranii, ne aflăm evident în faţa unor documente care ne demonstrează

[10] Astronomii au clasificat populaţia stelară a Galaxiei noastre (de cca 300 miliarde de stele) în două categorii:

– categoria I: stele mai tinere.

– categoria II: stele mai bătrâne. Acestea sunt situate atât în zona discului central, cât şi la periferie, în haloul galactic. Sistemele solare „mai bătrâne" pot fi desigur „leagănul" unor civilizaţii extrem de evoluate acum.

Persoanele care au „citit" originea navei respective neavând nici o cultură astronomică, informaţia lor apare deci veridică şi sub aspectul doct al problemei.

existenţa altor feluri de materie, a altor forme de energie, a unui alt „prototip cosmic” al fiinţelor inteligente – al căror corp este doar un glob radiant, constituit dintr-o materie invizibilă dar extrem de potentă, capabilă să gândească, să emită idei şi să activeze energii ce permit zboruri cosmice la viteze fantastice!

Pe această linie a unor tulburătoare evidenţe obţinute în spaţiul ţării noastre, care vin şi ele să stimuleze reconsiderări atât ale cunoaşterilor ştiinţifice fundamentale, cât şi a însăşi a modului nostru obişnuit de a gândi, se înscrie şi o **videocasetă realizată în S.U.A.** Conţinutul său are, de asemenea, o mare valoare documentară, întrucât **redă înregistrări extrem de stranii obţinute de astronauţi americani în timpul unor misiuni NASA.**

OZN-uri de 5,5 km studiază Omenirea

Porţiunea care mi-a fost oferită pentru vizionare provenea parcă dintr-o lume a fantasticului şi totuşi realitatea ei era totală... În fapt, pe micul ecran, mi s-a derulat filmarea, de către echipajul unei navete spaţiale, a lansării unui satelit sferic, la înălţimea de 560 km faţă de solul terestru. Ca detaliu mai deosebit, acesta era echipat şi cu un cablu colector de particule ionizate, având rolul de a deveni sursa sa permanentă de energie. Lungimea acestui cablu era de 12 mile [22,3 km (!)].

Lansarea respectivă – codificată sub indicativul STS-75 – a avut loc în **februarie 1996** şi a fost filmată atât în spectrul vizual normal, cât şi printr-o videocameră specială, construită pentru spectrul ultraviolet. Datorită acestei videocamere, specialiştii de la NASA au avut şi ei parte de o surpriză uluitoare: **numai în ultraviolet** au fost **înregistrate deplasări repetate, la viteze nu prea mari, ale unor „obiecte” imense, perfect rotunde,** cu

un profil mult aplatizat. **Diametrele** acestora variau **între 3,5 şi 5,5 km!**

Măsurarea dimensiunilor respective a fost posibilă prin faptul că acei „giganţi” invizibili pentru ochiul uman, se deplasau prin spatele cablului, atunci când satelitul rămăsese în urma navetei spaţiale – la cca. 150 km.

Straniile „obiecte” spaţiale, care impresionau pelicula numai prin anumite radiaţii ultraviolete (proprii sau reflectate din componenta solară?) nu erau doar simple „forme rotunde”. Acestea aveau pe suprafaţa lor diverse detalii radiale şi, în câteva cazuri, un anumit intrând dreptunghiular în partea posterioară a rebordului...

Există oare vreun hotar între realul, încă necunoscut de noi, şi fantastic?

Poate că acel „corp gol” – nevăzut, dar perceput – al OZN-ului galactic surprins de clişeul expus de inginerul I. Chelaru în Munţii Banatului ar fi fost înregistrat şi el dacă ar fi fost filmat în ultraviolet...

„Resursele adormite” ale Omului

Iată deci că, treptat, în întreaga lume se multiplică variate înregistrări documentare, total obiective, care, prin importanţa lor ştiinţifică, ne apropie de orizonturi ale cunoaşterii ce ni se par încă fantastice, dar la care şi noi, pământenii, va trebui să ajungem. ***„Metaştiinţa”,*** despre care savanţii ne vorbesc[11] tot mai mult, este în fapt **o „realitate cosmică”** şi prezenţa OZN în spaţiul terestru are tocmai rolul de a ne atrage prin variate demonstraţii către această „metarealitate”!

Dar nu numai prin remarcabilele capacităţi ale clarvederii s-au obţinut captivantele dovezi privind reala vizitare a Pământului de trimişi cosmici – binevoitori sau indiferenţi – care stăpânesc şi alte legităţi fizice naturale, încă

[11] Guitton, J.: „Dieu et la Science”- Ed. Grosset et Fasquelle, Paris, 1991.

necunoscute de Omenirea terestră. În fapt, **în intimitatea fiinţei umane mai există şi alte resurse „adormite”** prin care se pot obţine, totuşi, informaţii remarcabile; dar, chiar mai mult, **în unele cazuri se pot obţine şi comunicări directe cu diferiţi „soli extratereştri”**, atunci când aceştia doresc acest lucru.

O astfel de resursă, folosită de altfel încă din timpuri străvechi de oameni, care şi-au descoperit-o şi şi-au dezvoltat-o, este **telepatia –** transmiterea la distanţă a gândurilor. Deşi se ştie acum prea bine că o avem de asemenea cu toţii, în stare latentă, desigur că şi la aceasta există condiţionări. Dar atare aptitudini pot fi extinse prin antrenamente specifice, care trebuie să fie însoţite de cunoaşterea şi înţelegerea complexităţii propriei noastre fiinţe. Şi astfel de cunoaşteri sunt cu atât mai necesare, cu cât telepatia se poate obţine, în primul rând, la nivelul „planului astral” (cea uzuală), dar există şi forma ei superioară[12] – la nivelul „planului mental”. Uneori – mai rar – se obţine şi o formă mai perfecţionată – la nivelul „planului budhic”. Or, fiind folosită şi această resursă intimă, de către persoane cu aptitudini şi antrenament, în diferite locuri din lume s-au obţinut comunicări ce dezvăluie şi alte conexiuni cu fiinţe extraterestre!

Telepatie din Galaxie

În plină vară a anului **1990** s-a difuzat o ştire din **Taşkent** – capitala Uzbekistanului –, care frizează irealul. Timp de mai bine de o lună, **Klara Malikova** – de la un institut de proiectare din oraş – **ar fi desenat diferite scene ciudate şi semne cu totul necunoscute,** care i-ar fi fost **transmise telepatic de către o fiinţă extraterestră având numele Kovespol.** Înşiruirea de semne apărând ca o scriere, i-a determinat pe colegii care

[12] Gheorghiţă, F.: „Seniorii Cosmosului”- Polirom, Iaşi, 2001.

lucrează la calculatorul electronic să încerce o descifrare a textelor prezentate de Klara. După o muncă deloc uşoară, impunându-se extrem de multe încercări de interpretare grafică şi logică a cuvintelor respective, programatorii de la calculatorul institutului au comunicat că ar fi reuşit să interpreteze conţinutul mesajelor stranii. Din cele afirmate de specialiştii schemelor logice, **extraterestrul Kovespol ar fi sosit de pe planeta Puatoston** – care ar fi situată faţă de Terra la o distanţă de **27 801 ani-lumină!** Acesta şi-ar fi exprimat **intenţia de a-i ajuta pe oamenii pământeni…**

Ştirea respectivă ar putea să fie doar o fantezie bine regizată sau a fost un fapt real? Aceasta fiind difuzată totuşi de organisme cu caracter oficial, ar însemna că ipoteza ficţiunii s-ar elimina… Şi, atunci, dacă această comunicare este reală, ar rezulta că evenimentele succedate timp de peste o lună, cât şi fenomenele conexe, ar fi – pentru modul nostru cotidian de a gândi –, pe drept cuvânt, din domeniul fantasticului!

Este foarte adevărat că, în diferite cărţi care susţin mai puţin cunoscutul tărâm al parapsihologiei, s-au relatat numeroase cazuri ale unor persoane care scriu şi chiar schiţează[13] ceea ce li se „dictează” de către entităţi ce ar fi din „lumea de dincolo”. Dar până acum, nici una dintre entităţile respective, care ar fi părăsit prin moarte viaţa materială ce o ducem cu toţii, nu ar fi afirmat vreodată că ar fi un „extraterestru”.

---

[13] Scrierea automată sau psihografia este un fenomen cunoscut de foarte mult timp, dar abia spre sfârşitul secolului XIX s-au efectuat primele tentative de studiere ştiinţifică a acestei manifestări parapsihice. Cel mai cunoscut caz cercetat la vremea respectivă a fost cel al d-nei Piper (din Boston SUA), experimentele efectuate de unii oameni de ştiinţă, în mod controlat, au condus la publicarea unor interesante lucrări de cercetare în ceea ce priveşte „inducerea telepatică a unor imagini, exemplificări reuşite au fost oferite în Franţa, în a doua parte a veacului trecut, de către ing. René Warcollier – preşedintele Institutului Internaţional de Metapsihică. În anii ’50, acesta a organizat experimente repetate de redare prin desen a unor imagini „emise telepatic” din alte încăperi. Este interesant de remarcat faptul că cei care desenau nu au fost antrenaţi în prealabil.

Autorii cărţilor erau extratereştri!

Poate că unul dintre cele mai reprezentative exemple de acest fel a fost **brazilianul Chico Xavier.** care în decurs de **42 ani** a scris şi apoi a publicat un număr de **126 de cărţi**[14] „dictate”. Deşi studiile sale au rămas la un nivel cu totul inferior, iar viaţa profesională şi-a început-o ca ucenic şi apoi ca muncitor – pentru a ajunge în final un mic funcţionar –, cărţile sale au relevat mereu un nivel cultural foarte înalt. A scris astfel romane istorice şi contemporane, poeme, povestiri pentru copii, tratate ştiinţifice sau tratate de teologie, cât şi de filozofie. Calitatea deosebită a textelor respective a făcut ca acestea să se vândă în peste **trei milioane de exemplare,** iar un număr de 23 de cărţi au fost traduse în limbile engleză, franceză, spaniolă şi japoneză.

Întrebat cum de era în stare să scrie atât de repede (cam trei cărţi pe an) texte atât de profunde şi de variate, Chico Xavier răspundea de fiecare dată că **în stare normală nu înţelegea nimic din conţinutul cărţilor care i-au fost dictate, autorii adevăraţi fiind** – după spusele lui – **câteva zeci de personalităţi culturale decedate.** El se explica astfel: *„Când fac scriere automată, eu îl văd, îl aud şi îl simt pe spiritul* **desincarnat** *care lucrează prin intermediul braţului meu; adeseori am* **recunoscut** *prezenţa celui care îmi dicta, fără a înţelege însă nimic din subiectul pe care îl trata.”*

Exemple la fel de semnificative au mai fost menţionate în literatura parapsihologiei, cu citarea unor manifestări similare şi la alte persoane din diferite ţări şi respectiv din alte continente. Dar entităţile care dictau s-au recomandat de fiecare dată ca foşti locuitori ai Pământului şi nicidecum ca fiind veniţi din alte părţi ale Spaţiului…

În cazul Klarei Malikova, situaţia pare a fi într-adevăr diferită. Entitatea care îi transmitea imaginile şi semnele să

[14] Guy I. Playfar: Le pouvoirde l’invisible. Ed Calmann, Paris, 1976.

fi fost oare terestră, pretându-se însă la ficţiunea sosirii din altă parte a Cerului şi a inventării unei limbi şi a unei scrieri necunoscute? Aceasta ipoteză pare totuşi puţin probabilă: imaginile „nonterestre” desenate de Klara cât şi textele scrise cu semne neştiute pe Pământ, care au putut fi introduse într-o schemă logică numai după numeroase încercări la calculator, vin să evidenţieze parcă o altă origine… De fapt, detaliile succesiunii de evenimente de la Taşkent sunt mult mai apropiate de anumite relatări similare, care au sugerat un acelaşi aspect „fantastic”, survenit şi în alte părţi ale globului. Dar chiar mai mult, acestea par a se asocia în mod direct şi cu stranii întâmplări ale unor persoane care au devenit „eroi fără voie”, atunci când s-au întâlnit cu fiinţe care nu făceau parte din lumea pământenilor.

Creatorii Omului – la 1 000 ani-lumină?

Numeroase ziare pariziene şi din alte oraşe ale Franţei au difuzat, în zilele de 19 şi 20 februarie 1967, o ştire de senzaţie transmisă din capitala Mexicului. Conform relatărilor publicate, **biologul mexican A.A. Amath ar fi primit un text foarte ciudat,** semnat de un personaj care se numea **Kan Lau Tsu Ka.** Din conţinut, rezulta că **acesta ar fi sosit** de pe un corp ceresc aparţinând unui alt sistem solar, aflat **la 16 000 ani-lumină faţă de Terra.** Locuitori ai planetei respective ar veni pe globul nostru – pe care l-au numit ***„Illiush”*** (cel foarte înverzit)[15] – încă de acum **700 000 ani**! Dar aceştia cunoşteau faptul că **fiinţe evoluate de pe o altă planetă** – care s-ar afla la o distanţă de numai **1 000 ani-lumină** faţă de Pământ –, **ar fi vizitat şi ele mereu Terra,** cu foarte mult timp înainte,

[15] N. edit.: De remarcat un fapt semnificativ din mitologia antică. Saturn, Zalmoxe, Ra(m), Marduk era numit, de pelasgi, greci sau fenicieni, ILL sau EL, cu sens de Dumnezeu, Domn al Pământului. De unde: Illoas (Troia), Illyria sau poporul el-amiţilor.

şi anume **de acum vreo 20 milioane ani.** „Vecinii” mai apropiaţi **şi-ar fi întrerupt însă vizitele pe la începutul neoliticului…**

Astfel de ştiri succinte, care nu oferă detalii şi probe evidente, ridică totuşi anumite îndoieli. Dar un caz asemănător, ce pare a fi susţinut cu dovezi materiale mai convingătoare, a fost stimulat spre publicare de însăşi relatarea de mai sus. În urma solicitării exprese a ozenologului francez René Fouéré (care a publicat în reluare cazul respectiv, în revista *Phénomènes Spatiaux),* profesorul dr. Benito Reyna (de la Universitatea Del Salvador – din capitala Argentinei) a luat legătura cu un localnic ce afirma că ar fi învăţat un „limbaj cosmic”.

Spre surprinderea profesorului, vizitându-l acasă pe cel care ştia „o limbă extraterestră”, a găsit la acesta **12 volume scrise cu un alfabet nemaivăzut,** ale cărui litere le numea ***„varculeţi”.*** Modul în care **E. Zagorski** a învăţat limba şi scrierea respectivă îl avea descris într-un manuscris[16] pe care urma să-l editeze.

În urma vizitei, profesorul B. Reyna a obţinut un extras dintr-un **text scris de „El”, text ce conţinea şi ideograme** (fig. 3). De asemenea a obţinut şi o prezentare comparativă a ciudatului alfabet (fig. 4).

Pentru a se edifica asupra veridicităţii spuselor şi probelor prezentate de localnicul argentinian, profesorul având impresia că ar exista o asemănare a „varculeţilor” cu semnele unui alfabet asiatic, a trimis „probele” respective spre consultarea specialiştilor londonezi de la „British Museum”.

Răspunsul primit[17] a fost următorul: *„Vă mulţumesc pentru scrisoarea Dvs. din 24 octombrie referitoare la o scriere cosmică, a cărei exemplificare ne-aţi trimis-o. Am consultat Departamentul de Antichităţi Asiatice, de la care ni s-a spus că* **această scriere nu este sumeriană şi**

[16] Titlul cărţii era: Yo viajé en un Plato Volador.

[17] Ozenologul R. Fouéré a publicat în revista Phénomènes Spatiaux şi relatarea profesorului B. Reyna precum şi răspunsul specialiştilor englezi.

nici o altă scriere despre care să se fi avut cunoştinţâ. *– J.L. Wood”*

Zeii ne dau semne

Dar dacă specialiştii acestui Departament nu au putut identifica scrierea respectivă şi nici nu au găsit vreo asemănare cu alte semne alfabetice terestre, din alte continente au survenit mostre foarte ciudate ale unor scrieri asemănătoare.

În anii **1956–1957,** francezul **Henri Lhote** a organizat o expediţie arheologică în dezolantele masive stâncoase **Tassili-n-Asdjer** din nord-estul lanţului muntos Hoggar, care apără o parte din sudul Algeriei de nisipurile deşertului Sahara. După cum se exprima în cartea sa scrisă ulterior[18], acolo, cercetătorii s-au *„pomenit în faţa **celui mai mare muzeu de artă preistorică din lume”.*** În concluziile cărţii, H. Lhote aprecia următoarea vechime a mulţimilor de picturi rupestre descoperite pe stâncile din zonă: *„Credeam că ne menţinem în limitele rezonabile atribuind acestor picturi **vârsta de opt mii de ani…** Picturile bovidiene pot fi studiate provizoriu în perioada din jurul anului 3500 î.e.n.”* Însă, printre numeroase imagini – dintre care unele demonstrează un real talent artistic –, au fost găsite şi anumite **reprezentări foarte stranii –, de mari dimensiuni –, ale unor personaje îmbrăcate în costume gen scafandru** (în interiorul continentului african!?), cărora însuşi arheologul francez le-a dat denumiri foarte sugestive: ***„marele zeu marţian”,*** *„înotătorul”, „mare zeu şi femei rugându-se”* etc. Dar, în câteva locuri au fost găsite şi anumite **scrieri cu caractere total necunoscute,** ce par a fi mai târzii. Tuaregii care trăiesc şi astăzi în acele ţinuturi atât de pustii şi de sălbatice, nu cunosc însă absolut deloc scrierea

[18] Henri Lhote: Frescele din Tassili – traducere apărută în Ed. Meridiane, Buc., 1966.

respectivă, pe care ei o consideră ca fiind ***„sfântă”,*** pentru că ar fi fost **înscrisă acolo de *„zei”…***

Comparativ, **caracterele scrierii rupestre din munţii nord-africani prezintă unele asemănări cu *„varculeţii”*** folosiţi în cărţile de inspiraţie cosmică aflate în Argentina. A fost vizitat Pământul cu mii de ani în urmă şi continuă a fi vizitat şi în deceniile noastre de către neştiuţi cosmonauţi galactici, trimişi ai unor civilizaţii care s-au dezvoltat cu mult timp înaintea Omenirii terestre?

La fel de puţin cunoscută şi, în parte, pusă în dubiu datorită unei coincidenţe legate de data publicării, este şi o înşiruire a unui acelaşi gen de litere – ordonate parcă sub forma unei mire de televiziune –, care a fost înregistrată în Europa pe calea undelor.

Prezentarea acesteia însoţită de o relatare suficient de extinsă a modului în care a fost făcută recepţionarea emisiei respective, a fost publicată de revista poloneză *Swiat* şi a fost reluată apoi de revista română *Ştiinţă şi Tehnică* (din octombrie 1962) precum şi de alte publicaţii. Evenimentul radioastronomic care s-a petrecut în urmă cu peste patru decenii era ieşit cu totul din comun: **dr. Janusz Niec – de la observatorul astronomic al oraşului Bialystok** – a obţinut întâmplător, prin instalaţiile observatorului, **înregistrarea pe bandă telerecording a unor semnale electromagnetice neobişnuite.** Apelând la ajutorul specialiştilor de la Institutul polonez de cercetări în televiziune – din Srodborow –, aceştia au reuşit să transpună pe ecran înregistrările respective, redând astfel nişte **imagini stranii;** una dintre acestea (fig. 5) a oferit **o succesiune de litere necunoscute pe pământ, ce par a se asemăna însă cu literele inscripţiei rupestre de pe stânca din Tassili şi chiar cu „varculeţii” cărţilor din Argentina.** Una sau poate mai multe populaţii galactice înrudite, care folosesc scrieri asemănătoare, au vizitat oare Pământul în urmă cu mii de ani – lăsând inscripţii – şi continuă să-l viziteze şi acum? Oare, însăşi „mira” de televiziune surprinsă accidental pe banda magnetică a făcut parte dintr-o emisiune vehiculată în

spaţiu în cadrul telecomunicaţiilor interstelare, care s-ar putea să existe încă din alte epoci între diferite civilizaţii mai avansate, emisii despre care noi, pământenii, nu ştim nimic?

Există, într-adevăr, pe alte planete din Galaxie, civilizaţii ale unor fiinţe şi entităţi inteligente – necunoscute de noi? A mai apărut şi în alte locuri „materia vie” şi apoi a evoluat spre o ştiinţă şi o tehnică extraordinar de avansată? Dar, în fond, ce este „materia vie”? Cum a apărut aceasta? Şi, de fapt, unde s-a format biomateria?

Capitolul II

PROGRAMUL GÉEA

Existenţa fiinţei umane este înscrisă în proprietăţile fiecărui atom, stea sau galaxie din Univers şi în fiecare lege fizică ce conduce Cosmosul. „Universul are, foarte exact, proprietăţile necesare pentru a concepe o fiinţă capabilă să aibă conştiinţă şi inteligenţă.” Astronomul britanic Brandon Carter, autorul acestei enunţări, a denumit-o principiul antropic” (de la grecescul anthropos = om).

T.X. THUAN
(La mélodie secréte)

Legenda Vieţii

A fost odată ca niciodată... Era la începutul Lumii... Peste întregul Univers domnea **Haosul…** Şi iată că la o anumită vreme a apărut **Gaia!** Apoi, ea a dat naştere lui **Uranos** – care era Cerul – şi lui **Pontos** – care era apa mărilor. Şi împreunându-se cu Uranos a dat viaţă lui **Kronos** – timpul – şi după aceea, i-a născut pe ceilalţi **Titani** şi **Titanide,** iar apoi pe **Ciclopi…**

În felul acesta era concepută în mitologia grecilor antici apariţia divinităţii primordiale Gaia (care în unele scrieri a mai fost numită şi **Géea,** sau chiar **Gé**[19] – în epoca

[19] N. edit.: În alfabetul grec antic, G este a 7-a literă iar E a 3-a. GE, zeiţa Pământului, ne arată exact... poziţionarea Terrei în sistemul solar: a 3-a planetă de la Soare şi a 7-a dinspre exterior!! Cum Ge era scris cu „eta”, grecii i-au numit pe „fiii Pământului” – geta, getae (geţi). Deoarece, la nordul Dunării de Jos se afla Ţara Zeilor, Scaunul lui Dumnezeu, Ţara Titanilor, Uriaşilor, Ciclopilor, Oamenilor Divini (pelasgii) etc este evident unde se afla sediul de pe Terra al Creatorilor...

arhaică), entitatea cosmică ce personifica planeta noastră – Pământul. Metafora privind „personalitatea” deosebită a corpului terestru, care prin puterea originii sale divine şi-a creat singur atmosfera (cerul), oceanele şi relieful, populându-şi apoi uscatul şi mările, o regăsim de fapt şi în alte mitologii ale popoarelor vechi. Zeitatea primordială **Geb** la egiptenii antici, **Tellus** la romani, entitatea divină a Pământului este pomenită şi în Zohar-ul ebraic, cât şi în textele sanscrite ale mitologiei vedice indiene.

Dar, după curgerea mileniilor antichităţii şi ale erei noastre, Omenirea modernă a renunţat la multitudinea de zeităţi, bazându-şi concepţiile actuale pe ample cunoaşteri ştiinţifice sau pe interpretări spiritualiste din ce în ce mai profunde. **Totuşi, există încă foarte multe elemente neclare în zbuciumata existenţă, cât şi în felurite manifestări actuale ale planetei noastre,** atât din punctul de vedere al fenomenelor fundamentale, cât şi sub aspectul mulţimilor de problematici mai „intime”. De fapt, ne aflăm încă într-o epocă în care, prin continui căutări dedicate descifrării necunoscutului şi lărgirii orizontului cunoaşterii, se formulează noi şi noi ipoteze, pentru ca din frământarea acestora în spirit „pro” şi „contra” să rezulte adevăruri mult căutate.

Pământul este… viu?

Extinzând, prin deducţii logice şi constatări interesante, **uimitoarea capacitate a materiei planetare de a se autoorganiza în mod continuu** – în sensul menţinerii şi al stimulării diferitelor procese evolutive spre trepte superioare de structurare – un grup oameni de ştiinţă contemporani a lansat aşa-numita ***„ipoteza Gaia”.*** Noua enunţare cu caracter scientizat se bazează, de fapt, pe un principiu cu adevărat provocator: **Pământul ar fi o entitate cosmică vie, un „organism” uriaş!**

Principalele concluzii reliefate în cadrul ipotezei respective au fost următoarele:

– **temperatura atmosferei globului terestru** ar fi **reglată permanent,** la un regim optim, prin intermediul formelor de viaţă cele mai numeroase: planctonul oceanelor şi al mărilor, cât şi microorganismele din sol. Pe de o parte, acestea absorb – în mod variabil – surplusul de dioxid de carbon din aer, menţinând un „efect de seră" acceptabil, pe de altă parte, planctonul secretă – funcţie de reglajul necesar – cantităţi apreciabile de sulfură de dimetil, care ajunsă în atmosferă ar favoriza producerea înnorărilor unor mari suprafeţe terestre. Prin reglarea continuă a celor două procese biofizice s-ar obţine variaţiile necesare ale unui permanent reglaj termic.

– într-o manieră asemănătoare s-ar menţine şi un **regim optim al cantităţii de oxigen atmosferic** – respectiv procentul de **21%** specific mediului gazos terestru; în acest caz, ar interveni însă vegetaţia marilor păduri şi a marilor culturi, care ar asigura reglajul continuu, atât al oxigenului, cât şi al dioxidului de carbon.

Analizând în intimitate modul în care se produc procesele biochimice respective, oamenii de ştiinţă care susţin „ipoteza Gaia" apreciază că **ar exista chiar o „raţiune colectivă" a mulţimilor de forme vii în diferite categorii,** constatându-se că acestea ar proceda după principiul cibernetic al „retroacţiunii selective".

Autorul ideii că „Pământul este viu" – omul de ştiinţă englez **James Lovelock** – a fost susţinut în concepţiile sale, începând din anul 1969, de reputatul biolog american **Lynn Margulis** (de la Universitatea din Boston); de asemenea s-a format un grup crescând de partizani, atraşi de interesantele „coincidenţe" fenomenologice evidenţiate de cei doi promotori. Totuşi, în luna martie 1988, geofizicianul J. Lovelock a cedat în mare măsură la numeroasele contraargumente care i s-au adus în cadrul simpozionului organizat la San Diego (California) – de către

„American Geophysical Union”.[20] A urmat însă, o interesantă reacţie a partizanilor săi neconformişti, nemulţumiţi de cedările acceptate de „părintele ipotezei”. În octombrie 1988, aceştia au organizat la Clermont-Ferrand (Franţa) un alt simpozion, în cadrul căruia s-au dezbătut **noi argumente în favoarea ideii *„Pământului viu”.***

[20] La această manifestare, discuţii ample au fost suscitate de ipoteza că biosfera poate să regleze singură procentul de dioxid de carbon (C02) din atmosferă. Conform „ipotezei Gaia”, atunci când emanaţiile vulcanice măresc procentul acestui gaz în aer, temperatura atmosferei creşte, datorită „efectului de seră”; drept urmare, miliardele de vietăţi ale planctonului marin şi microorganismele din sol se înmulţesc mai repede. Or, acestea consumând C02 în metabolismul propriu, ar interveni în sensul reducerii sale cantitative, până la limita la care temperatura revine la normal.

Adversarii acestei ipoteze au susţinut, însă, că reducerea cantităţii de dioxid de carbon s-a realizat, de fapt, pe cale fizico-chimică, prin intermediul ploilor care antrenează acest gaz şi îl reintroduc în sol.

– Un alt proces de reglare a temperaturii aerului de către biosferă ar fi realizat, de asemenea, de către planctonul aflat în apele oceanelor şi ale mărilor – care acoperă trei sferturi din suprafaţa globului –, prin emiterea unor importante cantităţi de sulfură de dimetil. Ajunsă în aer şi oxidată, această substanţă constituie nuclee de formare a norilor. Dacă aerul devine prea cald, prin înmulţirea planctonului se va emite o cantitate sporită din substanţa respectivă şi, deci, se vor forma mase noroase mai extinse; dar norii reflectând în spaţiu o bună parte din radiaţia solară, temperatura aerului va scădea spre limita necesară, jocul repetându-se mereu.

Adversarii „ipotezei Gaia” au respins importanţa acestor procese, afirmând că vânturile disipează emanaţiile respective şi că, de fapt, formarea norilor ar fi un proces numai de natură fizică.

– Un proces biochimic suplimentar care ar evidenţia rolul „raţiunii colective” a miliardelor de mici vieţuitoare ar fi următorul: datorită lipsei de azot din apă, acestea sunt foarte sensibile la radiaţia ultravioletă solară; deci, la însoriri prelungite, degajarea sulfurii de dimetil ar urmări formarea păturilor de nori şi pentru realizarea scutului protector la radiaţia nocivă!

– În ceea ce priveşte problema procentului optim de oxigen din atmosferă se ştie că, într-adevăr, vegetaţia a fost aceea care a modificat compoziţia atmosferei primare a Pământului, sporind mult procesul acestui gaz. Ipoteza „Pământul viu” susţine că prin modul în care vegetaţia absoarbe dioxidul de carbon din aer şi redă oxigenul în atmosferă, procentul optim de 21% este reglat permanent de marile păduri şi restul vegetaţiei terestre.

Adversarii ideii respective au replicat, însă, că vegetaţia s-ar fi acomodat treptat la acest procent, devenit specific amestecului gazos atmosferic.

Drept urmare, participanţii la simpozion nu au acceptat argumentele „ipotezei Gaia”, considerând că manifestările biosferei sunt doar procese secundare în raport cu mecanismele fizico-chimice ale materiei planetare.

Participanţii extremişti au prezentat chiar unele comunicări cu un conţinut cu totul ieşit din comun, care amintesc de vechi concepţii cristalizate în diferite texte antice: **Pământul ar fi,** de fapt, **o entitate cosmică activă, care ar avea memorie şi chiar conştiinţă.** Dar chiar mai mult decât atât, s-a expus şi ipoteza că **Terra ar avea un „fond psihic" propriu,** ca şi fiinţele din biosfera ce a creat-o şi pe care „o cultivă" pentru a-i servi realizării sale personale la scară spaţială...

Cine a mutat Terra pe „orbita vieţii"?!

Şi într-adevăr, există în continuare unele fapte care ne pun adesea pe gânduri, fără a le putea găsi explicaţii acceptabile. Astfel, de exemplu, constatarea făcută, în alt cadru, de către diferiţi oameni de ştiinţă, asupra faptului că **Pământul,** spre deosebire de planetele vecine Venus şi Marte, **beneficiază de o zonă spaţială foarte îngustă în care energia radiată de Soare oferă doza optimă pentru dezvoltarea materiei vii,** ar constitui doar o simplă coincidenţă?

Dar ar putea să argumenteze cineva că „entitatea cosmică Terra" şi-ar fi „aranjat" în mod conştient orbita sa tocmai în această zonă – denumită **„ecosferă"** –, cu scopul premeditat de a-şi crea o biosferă pe care să o folosească pentru îndeplinirea „misiunii sale cosmice"?

Nu avea oare dreptate prof. William Howard (de la Universitatea Harvard – S.U.A.), care, combătând „ipoteza Gaia", afirma că ar fi ridicol de a gândi astfel? Şi totuşi „coincidenţa" rămâne ca un fapt interesant, dificil de explicat: **ecosfera oferită de Soare este situată într-o zonă spaţială foarte îngustă, ale cărei limite sunt cuprinse doar între 0,95 şi 1,01 din raza orbitei terestre! În plus, Pământul se roteşte pe un traseu**

aproape[21] **circular, care îl menţine permanent în cadrul ecosferei,** spre deosebire – de exemplu – de planeta Marte, ce are o orbită eliptică mult alungită.

Faţă de aceste aspecte, fizicianul american Michael H. Hart constată un fapt cu adevărat tulburător: dacă **Pământul ar fi fost mai aproape de steaua sa fierbinte cu numai 4% din distanţa sa până la Soare, pe Terra ar fi domnit de-a pururi un acelaşi infern termic ca şi cel de pe planeta Venus… Iar dacă ar fi fost mai departe de Soare, procesele de fotosinteză nu s-ar mai fi desfăşurat şi deci, dezvoltarea vieţii nu ar fi mai avut şanse favorabile; în plus, din cauza temperaturilor scăzute, treptat, mările şi oceanele ar fi îngheţat.**

Cine a creat atmosfera (ideală) a Pământului?!

Desigur este întru totul posibil ca situarea Pământului în restrânsa zonă a ecosferei să fi fost doar o simplă întâmplare. Există însă numeroase „coincidenţe” în ontologia geofizică a globului nostru, care ar putea fi interpretate şi ca aplicaţii ale unor preocupări inteligente.[22]

Astfel, de exemplu, să fie tot o întâmplare şi **remodelarea compoziţiei atmosferei iniţiale a Pământului?** Într-o primă etapă a existenţei sale, **învelişul aerian nu conţinea gaze favorabile**

[21] Rotaţia Pământului în jurul Soarelui se efectuează pe o orbită uşor eliptică, care este însă foarte aproape de forma unui cerc; diferenţa dintre lungimile axelor sale este de numai 3%.

[22] N. edit.: A se vedea miturile sumeriene şi demonstraţia din *„SECRETELE TERREI – Istoria începe în Carpaţi” – vol. IV,* din care rezultă că Terra a fost transformată şi… mutată în sistemul solar, pentru a deveni un…mare laborator galactic (universal?)!

Cunoscutul astrofizician britanic dr. Fred Hoyle a combătut în mod repetat – prin argumente ştiinţifice – această „teorie a hazardului” în formarea materiei vii pe Pământ. Pe această linie, una dintre cărţile cele mai reprezentative este *The Intelligent Universe* – Ed. Michael Joseph, Londra, 1983.

dezvoltării materiei vii, lipsindu-i timp de cca. un miliard de ani oxigenul liber – şi deci şi pătura protectoare de ozon –, mai târziu atmosfera „s-a transformat" totuşi într-un amestec de gaze optim apariţiei şi dezvoltării vieţii, **bogata degajare survenită în urmă cu cca. 2 miliarde de ani** (datorită algelor tromatolite) **situându-se şi ea la un procent optim de 21%.** Şi totuşi, un „joc al întâmplării" ar fi fost şi apariţia materiei vii, a vieţii?

Dar în zilele noastre, renumiţi oameni de ştiinţă (din genetică, biochimie, biofizică, din astrofizica), pătrunzând tot mai mult în tainele materiei, **nu mai acceptă „teoria hazardului"**[23] **în formarea materiei vii pe Terra;** şi chiar mai mult decât atât, mulţi dintre astrofizicienii contemporani consideră că înseşi o serie de constante fundamentale – pe care se bazează impresionanta organizare a materiei din Univers – nu ar fi doar simple coincidenţe fizice. Conform celor mai îndrăzneţe enunţări moderne, excluzându-se hazardul, ar exista în principiu două alternative de orizont ştiinţific: **ori materia ar conţine în intimitatea sa proprietatea de a fi inteligentă** – şi trebuie descoperită „taina" care-i permite să deruleze imensa varietate legică de autoorganizări şi manifestări **ori există o inteligenţă superioară, exterioară materiei, care concepe în mod continuu admirabila structurare a microcosmosului şi a macrocosmosului,** începând de la generarea şi asamblarea legică a particulelor elementare, până la galaxii şi meta-galaxii şi respectiv până la fiinţe şi entităţi inteligente.

[23] Printre astrofizicienii contemporani care au dezvoltat această idee se află dr. Hubert Reeves (director în Centrul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Franţa), care a publicat cartea *L'Univers a-t-il un sens?* – Ed. Du Seuil, Paris, 1986. De asemenea, poate fi citat şi profesorul dr. T.X.Thuan (de la Universitatea din Virginia, S.U.A.), care a susţinut această idee în cartea sa *La mélodie secréte* – Ed. Fayard, Paris, 1989.

Programul pentru crearea Vieţii în Univers

Şi atunci, depăşind „ipoteza Gaia” şi tatonând un alt gen de ipoteze, am putea imagina faptul la fel de fantastic – dar deloc imposibil – că, în cadrul unei scheme a răspândirii „inteligenţei creatoare” în spaţiul universal, fiinţe ale unei alte lumi cu mult mai avansată, sau poate chiar ale unui alt Univers, s-ar fi ocupat „cândva” de „aducerea” Pământului în ecosferă şi de „pregătirea” lui pentru fecundarea vieţii? Dar care ar putea fi sensul unei astfel de „acţiuni” pentru eventualele fiinţe venite din depărtări imense? La fel de ipotetic, am putea considera oare că însăşi existenţa lor ar fi destinată unor activităţi de acest fel, misiune care vedem că pe Pământ a reuşit admirabil?...

Într-adevăr, pe de o parte, situarea Pământului **în ecosfera atât de îngustă,** dar atât de favorabilă vieţii, iar pe de altă parte formarea pe planeta noastră a unei **mari cantităţi de apă** (solventul ideal pentru mecanismul apariţiei şi al dezvoltării materiei vii), a unei atmosfere având **un dozaj optim al gazelor componente** – şi în plus **o fină pătură de ozon,** care protejează formele vii de radiaţiile ultraviolete nocive – cu o **temperatură medie,** de asemenea, **optimă** pentru procesele vitale, precum şi **bogăţia atât de variată de substanţe minerale utile,** toate aceste aspecte fundamentale au făcut ca Terra să devină o luminoasă „oază a vieţii”, singura de acest fel în sistemul nostru solar.

„Supa prebiotică” – un mister savant

În ceea ce priveşte felul în care a apărut „materia vie” pe planeta noastră, **ştiinţa contemporană nu a elucidat încă „enigma vieţii”.**

Pe această linie s-au formulat **mai multe ipoteze,** bine argumentate ştiinţific, fiecare în parte, dar nici una dintre acestea nu a putut oferi verificarea experimentală atât de necesară obţinerii consacrării în sfera cunoaşterii umane.

Ipoteza cea mai des prezentată, acceptată de marea majoritate a oamenilor de ştiinţă care au dominat în cunoaşterea biologică a ultimelor cinci decenii, a fost aceea a formării materiei vii prin îndelungata interacţiune fizico-chimică a substanţelor planetare, sub acţiunea diferitelor doze de radiaţii solare şi cosmice, cât şi a descărcărilor electrice atmosferice şi respectiv a activităţilor vulcanice. Conform schemei procesuale – lansată în anul **1924** de biochimistul rus academician **Alexandr I. Oparin** şi dezvoltată în anul **1928** de către omul de ştiinţă englez **J. Haldane** –, condiţiile geofizice existente pe Terra acum peste patru miliarde de ani au permis formarea diferiţilor compuşi organici – cum ar fi etilena, formaldehida, acidul cianhidric şi alţii. În perioade de timp care se măsurau cu milioanele şi chiar cu zecile de milioane de ani, substanţele respective ar fi interacţionat, producând în continuare molecule organice cu o complexitate crescută. Acestea ar fi fost **„cărămizile primare ale vieţii”,** cele mai importante fiind monozaharidele, amino-acizii, bazele piridinice. Cantităţile rezultate erau deosebit de mari, astfel încât, prin dizolvarea lor în apele oceanelor, mai calde, s-a format aşa-numita ***„supă prebiotică”.*** În curgerea milioanelor de ani, în anumite zone terestre s-ar fi separat picături mari de materie organică[24], pe care academicianul A.I. Oparin le-a

[24] Pentru demonstrarea teoriei formării materiei vii în „supa prebiotică” s-au efectuat cercetări deosebit de ample. Deşi s-au studiat cele mai ample condiţii fizico-chimice, urmărindu-se susţinerea acestei concepţii, nu s-a reuşit totuşi să se producă nici cea mai redusă cantitate de materie vie!

S-au conturat două idei principale care au direcţionat cercetările respective:

a) – formarea ***„la cald”*** a structurilor de materie organică ce avea să devină materie vie;

b) – formarea ***„la rece”*** a „cărămizilor” vieţii.

Din cadrul primei categorii, cele mai importante studii, care au avut mare ecou la timpul respectiv, au fost:

– studiul structurilor chimice de tipul „sulfobi” – efectuat de mexicanul A. Herrara, în anul 1942;

denumit ***„cuacervate”.*** Aglomerându-se în mase protoplasmatice, acestea au început să facă schimburi de materie cu mediul ambiant. După timpi foarte îndelungaţi, în aceste mase s-ar fi individualizat anumite ***„nuclee coordonatoare”,*** care ar fi condus la marele eveniment: formarea celulei vii, ce a însemnat triumful vieţii pe Pământ!

Din analiza celor mai vechi straturi de sol găsite în mai multe părţi ale globului terestru, s-au evidenţiat indicii asupra faptului că **în urmă cu peste 3,5 miliarde ani existau aceste „fiinţe unicelulare”,** ca produse ale evoluţiei fizico-chimice a materiei pe terra. **Dar a trebuit să mai treacă încă un miliard de ani, pentru ca,** printr-un îndelungat proces de selecţie şi specializare, **celulele care s-au asociat treptat să conducă la forme vii mai complexe,** începând cu vegetalele, apoi cu multitudinea de vietăţi marine, insectele, peştii şi animalele uscatului.

Apariţia vieţii pe Terra – deloc întâmplătoare!

„Filmul” astfel prezentat s-a bazat pe ideea că diferitele etape ale proceselor fizico-chimice s-ar fi produs cu totul la întâmplare, numai acolo unde, când şi când, coincideau o serie de factori favorizanţi. Făcându-se ecoul acestor concepţii, geneticianul **Andre Lwoff** scria, în anul 1969,

---

– experimentele lui Stanley Miller şi ale lui Harold C. Urey – în S.U.A. Aceştia au obţinut în anul 1952 zaharuri, acizi aminaţi şi grăsimi, producând descărcări electrice într-un recipient în care au introdus un amestec de gaze similar atmosferei iniţiale a Pământului (oxid de carbon, metan, amoniac);

– experienţele americanului Sydney Fox (1959), prin care s-au obţinut microsferule proteinice din peptide de aminoacizi dizolvate în apă;

– elaborarea teoriei selecţiei naturale a speciilor moleculare, care a explicat formarea chimică şi evoluţia codului genetic; studiul a fost elaborat de M. Eigen – în anul 1971 – în R.F. Germania.

În ceea ce priveşte combinarea „la rece” a diferitelor structuri organice, contribuţii teoretice importante au fost aduse de Grant şi Album (1965) şi de cunoscutul biochimist american Leslie Orgel (1969).

următoarele: ***„Apariţia vieţii pe planeta noastră este rezultatul unui şir de evenimente foarte puţin probabile. O astfel de înlănţuire are foarte puţine şanse să se producă a doua oară.”***

Un an mai târziu însă, un alt genetician francez respectat ca o autoritate în domeniul respectiv – **François Jacob** (laureat Nobel în anul 1965) – îşi exprima totalul dezacord[25] faţă de „teoria hazardului”, scriind următoarele: ***„Timpul şi aritmetica se opun faptului că evoluţia s-ar datora exclusiv unei succesiuni de microevenimente, unor mutaţii survenite fiecare la întâmplare.*** *Ca să extragem printr-un joc mecanic, una după alta. subunitate cu subunitate, fiecare dintre cele vreo sută de mii de lanţuri proteice care pot alcătui corpul unui mamifer,* **trebuie un timp care depăşeşte, cu mult, durata atribuită existenţei sistemului nostru solar”.**

La rândul său, apreciatul fizician **Alfred Kastler** (de la Universitatea Sorbona din Paris – laureat Nobel în anul 1966) respingea „întâmplarea” ca origine a vieţii şi a evoluţiei acesteia, exprimându-se astfel în finalul unei cărţi de mare notorietate[26]:

„Mărturisesc că nu pot să ader la raţionamentul prietenului meu André Lwoff şi că, din premisele pe care le pune – marea improbabilitate a înlănţuirilor care au dat naştere vieţii – eu trag o concluzie diametral opusă concluziei sale. Dacă apariţia vieţii este atât de improbabilă, încât şansa ca ea să se manifeste în altă parte în Univers este nulă, şansa este tot atât de nulă ca ea să se fi produs pe planeta noastră. Altfel spus, ***nu există nici o speranţă să se explice apariţia vieţii prin singurul joc al hazardului. Alte forţe intervin aici.”*** [27]

Într-o exprimare mai liberă şi mai incisivă, cunoscutul astrofizician englez **Fred Hoyle** (fondator şi conducător al

---

[25] François Jacob: *La logique du vivant* – Ed. Gallimard, Paris, 1970.

[26] Alfred Kastler: *Această stranie materie* – traducere în Ed. Politică – Buc., 1982.

[27] N. edit.: Cum au creat aceste „forţe” (extraterestre) Terra locuibilă şi cum mai supraveghează încă evoluţia vieţii pe Pământ, a se vedea, cu amănunte, în *„SECRETELE TERREI” – vol. IV.*

Institutului de Astronomie teoretică de la Cambridge) combătea, la rându-i, „teoria hazardului”[28], cu autoritatea pe care şi-a câştigat-o în comunitatea ştiinţifică modernă:

„Dacă există un principiu de bază al materiei, capabil, nu ştiu cum, să conducă structurile organice către viaţă, ***existenţa sa ar trebui să fie uşor de demonstrat în laboratoare.*** *Am putea, de exemplu, să luăm o piscină pentru a reconstitui supa primordială. Să o umplem cu toate produsele chimice nebiologice pe care le vrem, apoi să pompăm acolo gaze şi să folosim toate radiaţiile posibile. Să lăsăm experienţa să dureze un an şi apoi să vedem câte din cele peste două mii de enzime esenţiale vieţii au apărut în piscină. Vă dau eu răspunsul, pentru a vă evita pierderea timpului şi cheltuielile experienţei. Nu veţi găsi absolut nimic, cu excepţia – poate – a unui conţinut compus din aminoacizi şi alte substanţe chimice simple. Cum pot eu să afirm aceasta cu atâta siguranţă? Ei bine! Dacă ar fi altfel, experienţa ar fi fost făcută de mult timp şi ar fi celebră în lumea întreagă!”*

Evidenţa că **pe simpla cale fizico-chimică nu se va putea obţine nicicând, în vreo eprubetă sau retortă, nici o cantitate de materie vie şi, chiar mai mult, că lungul interval de 3,5 miliarde ani nu a fost, totuşi, un timp matematic suficient pentru a se realiza imensul volum de mutaţii genetice înseriate** – care diferenţiază celula primitivă de milioanele de tipuri de fiinţe vii de pe Pământ –, au determinat pe mulţi oameni de ştiinţă să cerceteze şi alte ipoteze plauzibile privind formarea şi apariţia vieţii pe Terra.

---

[28] În prima parte a anului 1990 s-au comunicat rezultatele experienţelor efectuate la Harvard School of Public Health – S.U.A. de către echipa de cercetători americani condusă de John Cairus. Studiind comportarea bacteriei *„escherichia coli”,* aceştia au constatat că microorganismul îşi producea şi selecta singur mutaţiile biologice cele mai favorabile. Deşi sunt aşteptate experimente similare şi pe alte specii de microorganisme, concluzia difuzată a fost foarte semnificativă: evoluţia materiei vii nu s-a datorat în nici un caz hazardului, ci unor principii cu totul diferite! (*Ştiintă şi Tehnică* nr. 4/1990).

Universul inteligent

Dar dacă nu i se recunoaşte hazardului desfăşurarea milioanelor şi a milioanelor de mutaţii genetice[29] şi nici nu i se apreciază ca suficient timpul de 3,5 miliarde ani pentru ca procesele fizico-chimice care ar fi generat materia vie să o facă să evolueze de la celula primitivă până la specia superioară a omului, se ridică o întrebare inevitabilă: **s-ar putea oare ca materia vie să nu fi apărut cumva pe Terra?** Dar într-un astfel de caz, „unde" ar fi putut să aibă loc „producerea" acesteia?

Ipoteza care şi-a atras în ultimele decenii un număr în continuă creştere de susţinători din lumea ştiinţei a fost aceea a **formării „cărămizilor vieţii" chiar în spaţiul cosmic.** Concepţia respectivă are la bază descoperirile radioastronomiei moderne privind existenţa în spaţiul galactic – alături de giganticii nori de gaze şi de praf cosmic –, a unor aglomerări uriaşe de substanţe organice, constituite de asemenea sub forma unor nori imenşi.

Prin investigarea tot mai perfecţionată a profunzimilor spaţiale s-a constatat că **aşa-numitul *„vid cosmic"*** este de fapt **populat cu materie,** atât în stare atomică sau moleculară, cât şi în structurări granulare. Or, sub influenţa locală a unor radiaţii intense produse de către diverse surse stelare, cât şi a unor puternice câmpuri electrice şi magnetice speciale, **această materie în stare difuză intră treptat în diferite combinaţii chimice;** şi într-adevăr, în numeroase zone astrale au fost identificaţi în ultimele decenii şi nori cosmici constituiţi din felurite combinaţii moleculare organice, care se învecinează cu marile aglomerări de gaze şi de praf ce vor conduce cu timpul la formarea unor sisteme solare noi. Începând cu

[29] În cartea lui Dan Apostol, *Deocamdată... Enigme* (pg. 39–46) a fost reluat faptul relevat de antropologul William Chmemy (de la Universitatea de Stat din Idaho – S.U.A.) că între hominidul ***„Lucy"*** (al cărui schelet a fost descoperit în zona africană Afar) şi „maimuţa-strămoş" existentă cu un milion de ani mai înainte, se evidenţiază două milioane de mutaţii genetice!

norii de apă în stare moleculară şi de oxid de carbon[30], **în Galaxia noastră a fost depistată prezenţa spaţială şi a unor substanţe organice complexe,** cum ar fi, de exemplu, formaldehida, vapori de alcool, coronena, cianopentiacetilena, tetracena, perilena şi chiar glicina (care este unul din cei 20 de aminoacizi ce compun proteinele). Cea mai recentă statistică stabilită de specialiştii domeniului biochimiei cosmice a totalizat un număr de aproape **70 de molecule organice diferite, aglomerate în numeroşii nori galactici constituiţi din combinaţii organice.**

Posibilitatea formării în spaţiul cosmic a unor substanţe complexe având la bază atomii de carbon şi hidrogen a fost pusă în dubiu mult timp, considerându-se că radiaţiile ultraviolete produse de stelele active ar trebui, de fapt, să destrame astfel de structurări. Cercetările mai recente au demonstrat, însă, că datorită creşterii treptate a densităţii norilor de gaze şi de praf, radiaţiile ultraviolete sunt absorbite progresiv, pierzându-şi potenţialul distructiv.

Giganticele „laboratoare" spaţiale

Confirmarea formării şi a existenţei structurilor de materie organică în „giganticele laboratoare spaţiale" a fost obţinută pe căi multiple. Astfel, majoritatea identificărilor a fost obţinută, începând în special în deceniul '60, prin meticuloase investigaţii radioastronomice. Dar o interesantă descoperire pe această linie a fost oferită, cu câţiva ani în urmă, de informaţiile transmise de satelitul IRAS, destinat să cerceteze emisiile cosmice de radiaţii infraroşii. Sesizându-se faptul că în datele recepţionate apar anumite emisii

[30] Nori gigantici de oxid de carbon au fost identificaţi şi în galaxia vecină – Andromeda –, care este situată la o distanţă de 2,2 milioane de ani-lumină faţă de Calea Lactee. De altfel, numeroşi nori moleculari au fost observaţi şi într-o altă galaxie spirală – NGC 6946 – care se află la o distanţă mai mare.

„misterioase” în banda de 12 μm, analizele ştiinţifice care au urmat au demonstrat că acestea ar fi de fapt manifestări secundare ale unor cantităţi imense de structuri moleculare complexe bazate pe asocierea unui mare număr de atomi de carbon în moleculele respective. Amplificarea cercetărilor a condus, din aproape în aproape, la o importantă descoperire ştiinţifică: **atomii de carbon sunt cu mult mai răspândiţi în spaţiu decât se considera anterior**[31]**, aceştia fiind găsiţi în special în combinaţii complexe –** datorită binecunoscutei potenţe a lor de a se asocia în multiple forme stabile. Dar chiar mai mult, în zonele galactice studiate în spectrul infraroşu s-a constatat şi faptul că moleculele organice complexe de tipul hidrocarburilor aromatice s-ar afla – din punct de vedere cantitativ – pe locul III, şi anume după hidrogen (H_2) şi după oxidul de carbon. Deci, moleculele organice aglomerate în nori imenşi ar fi mai numeroase chiar decât moleculele de oxigen (O_2), de azot sau de alte elemente şi agregări.

Una dintre cele mai elocvente demonstraţii relativ recente ale acestei „chimii organice interstelare” a fost oferită de interesanta „vizită” periodică a **cometei Halley** (din anul 1986) care, de această dată, a trebuit să-şi dezvăluie multe din tainele sale mitice. Informaţiile şi înseşi imaginile fotografice transmise de sondele spaţiale trimise în întâmpinarea acesteia – în special de sonda „Giotto” – au relevat faptul că **muntele de gheaţă care formează corpul său astral** (lung de peste **15 km** şi lat de peste **7,5 km)** este **acoperit cu un „mâl negru”.** Stratul

[31] Încă din anul 1973, radioastronomii au fost puşi în dificultate prin înregistrarea a cinci linii spectrale inexplicabile, din domeniul radiaţiilor infraroşii apropiate – cu lungimi de undă de 12 μm şi mai mici. Timp de un deceniu, acestea au rămas cunoscute sub numele de „emisii neidentificate” sau – cum le-a botezat mai sugestiv revista *„Science et Vie”* – un fel de O.Z.N. al domeniului radioastronomic.

În anul 1985, cercetătorii francezi A. Léger şi J.L. Puget au demonstrat că emisiile respective sunt asemenea liniilor spectrale produse de hidrocarbura policiclică numită „coronen” – când aceasta este încălzită la temperatura de-330°C.

Răspândirea grăunţelor acestei substanţe în spaţiul Galaxiei noastre ar fi de o sută de ori mai mare decât a altor molecule organice descoperite anterior.

respectiv s-a demonstrat a fi constituit din mai multe feluri de compuşi organici colectaţi de-a lungul timpurilor, pe parcursul său spaţial.

Oamenii de ştiinţă de la Universitatea californiană Berkeley (S.U.A.) au comunicat la scurt timp că printre aceşti compuşi au identificat şi **formaldehida.** La rândul său, savantul W. Huebner (de la Institutul de cercetări din San Antonio – Texas/ S.U.A.) a făcut cunoscută **identificarea în „nămolul" respectiv a primului polimer descoperit în spaţiul cosmic.** Şi întrucât **formaldehida** este o substanţă ce pare a fi avut un **rol de bază în formarea materiei vii,** cercetătorii americani au completat ştirea descoperirii inedite şi cu convingerea lor asupra **posibilei apariţii a vieţii pe Pământ, prin aducerea de** către **comete a substanţelor organice de bază,** care au fost produse în prealabil în giganticele „laboratoare cosmice" ale norilor interstelari! (De altfel, această ipoteză a fost lansată, cu ani în urmă, de radioastronomul britanic Fred Hoyle).

„Taximetrele cosmice"

Sintetizând astfel de idei care au dominat concepţiile ştiinţifice ale ultimului deceniu, astrofizicianul **dr. Hubert Reeves** se exprima astfel[32]:

„Şocul astronomic a înlocuit un cer minuscul, populat de personaje antropomorfe, printr-un spaţiu gigantic fremătând de febra gestaţiei cosmice, căreia îi datorăm existenţa noastră. ***Rolul spaţiului*** *nu este numai, astfel cum credeau strămoşii noştri, de* ***a găzdui*** *umanitatea, ci de asemenea de* ***a o zămisli."***

[32] Hubert Reeves – doctor în astrofizica nucleară – a fost profesor la Universitatea din Montreal (Canada) şi consilier ştiinţific al NASA. Venit în Europa, lucrează ca director de studii în cadrul Centrului Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Franţa. A scris numeroase cărţi de înaltă ţinută ştiinţifică, precum şi de popularizare a descoperirilor radioastronomice.

Şi, de la astfel de concepţii moderne, nu a mai fost decât un pas până la o convingătoare explicaţie asupra modului în care a apărut materia vie pe Pământ: **meteoriţii şi cometele ar fi,** în mare parte, **nişte „taximetre cosmice" care transportă „cărămizile vieţii" gata pregătite în „laboratoarele" marilor nori interstelari.** Odată ajunse pe o planetă ospitalieră, aflată în ecosferă, aceste „cărămizi" ar declanşa treptat evoluţia biologică, după schema pe care o cunoaştem pe Pământ!

Dar pe această linie, nu numai cometa Halley a oferit o inedită demonstrare a posibilei aduceri pe Terra a substanţelor prebiotice de bază, atunci când i s-a descifrat compoziţia „nămolului" pe care îl transportă din locuri neştiute. La fel de edificatoare par a fi şi demonstraţiile oferite de către diferiţi meteoriţi care au căzut pe Pământ şi în interiorul cărora au fost identificate substanţe organice formate „cândva" în altă parte a spaţiului. Cercetări extrem de riguroase organizate în cadrul laboratoarelor N.A.S.A. ale Ames Research Center (California) asupra meteoriţilor „Murray" (căzut pe teritoriul S.U.A. în anul 1969) şi „Murchison" (căzut în Australia în anul 1969) au permis evidenţierea „transportării cosmice" a unui număr de 17 aminoacizi în cadrul anumitor substanţe organice diferite. În calitatea sa de coordonator al acestor cercetări, biochimistul american dr. C. Ponnamperuma (de la Universitatea Maryland) a precizat în plus un fapt categoric: originea substanţelor găsite în intimitatea meteoriţilor respectivi nu putea fi pusă pe seama unei contaminări terestre, întrucât acestea arătau o proprietate care nu se regăseşte în mod obişnuit pe Pământ: o parte din aminoacizii identificaţi se comportau dextrogiri (la investigarea spectrometrică, au deviat lumina spre dreapta), faţă de **cei de pe Terra,** care sunt **levogiri** (deviind lumina spre stânga).

Ipoteza aducerii „seminţelor vieţii" de meteoriţi căzuţi „cândva" pe Pământ a fost reactivată în ultimul deceniu al secolului XX într-o variantă a unei surse foarte apropiate spaţial.

După câţiva ani de migăloase cercetări în diverse laboratoare, **specialişti de la NASA au făcut publică – în anul 1996 – descoperirea de urme de viaţă primitivă într-un meteorit care ar fi provenit din planeta Marte!**

În ultima perioadă a secolului anterior, au fost găsiţi 12 meteoriţi ale căror compoziţii chimice şi structuri interne erau identice cu materia din „Vecina Roşie”. Unul dintre aceştia – având indicativul ALH 84001 – a oferit o reală surpriză. Geologii i-au stabilit următoarea istorie: în urmă cu cca. 16 milioane ani, un corp străin – de mari dimensiuni – a căzut cu mare viteză pe solul marţian; la şocul impactului au fost proiectate în spaţiu tot felul de sfărâmături din rocile zdrobite. Dar abia **acum vreo 13.000 ani,** „pietroiul” respectiv a fost **captat gravitaţional de planeta noastră.** Căzând în gheţurile din zona Alan Hills – din continentul antarctic – s-a păstrat intact până în anul 1984, când a fost găsit de cercetători americani ai Polului Sud.

Analize prin microscopie electronică, în condiţii cu totul speciale, a „intimităţii” acestui fragment venit din spaţiu, au oferit **descoperiri insolite:** benzi de carbonaţi conţinând un izotop al carbonului specific planetei Marte; urme de hidrocarburi aromatice policiclice; oxizi şi sulfuri de fier, specifice unor procese biologice; anumite structuri alungite asemănătoare urmelor de cianobacterii (dar mai mari decât cele de pe Pământ).

Viaţa vine… de pe Marte?

Geologul **David McKey** (de la NASA) – care a coordonat echipa complexă de cercetători – ajunsese la următoarea concluzie: **acum cca. 3,6 miliarde ani,** roca din care a fost smuls fragmentul respectiv se afla într-o pătură de **apă** – pe atunci **abundentă pe solul marţian.** Astfel,

bacteriile microscopice care existau la acea vreme pe Planeta Roşie au putut pătrunde şi în micile fisuri interne ale rocii-mamă. Cu timpul, microorganismele nu s-au mai înmulţit ci au murit, căci, **după miliarde de ani, planeta a pierdut apa şi cea mai mare parte a atmosferei.** Ultima generaţie a rămas fosilizată ca o dovadă atemporală a existenţei „vieţii extraterestre" chiar în apropierea globului terestru...

Deşi concluziile specialiştilor de la NASA nu au fost acceptate de unii cercetători din alte ţări, totuşi acestea au avut la bază o anumită „probă materială". A fost oare „însămânţată" planeta Terra printr-un astfel de eveniment mai apropiat, chiar cu „germeni" proiectaţi în spaţiu din planeta vecină?

Totuşi, unele somităţi ştiinţifice ale ultimelor decenii de frământată cercetare a originii vieţii pe Pământ nu au fost satisfăcute nici de explicaţia transportării „cărămizilor" respective de către meteoriţi sau de către cometele care au traversat „laboratoarele cosmice". Conform consideraţiilor acestora, simpla prezenţă a unor substanţe organice – mai mult sau mai puţin complexe – nu ar putea demonstra apariţia şi evoluţia „biomateriei", care ar fi cu totul „altceva".

Viaţa pe Terra – creată de o Inteligenţă Cosmică

În cadrul simpozionului „Ştiinţa şi fantastico-ştiinţa", organizat în anul 1984, la Roma, de către cadre universitare şi cercetători italieni, astrofizicianul englez **dr. Fred Hoyle** i-a surprins pe participanţi afirmând următoarele: *„Viaţa este atât de complexă, acidul dezoxiribonucleic este o structură elaborată în aşa fel, încât, după opinia mea, un amalgam făcut la întâmplare din elemente chimice, ca cele care ar fi existat pe pământ la*

început, n-ar putea determina nici măcar formarea uneia dintre cele 200 000 de tipuri de gene existente. ***Universul, unde procesul complex care a dus la naşterea primilor oameni a avut mai mult spaţiu şi mai mult timp pentru evoluţie, el este sediul potrivit. Pământul nu ar avea în acest sens nici cea mai mică şansă."***

Dar cunoscutul astrofizician britanic a ajuns treptat la convingeri cu mult mai insolite şi mai profunde. În cartea sa *The Intelligent Universe,* el a dorit să demonstreze o altă ipoteză privind originea formelor vii pe globul terestru, ipoteză care a fost, de altfel, îmbrăţişată şi de alţi savanţi neconformişti: **viaţa a venit din Spaţiu pe Pământ în anumite forme de materie vie gata structurate, care au fost ghidate în acest sens de către o inteligenţă exterioară!** Şarjând adesea caustic, într-o argumentaţie ştiinţifică foarte variată, Fred Hoyle se exprima astfel, cu autoritatea savantului modern:

„Totuşi, pe măsură ce biologii descoperă din ce în ce mai multe lucruri despre impresionanta complexitate a vieţii, rezultă că ***şansele unei origini accidentale sunt atât de minime, încât ele pot fi îndepărtate complet*** *– ca şi acelea ale scrierii unei piese de Shakespeare de către maimuţe.* ***Viaţa nu a putut apărea la întâmplare…*** *Însă mulţi savanţi au făcut acest salt – de la formarea aminoacizilor izolaţi, la formarea spontană a unui întreg şir de aminoacizi cum ar fi enzimele, în ciuda posibilităţilor practic nule ca un astfel de eveniment să fi survenit pe Pământ.*

Într-o conferinţă de popularizare, am calificat într-o zi puţin lăudabila gândire a acestor savanţi ca «mentalitatea unei grămezi de fier vechi». Cum metafora mea a fost larg citată – dar nu totdeauna corect – o voi repeta aici. Să ne imaginăm o movilă de fiare vechi care ar conţine toate piesele unui avion Boeing 747, complet demontate şi în dezordine. La un moment dat, un vârtej al vântului ar traversa această grămadă. Care ar fi şansele ca, după

trecerea uraganului, să găsim garat acolo, gata să zboare, un Boeing 747 montat complet?

Atât de infime, încât sunt de râs. La fel este şi pentru naşterea vieţii datorită unui simplu hazard. ***Probabilitatea ca întâmplarea să producă prin aranjamente spontane sute de aminoacizi, cele două mii de enzime necesare vieţii este exprimată de cifra 1 urmată de 40 000 de zerouri!…”***

„Grăuntele Vieţii” – anterioare Pământului…

„Dar atunci, de unde poate veni viaţa? Poate că de mult timp avem răspunsul. Exact, din anul 1930.

O ploaie de meteoriţi a căzut în anul 1864 aproape de Orgeuil în sud-vestul Franţei. Din fericire, o mare parte din aceste pietre au fost recuperate şi examinate la microscop, la începutul anului 1930. S-a descoperit că ele conţineau carbon în cantitate importantă sub formă de învelişuri sferice microscopice înconjurând grăunţe de materie neorganică... Atunci când grăunţele neorganice aveau o formă neregulată, îmbrăcăminţile de carbon erau lise, ca cele ale celulelor biologice. Dar chiar mai mult, în destule cazuri, aceste îmbrăcăminţi erau duble exact ca pereţii celulelor biologice...

La începutul anilor ’60, cercetătorii G. Claus şi Rart Nagy – lucrând în S.U.A. – au descoperit alte structuri curioase într-un meteorit căzut în 1938 în Tasmania. Ei au găsit în acesta îmbrăcăminţi filamentoase, asemănătoare ciupercilor microscopice. Cum datarea radioactivă arăta că meteoriţii sunt la fel de vechi ca şi ansamblul sistemului solar, dovada apărea ca fiind făcută: ***viaţa era anterioară însuşi Pământului,*** *planeta noastră fiind cu ceva mai tânără decât sistemul solar.*

Dar aceasta nu este totul. Un ***meteorit*** *conţinând carbon,* ***descoperit în apropiere de Murchison – Australia*** *– la 28 septembrie 1969, a fost studiat zece ani mai târziu de H.D. Pflug. El a descoperit că acesta* ***conţinea structuri asemănătoare celor de la Orgeuil şi din Tasmania…*** *Pfiug a putut vedea astfel mici filamente mult asemănătoare fosilelor găsite într-o rocă din Minnesota – «chert» – care au fost declarate de paleontologi ca fiind de origine biologică. Deci... viaţa vine din Spaţiu?*

Spaţiul «vid», acest neant imens care separă stelele galaxiei noastre, nu este în realitate un vid complet. Peste tot există materie...

Din ce sunt făcute aceste particule de praf şi de unde au venit?...

C. Wickramasinghe şi cu mine am sugerat, la începutul anilor ’60, că aceste particule ar putea fi din carbon sub formă de grafit. Dar la un moment dat, totuşi, noi am înţeles că această idee, fără îndoială promiţătoare la început, nu era soluţia reală. Noi am analizat amestecuri de gheaţă şi grafit, apoi de gheaţă-grafit şi particule de rocă. Am făcut încercări cu mixturi extrem de complexe, conţinând materii organice, cât şi gheaţă, grafit şi roci. Nu am reuşi încă deloc să reproducem cu precizie observaţiile astronomice, până într-o bună zi din anul 1979, când o idee uimitoare ne-a venit, în fine, în minte. Aceste grăunţe ar putea fi ele de origine biologică? Am observat oare, de fapt, viaţa din spaţiu?

La scurt timp, ne-am dat seama că ***bacteriile sunt remarcabil de asemănătoare ca mărime cu grăunţele interstelare*** *şi că, în plus, particulele din spaţiu aveau un indice de refracţie anormal de scăzut, la fel ca şi bacteriile total seci”...*

Aşadar, din această descoperire ar rezulta că **unii nori interstelari,** în care domină anumite combinaţii organice ale carbonului, ar fi de fapt **imense aglomerări de bacterii uscate, liofilizate…** De unde ar putea proveni oare aceste „culturi bacteriene” la scară spaţială? Ficţiunea

pare a fi cu adevărat depăşită de „fantastico-ştiinţa” zilelor noastre...

Dar întrucât repetatele misiuni spaţiale – prin care s-au investigat atât regiunea din jurul Pământului, cât şi parte din sistemul nostru solar – au demonstrat faptul că materia vie nu poate rezista la acţiunea distructivă a radiaţiilor solare şi cosmice penetrante – îndeosebi a razelor X –, Fred Hoyle a evitat combaterea şocantei sale comunicări, evidenţiind noi argumente ştiinţifice chiar din biochimia bacteriilor. Astfel, el a citat experimentele interesante efectuate asupra lui ***„micrococcus radiophilus”,*** care deşi a fost **supus la doze foarte mari de radiaţii X** (care ar fi omorât şi fiinţe umane), a demonstrat o „tehnică rezistivă” uimitoare: această microfiinţă **şi-a „reparat” singură mai mult de zece mii de fisuri, produse de energia radiaţiilor, în dubla spirală din ADN a codului genetic propriu, readucându-l mereu la structura sa normală!**

Demonstraţii la fel de convingătoare oferă însă şi alte microorganisme. Astrofizicianul britanic a evidenţiat astfel **bacteriile din specia *„pseudo-monas”,*** care au fost **găsite în plină prosperitate biologică, deşi îşi duceau viaţa în instalaţiile reactorului nuclear „Omeg west”, unde erau supuse permanent la doze de radiaţii de milioane de ori mai intense decât cele din mediul ambiant obişnuit.** De asemenea, o reală demonstraţie spaţială a făcut-o şi **cultura de bacterii din specia „streptococcus mitis” care, adusă şi lăsată pe Lună de către sonda spaţială „Surveyor III”, a rezistat acolo timp de doi ani şi jumătate;** or, este bine ştiut că pe Lună lipsa unei atmosfere şi a unei magnetosfere selenare permit componentelor nocive ale radiaţiei solare şi ale celei cosmice să acţioneze cu toată intensitatea.

Faţă de aceste dovezi, atât de reale, asupra uimitoarelor posibilităţi arătate de bacterii în privinţa rezistenţei lor la doze extraordinar de mari de radiaţii nocive, omul de ştiinţă englez ne face să ne întrebăm cu toţii un acelaşi lucru: **„unde” s-au format oare aceste fiinţe**

minuscule care „au învăţat” să reziste atât de bine la condiţii extrem de vitrege, întrucât pe Pământ nu au existat niciodată doze atât de mari de iradieri, întâlnite doar în alte zone ale Spaţiului?

Viaţa pe bază de carbon – un gigantic Program Cosmic!

Convins că în diferite regiuni galactice s-ar afla adevăraţi nori constituiţi din bacterii uscate, care aşteaptă doar să ajungă pe o planetă primitoare, pentru a declanşa apoi ciclul evolutiv al vieţii, Fred Hoyle a rezolvat mult mai uşor aducerea acestor germeni pe suprafaţa Terrei. Bazat pe un studiu publicat în anul 1981, de un grup de astronomi americani (în acelaşi an), asupra faptului că particulele respective emiteau radiaţii identice cu cele emise de materia organică, autorul cărţii *The Intelligent Universe a* reluat o ipoteză a sa ce o prezentase cu ani înainte: **germenii vieţii au fost aduşi pe Terra de către ancestralii vizitatori ce vagabondează prin sistemul solar – cometele,** fie căzând pe planeta noastră, fie „măturând” suprafaţa tânărului glob pământesc cu lungile trene purtătoare şi ele de suspensii preluate din „norul vieţii”!

Dar, pentru susţinerea doctă a unor concepţii de acest fel era necesară şi o explicare adecvată a originii unor astfel de nori spaţiali, constituiţi din microorganisme, întrucât în ipoteza anterioară a „giganticelor laboratoare cosmice” s-a demonstrat numai formarea „acolo” a unor substanţe organice de bază şi nu şi a organismelor vii. Cu vioiciunea inteligenţei sale, dedublată de o vastă cunoaştere ştiinţifică, astrofizicianul britanic a imaginat un scenariu care s-ar fi petrecut cu miliarde de ani în urmă, a cărui frumuseţe ştiinţifică şi literară ne face să limităm

scepticismul cu care ar trebui să privim fiecare ipoteză neverificată în mod academic:

„Coincidenţele aparente care permit vieţii bazate pe atomul de carbon să existe în galaxia noastră şi în alte galaxii ar putea fi foarte bine nişte posibilităţi temporale dintr-un univers în care ***aplicaţiile legilor fizice se schimbă din timp în timp.*** *Acest punct de vedere are consecinţe profunde, căci el sugerează că, într-un viitor, universul ar putea evolua de maniera ca viaţa bazată pe carbon să nu mai fie posibilă, fapt care la rândul său lasă să se presupună că* ***în întregul Univers o inteligenţă luptă pentru a supravieţui contra legilor fizice schimbătoare şi că istoria vieţii pe Pământ nu ar fi decât o mică hărţuială în această luptă.***

Această inteligenţă oferă o luptă remarcabilă. Ea trebuie să modifice în mod continuu şi să adapteze materia, pentru a reuşi să salveze viaţa într-un univers etern schimbător.

Descendenţii noştri vor înţelege fără îndoială că viaţa este mai variată decât în maniera în care ea este exprimată acum. Viaţa actuală este pe bază de carbon şi noi ne minunăm de complexitatea sa. De unde vine ea? Informaţia conţinută în structura unei enzime, de exemplu, se poate exprima material printr-un lanţ specific de aminoacizi sau sub formă de simboluri – pe o foaie de hârtie. Posedând simboluri apropiate şi destule ale aminoacizilor, un observator suficient de inteligent va reuşi să producă enzima. Însă, de unde este venită această informaţie a lanţului de aminoacizi şi a enzimelor? Pentru a folosi o analogie geologică, ***informaţia este venită,*** *după mine,* ***din echivalentul cosmologic al unei ere precedente, de la creaturi dintr-o existenţă precedentă şi, dacă vreţi, care nu au fost pe bază de carbon. Acestea s-au dezvoltat pe o altă bază chimică, poate pe siliciu,*** *fapt posibil în raport cu mediul care exista pe atunci.* ***Inteligenţa cosmică respectivă văzând că această bază chimică va dispărea prin evoluţia Universului, a transferat informaţiile sale unui nou ciclu de viaţă, pe bază de carbon, care devenea noul element***

dominant în spaţiu. Acestui proces îi datorăm noi astăzi existenţa actuală şi a descendenţilor noştri, care vor fi obligaţi să o urmeze.”[33]

Pământul – „contaminat” în mod organizat!

De fapt, această ipoteză, a existenţei „germenilor vieţii” dispersaţi în spaţiul cosmic şi respectiv a aducerii lor „cândva” pe Pământ, nu a fost lansată de Fred Hoyle. Ideea a fost vehiculată încă din secolul trecut, însuşi cunoscutul fizician englez **Lord Kelvin** (sir William Thompson) fiind unul dintre susţinătorii ei. Apoi, la începutul veacului nostru, chimistul suedez **Svante Arrhenius** (laureat Nobel în anul 1903) a reluat-o într-o manieră mult mai documentată, *„sprijinindu-se pe argumente gândite cu îngrijire”* – după cum avea să scrie mai recent Fred Hoyle.

Conform „teoriei panspermiei” (seminţe peste tot) concepută de omul de ştiinţă suedez, sporii vieţii, existenţi în spaţiu, ar fi ajuns pe Pământ datorită presiunii exercitate de lumina Soarelui. Acest mod de transportare a germenilor respectivi a stârnit neîncredere la timpul respectiv, iar, apoi, ampla dezvoltare a darwinismului a făcut şi ea ca ipoteza să cadă în dizgraţie. Abia mult mai târziu avea să fie descoperită existenţa reală a **„vântului solar”,** constituit din particule atomice accelerate la mari energii, cât şi dintr-un spectru larg de radiaţii, (în zilele noastre, specialişti ai expediţiilor cosmice au propus chiar construirea unor **nave spaţiale cu pânze,** care să fie deplasate în zonele interplanetare prin presiunea acestui vânt solar).

Ipoteza „panspermiei” a fost reluată însă în cursul anilor ’70 la un nivel teoretic mult actualizat şi într-o altă variantă, ce pare a face parte din „fantastico-ştiinţa”

[33] N. edit.: Terra a fost „laboratorul’’ acestei treceri de la viaţa pe bază de siliciu la cea de carbon! Argumentaţie şi amănunte în *„SECRETELE TERREI”* – vol.V.

viitorului. Doi savanţi americani – **dr. Francis Crick** (laureat Nobel în anul 1962 pentru descoperirea structurii elicoidale a acidului dezoxiribonucleic – purtătorul codului genetic) şi **dr. Leslie Orgel – au publicat**[34] în anul **1973** o **ipoteză şi mai provocatoare: Pământul** – ca de altfel şi alte planete din diferite sisteme solare – **ar fi fost „contaminat" cu „seminţe cosmice" în mod organizat de către o civilizaţie galactică cu mult mai avansată!** Acest eveniment s-ar fi produs **cu miliarde de ani în urmă,** „panspermia dirijată" fiind realizată **prin capsule spaţiale** care conţineau microorganisme; containerele respective s-ar fi deschis în mod automat la ajungerea pe solul fiecărei planete selectate în acest sens.

Relevând faptul că **Galaxia noastră** ar avea o **vârstă de cca. 10 miliarde de ani,** cei doi oameni de ştiinţă au evidenţiat faptul că **în cele mai vechi sisteme solare ar putea exista planete pe care viaţa şi respectiv civilizaţia locală să aibă un avans de patru-cinci miliarde de ani faţă de evenimentele similare de pe Terra.** Dacă una sau mai multe civilizaţii de acest fel, aflate la stadii de evoluţie tehnologică foarte avansate, ar fi constatat că „soarele lor" urma să piardă capacitatea de a mai furniza energia vitală, era normal ca populaţiile respective să dorească să asigure perpetuarea vieţii prin răspândirea de germeni şi în alte regiuni galactice. Apreciind că distanţele enorme până la sistemele solare mai tinere ar fi făcut imposibilă trimiterea unor nave spaţiale cu echipaje, savanţii americani au imaginat o soluţie mai accesibilă: în cadrul unui program bine organizat sub aspect tehnic, ar fi fost lansate **sonde cosmice** capabile să identifice planetele aflate în ecosferele diferitelor stele mai tinere; după selectarea acestora, din compartimentele sondelor respective ar fi fost lansate containere conţinând **diferite specii de microorganisme.**

[34] Textul a fost reluat în selecţia *Există alte fiinţe în Cosmos?* – apărută în Editura Politică – Bucureşti, 1986, sub îngrijirea conf. T. Toro.

Astfel, în cazul Pământului, microfiinţele ajunse în oceanul planetar şi pe solul virgin au trebuit să se adapteze treptat la mediul geofizic local; apoi, a urmat lungul drum al „vieţii” spre forme vii tot mai evoluate.

Viaţa pe Pământ – o clonă dintr-un singur organism extraterestru!

Această schemă a ipotezei transplantării dirijate a germenilor vieţii a fost susţinută în paralel şi de aşa-numitul **„principiu al reversibilităţii cosmice”:** dacă noi, pământenii, devenim capabili să contaminăm cu' seminţe ale materiei vii o planetă oarecare din alt sistem solar, înseamnă că şi o altă societate galactică, ce ar fi fost mai avansată tehnologic, ar fi putut să contamineze Pământul! Or, realitatea pe care o trăim ar putea fi o adevărată demonstrare a faptului că **Terra a fost „însămânţată” cândva…**

Argumentele ştiinţifice care stau la baza acestei ipoteze şi care au fost prezentate de dr. F. Crick şi dr. L. Orgel au trebuit să fie luate în considerare, întrucât fondul lor teoretic este la fel de valoros ca şi cel al ipotezelor urmărite anterior. Astfel, un prim argument favorabil este oferit de un fapt bine cunoscut: **formele vii de pe Pământ au la bază un acelaşi cod genetic.** Cei doi savanţi se exprimau în acest sens în felul următor:

„Este oarecum surprinzător că nu coexistă organisme cu coduri oarecum diferite. Universalitatea codului decurge în mod natural dintr-o teorie «infecţioasă» a apariţiei vieţii. ***Viaţa de pe Pământ ar reprezenta o clonă obţinută dintr-un singur organism extraterestru.*** *Chiar dacă în locul iniţial unde a apărut viaţa erau prezente mai multe coduri, se poate ca unul singur să fi acţionat în organismele folosite pentru infectarea Pământului.”*

Dar oamenii de ştiinţă americani au evidenţiat în plus şi un alt argument calitativ important, selectat din însăşi intimitatea biochimică a codului genetic unic. Astfel, în coordonarea metabolismelor celulare, un rol important este jucat şi de **atomii de molibden,** precum şi de cei **de crom şi de nichel.** Dar aceste elemente sunt suficient de rare în solul şi în apele planetei noastre, în special molibdenul fiind în cantităţi extrem de reduse (0,02%). Or, dacă viaţa ar fi apărut într-adevăr pe Terra printr-un nesfârşit joc al selecţiilor chimice întâmplătoare – conform ipotezei Oparin-Haldane – ar fi trebuit ca aceste elemente mai rare – şi îndeosebi molibdenul – să fi fost înlocuite cu alte elemente care se aflau în cantităţi suficiente în oceane şi în solul terestru.

În mod logic, deci, ar rezulta că **acest cod genetic unic al materiei vii terestre s-ar fi format „în altă parte", undeva pe altă planetă, unde molibdenul se afla la discreţie, ca şi cromul şi nichelul…** Şi, într-adevăr, astronomia modernă a oferit analize spectrale de mare fineţe din care rezultă existenţa în unele zone galactice a diferitelor obiecte astrale ce conţin cu mult mai mult molibden decât se află în materia planetei noastre…

Şi astfel, prin argumente ştiinţifice care nu pot fi deloc neglijate, această ipoteză a „panspermiei dirijate" şi-a câştigat şi ea locul în setul ipotezelor realiste, care îşi aşteaptă verificarea fundamentală din partea savanţilor, a veracităţii faptice.

Desigur că în acest context problematic atât de complex, care întredeschide noi orizonturi ale relaţiei om-cosmos, cititorul îşi va pune o nouă întrebare, întru totul legitimă: Omenirea modernă a făcut, totuşi, eforturi pentru identificarea diferiţilor indici care să permită clarificarea existenţei sau a non-existenţei altor „lumi" civilizate?

Capitolul III

FRAŢII ÎNTRU RAŢIUNE

De atunci şi până astăzi colonii de lumi pierdute
Vin din sure văi de haos pe cărări necunoscute
Şi în roiuri luminoase izvorând din infinit
Sunt atrase în viaţă de un dor nemărginit.

Mihai Eminescu
(Scrisoarea I)

Viaţa a venit din Cer – un vechi adevăr cunoscut

Credinţa că „undeva” **în cer,** există nu numai **Creatorul etern,** ci şi alte fiinţe divine, este poate una dintre cele mai vechi convingeri ale speciei umane. Aceasta ar fi fost întărită de-a lungul timpurilor şi de tradiţiile existente pe întregul glob terestru privind numeroase contacte avute cu astfel de fiinţe. **Peste tot, divinizaţii respectivi s-ar fi ocupat mereu de Omenire,** atât sub aspectul evoluţiei morale, cât şi pentru progresul pe diferite planuri ale existenţei fiinţelor umane. Mitologiile tuturor popoarelor vechi ne-au transmis numeroase credinţe şi legende de acest fel, multe din ele provenind chiar de la obârşiile grupurilor de populaţii ancestrale. Desigur că, pe parcursul veacurilor, acestea au mai fost modelate, fie prin gândirea profundă a numeroşi înţelepţi, fie prin fantezia unor talente populare pierdute în neguri de vremuri.

De fapt, aceste credinţe-mituri s-au diferenţiat treptat, pe măsura evoluţiei culturale şi spirituale a diferitelor populaţii răspândite pe continentele globului. Astfel, pe de

o parte s-a cristalizat o profundă concepţie spiritualistă, în cadrul căreia s-a structurat – pe bază de „revelaţii” – o adevărată **ierarhie divină** a unor entităţi superioare, mai presus de lumea materiei. Vechile filozofii, cum ar fi cea indo-tibetană sau cea ebraică, iar mai târziu creştinismul şi islamismul, au dezvoltat mult aceste gândiri. Pe de altă parte însă, s-a format şi s-a menţinut, în paralel, un alt mod de a concepe anumite fiinţe care coborau mereu şi apoi plecau „undeva” în cer: în mituri şi legende, acestea au rămas ca fiind **persoane asemenea oamenilor pământeni, dar având în plus diferite puteri şi mijloace magice** (stăpânirea vânturilor, a trăsnetelor şi a săgeţilor de foc, degravitări, care de foc etc.). Sosirea repetată a unor fiinţe din înălţimile bolţii cereşti şi plecarea lor, de asemenea, în profunzimile neştiute ale spaţiului înstelat au generat şi o concepţie mult mai materialistă, întărită, se pare, de înseşi spusele acestora: existenţa în cuprinsul edificiului celest şi a altor „pământuri”, cu alţi „oameni”, mult mai dotaţi cu mijloace şi puteri magice, cât şi cu o cunoaştere mult mai înţeleaptă.

Astfel, în antichitatea mediteraneană, vechi concepţii egiptene – reluate în mod foarte subtil în filozofia greacă şi intrate apoi, prin elenism, în culturile europene ulterioare – au fost transmise posterităţii prin formulări la fel de profunde ca şi cele regăsite în tradiţiile spiritualiste. Iată de exemplu cum se exprima în **secolul V î.e.n.,** filozoful antic **Democrit din Abdera** (de origine tracă – n. edit.):

„Lumile ordonate sunt nemărginite şi diferă ca mărime; în unele nu există nici Luna, nici Soarele; în altele, amândouă sunt mai mari decât la noi şi încă în alte lumi ele sunt într-un număr mai mare. Distanţele dintre lumile ordonate sunt neegale, când mai mari, când mai mici; unele lumi cresc, altele înfloresc şi altele decad. ***Unele lumi ordonate au produs animale şi plante şi mai ales apa.”***

În veacul următor, Metrodor din Chios – cunoscut promotor al concepţiei filozofice privind structura materiei

din atomi –, se exprima cu toată convingerea într-o manieră similară:

„Este tot atât de absurd să spunem că într-un lan mare ar exista doar un singur spic de grâu, cât ar fi de absurd să admitem că în spaţiul infinit n-ar exista decât o singură lume.”

Pluralitatea lumilor – o idee imposibil de ars pe rug!

Chiar dacă în următoarele douăzeci de secole **gândirea aristotelică –** opusă în mare parte acestor idei – **a dominat întregul Ev Mediu** şi chiar în plină Renaştere, odată cu revoluţia copernicianã, s-a produs o revenire semnificativă. Prin scoaterea Pământului din centrul Universului au fost reactivate treptat şi vechile exprimări asupra posibilei existenţe a altor lumi în cuprinsul cerului. Din păcate, astfel de concepţii şi-au avut şi sacrificaţii lor: în anul 1600, călugărul învăţat **Giordano Bruno** a fost ars pe rug pentru convingerile sale de acest fel. În schimb, deceniile acelui secol al XVII-lea care au urmat aveau să consacre în mod definitiv concepţiile filozofice privind **ideea „pluralităţii lumilor”.**

Dar consacrarea avea să fie realizată atât prin contribuţia unor oameni de ştiinţă ai vremii, cât şi prin aportul unor autori plini de fantezie. Astfel, datorită aspectului captivant al ideii respective, precum şi valorii literare a diferitelor cărţi care au apărut începând din deceniul al treilea al veacului respectiv, noua problematică avea să influenţeze nu numai mulţimi de cititori, dar şi pe numeroşi oameni ai ştiinţei – care se remarcau, totuşi, printr-o riguroasă metodă a gândirii.

O primă carte de acest fel a fost scrisă chiar de marele astronom ce a fost **Johann Kepler,** fiind publicată însă post-mortem, în anul **1634,** în Germania. Conţinutul

acesteia a fost, de fapt, o **ficţiune ştiinţifico-fantastică,** autorul imaginând o „altă lume” care ar exista **pe Lună, cu fiinţe foarte diferite de pământeni.**

Dar fantezia astronomică a lui Kepler avea să stimuleze şi imaginaţia unor scriitori. La scurt timp, **în Anglia** au apărut două cărţi oarecum asemănătoare. Astfel, în anul 1638 a fost publicată compoziţia fantezistă a lui **Francis Godwin,** intitulată *The Man în the Moon (Omul în Lună).* Aceasta a fost tradusă repede în ediţii franceze şi germane. Apoi, la numai câteva luni a văzut lumina tiparului şi o carte a autorului **Wilkins,** care se remarca nu numai prin fantezia sa, ci şi prin anumite nuanţe filozofice. Apărută sub titlul *The Discovery of a World în the Moon (*Des*coperirea lumii din Lună)* şi această ficţiune literară a fost tradusă în limbile franceză şi germană. Dar cartea lui Wilkins provoca de fapt la alt mod de a gândi: încă din primele „propoziţii” formulate de autor, modul de a pune problema solicita mai mult discernământ cititorilor, decât atracţia prin elemente captivante:

„— ciudăţenia acestei păreri (cea menţionată în titlu) nu este un motiv ca ea să fie respinsă, deoarece şi alte adevăruri sigure au fost considerate în trecut drept absurdităţi ridicole şi mari, contrazicând bunul simţ.

*– **pluralitatea lumilor nu contrazice nici un principiu al raţiunii sau al credinţei.***

– cerurile nu pot fi formate dintr-o materie pură, având privilegiul de a nu fi supusă schimbării şi degradării; ele trebuie să fie la fel cu corpurile inferioare.

*– **este probabil să existe locuitori în această lume, dar nu este sigur cum sunt aceşti locuitori…”***

Deschiderea de orizont oferită de acest autor se baza în mod evident pe o gândire înţeleaptă, cu viziuni profetice:

*„Eu cred însă că timpurile viitoare vor descoperi mai mult şi că **urmaşii noştri vor inventa poate unele mijloace pentru a-i cunoaşte mai bine pe aceşti locuitori…** Nu mă îndoiesc că timpul este părintele unor adevăruri noi şi că el ne va descoperi multe lucruri pe care predecesorii noştri le-au ignorat şi care vor deveni clare*

pentru urmaşi, deşi astăzi nu le putem cunoaşte încă, oricât am dori acest lucru...”

În Franţa secolului XVII, după publicarea fanteziilor lui **Cyrano de Bergerac** şi apoi a traducerii cărţii lui Wilkins, în anul **1686** a apărut o carte de largă circulaţie, care a popularizat şi ea ideea existenţei altor lumi planetare. Fanteziile literare respective, apărute sub titlul *Les Entretiens sur la Pluralité des Mondes (Conversaţii despre pluralitatea lumilor)* au fost scrise de **Bernard le Bovier de Fontanelle** (nepotul marelui dramaturg P. Corneille), care în prefaţă şi-a prezentat o curajoasă profesiune de credinţă (întru totul valabilă şi în zilele noastre):

„Eu am ales acea parte a filozofiei care poate cel mai uşor să ne suscite curiozitatea; căci oare ce ne-ar putea interesa mai mult decât a cunoaşte cum este construită lumea în care trăim şi dacă există şi alte lumi asemănătoare care să fie de asemenea locuite?”

Textul acestei cărţi de ficţiune literară a fost totuşi apreciat în mod deosebit la vremea sa, fiind tradus în limba germană chiar de cunoscutul Johann E. Bode.

Dar cotitura unei interpretări mai realiste a acestei probleme, prin intervenţia gândirii ştiinţifice mai analiste, avea să se producă în acelaşi secol XVII care a consacrat-o, în ultimii ani ai veacului respectiv. Astfel, fizicianul şi astronomul olandez **Christiaan Huygens,** scriind cartea *Kosmotheoros* (publicată post-mortem în anul 1698), deşi a menţinut ideea pluralităţii lumilor, **a eliminat totuşi Luna din şirul corpurilor cereşti locuite.** Argumentele sale erau foarte riguroase: astrul nopţii nu putea să adăpostească viaţa, întrucât *„nu are nici mări, nici râuri, nici nori, nici aer, nici apă.”*

În secolul următor, cu toate că nu s-au mai publicat atâtea fantezii literare, observatorii cerului înşişi devenind tot mai reţinuţi, concepţia multitudinii de corpuri astrale locuite s-a menţinut totuşi chiar şi în cercurile mai înalte ale gândirii. Astfel, cunoscutul filozof **Immanuel Kant** scria în *Istoria naturală generală şi Teoria Cerului* (editată în anul 1755) următoarea concluzie a vieţii sale: „*Aşadar,*

majoritatea planetelor sunt desigur locuite, iar cele care nu sunt locuite în prezent, vor deveni locuite la timpul lor."

Şi într-adevăr, **la vremea respectivă, ideea mulţimilor de lumi locuite avea o largă răspândire publică.** Astfel, de exemplu, o carte care a difuzat amplu în mase concepţia respectivă (în anul 1800 ajungând la ediţia a 5-a) a fost cea scrisă de germanul **H. Helmuth** cu titlul *Volks Naturlehre (învăţătura poporului privind natura).* Or, o traducere şi adaptare în limba română a cărţii respective a fost făcută la timpul acela şi la noi în ţară; manuscrisul[35] avea titlul *învăţătura firească,* pe cotor fiind scris titlul *Helmuth Physica Valachicae.* Iată două extrase foarte semnificative, care redau în mod pitoresc nivelul cunoaşterii şi al concepţiilor veacului respectiv:

„Planetele prea mult se aseamănă cu globul nostru pământesc. Ele toate aşijderea se luminează şi se încălzesc de la Soare, ca şi Pământul... Precum se schimbă ziua şi noaptea pre Pământ, aşa se schimbă şi în planete. Pământul are o lună care îl luminează noaptea, iar Joia are patru şi Saturnul şapte luni. Pământul este încongiurat de atmosferă şi urme de acelea vedem şi la planete. Drept aceea adevărat este că între planete şi între trupurile cele pământeşti foarte mare asemănare este. ***Şi fiindcă Pământul se lăcuieşte de făpturi vie şi înţelegătoare, în celelalte planete încă trebuie să fie făpturi înţelegătoare.*** *Cine ar tăgădui aceasta, tocmai aşa de nebuneşte ar lucra ca şi acela carele ar zări de departe oraşe şi sate şi pentru că nu poate vedea lăcuitorii dintr-însele, ar zice că oraşele şi satele acelea nu au vreun lăcuitor!"*

Dar orizontul gândirii era întru totul deschis. Analogia era condusă şi mai departe, depăşind limitele sistemului nostru solar şi vizând universul nemărginit:

„Iar fiindcă despre aceea nu ne putem îndoi cu gândul cum că în planetele care se învârtesc pe lângă Soarele nostru lăcuiesc făpturi vie şi înţelegătoare despre acestea

[35] D. Ghişe şi P. Teodor: *Fragmentarium iluminist.* Ed. Dacia, Cluj, 1972.

încă nu trebuie să credem că doară în planetele cele de pe lângă alţi sori nu ar lăcui făpturi vie şi înţelegătoare.”

Canale pe… Marte?

Continua dezvoltare a instrumentelor şi a tehnicilor de observare astronomică ce s-a desfăşurat în cursul ultimelor două secole a făcut ca treptat să se constate un fapt demobilizator: **celelalte planete din sistemul nostru solar nu prezintă, totuşi, condiţii favorabile pentru apariţia vieţii şi respectiv pentru dezvoltarea altor „lumi”…** Din această cauză, concepţiile privind „pluralitatea lumilor” au trecut în umbră o bună bucată de timp.

Dar iată că aceste idei au cunoscut o reactivare rapidă în ultimele decenii ale secolului XIX, datorită unor interpretări ştiinţifice ieşite din comun. După un an de la **marea apropiere din 1877** survenită **între Pământ şi planeta Marte,** astronomul italian **Giovanni Schiaparelli** a întocmit şi a publicat o hartă a „planetei roşii”, pe care a notat nişte contururi mai întunecate cu numele de **„canale”.**

Această „imprudenţă” **a stârnit un noian de fantezii,** unii astronomi, şi în paralel diferiţi autori, lansând public ipoteza că pe Marte s-ar afla o civilizaţie mai avansată decât cea terestră! Culmea enunţărilor imaginare a constituit-o publicarea de către astronomul american **Percival Lowell** a unor observaţii nocturne, din care rezulta că acesta **a observat sute de canale amenajate pe Marte!** Apoi, la scurt timp, a urmat editarea unor fantezii literare foarte reuşite, care susţineau fantastica „descoperire”. Dintre acestea, de un succes deosebit s-au bucurat cărţile: *Războiul dintre lumi* a lui **H.G. Wells** şi *Marte, o lume în lupta pentru existenţă* a austriacului **O. Dross.**

Totuşi, secolul XX a oferit observaţii astronomice din ce în ce mai reuşite, care, demonstrând lipsa totală de apă, cât şi o temperatură foarte scăzută pe această planetă vecină, au făcut ca ideea civilizaţiei marţiene să se destrame.

În schimb, pe măsură ce investigarea astrală pătrundea tot mai mult în profunzimile Galaxiei noastre şi apoi în abisurile Universului, ideea existenţei altor lumi s-a transpus şi ea, suficient de repede, spre depărtările spaţiale. Depăşind chiar mediul astronomic şi pătrunzând în cultura scientizată a multor oameni de ştiinţă din alte domenii şi a multor gânditori, ideea respectivă a fost folosită uneori ca o „soluţie" mai acceptabilă în cadrul anumitor discuţii ştiinţifice. Astfel, de exemplu, la un moment dat s-a sugerat că, pe această cale, s-ar putea explica în fine acea lipsă a descoperirii de oseminte fosile ale mult căutatei „maimuţe-strămoş", care trebuie să ne ofere puntea de legătură evolutivă dintre primate şi om. De fapt, discuţia respectivă nu constituia o problemă minoră căci, în paralel, s-a menţinut mereu o dispută surdă între concepţia „omului rezultat din evoluţia biologică" şi cea a „omului creat".

Un român, vizionar de geniu

Pe această linie, apare ca deosebit de interesantă o contribuţie originală publicată[36], cu mai bine de cinci decenii în urmă, de către **Dimitrie Drăghicescu** – un apreciat filozof, sociolog şi diplomat român. Iată unele extrase mai semnificative din studiul său *Reflecţii asupra originii şi destinului omului,* text care la timpul respectiv constituia o curajoasă atitudine vizionară în favorul unor orizonturi mai largi:

[36] Revista de Filozofie nr. 2/1938 – vol. XXIV, Bucureşti.

„Am remarcat cu o oarecare insistenţă că, după dl. Ed. Le Roy, apariţia omului conştient pe Pământ, sau ceea ce acesta înţelegea prin umanizarea vieţii, este de o importanţă la fel de mare şi de decisivă ca şi inserţia vieţii în materie sau vitalizarea materiei. În aceasta este, deci, mai mult decât o convingere ştiinţifică, este o chestiune de evidenţă elementară şi de bun simţ strict şi riguros.

S-a pus deja şi s-a rezolvat problema originii vieţii. Erau, ca şi pentru problema originii omului, două ipoteze:

1) Viaţa este un ***produs spontan al materiei****.*

2) Viaţa este întotdeauna ***produsul unui germene prealabil****.*

De la experienţele lui Pasteur, ***prima ipoteză a fost abandonată complet****, cel puţin în ceea ce priveşte viaţa pe Terra. Rămânea cea de-a doua ipoteză, aceea a germenilor vieţii, care fiind admisă de întreaga lume, punea totuşi o nouă problemă, aceea a originii acestor germeni.*

S-au aflat aceştia conţinuţi în scoarţa terestră şi în aer? La această chestiune este exclus să se răspundă afirmativ, pentru că atunci când Pământul a trecut prin faza lui fierbinte, orice germen posibil de viaţă ar fi fost distrus. Pământul, răcindu-se apoi, era complet sterilizat. Arrhenius a propus atunci ipoteza germenilor căzuţi din spaţiile interstelare.

Noi vom pune problemei originii omului o soluţie analoagă, cu tot caracterul său paradoxal care îi dă aparenţa unei absurdităţi perfecte, în special la prima vedere. Însă, pentru ca paradoxul acestei absurdităţi să se poată atenua, să binevoim a aprofunda şi a medita cât mai mult asupra a două fapte:

1. De foarte mult timp, încă din antichitatea clasică, dar în mod deosebit de la Fontenelle, s-a emis ideea, care persistă mereu, că Universul este populat de un număr indefinit de aştri, printre care există unii ce sunt locuiţi de forme vii analoage celor care populează Pământul şi că evoluţia acestor aştri locuibili diferă mult de la unii la alţii, unii putând fi mai vechi şi prin urmare mai evoluaţi decât alţii.

2. De treizeci de ani, invenţia aeroplanelor permite ca omul să se ridice în spaţiu, la înălţimi variabile... cu timpul, aceste ascensiuni nu vor avea limite sau mai bine spus nu vor fi limitate decât prin limita – întotdeauna extensibilă – a progreselor tehnice.

Scontând pe posibilităţile unui motor cu reacţie, sau mai exact ale rachetei care se ridică prin ea însăşi, nimic nu se opune în teorie să ne ridicăm spre eterul pur.

Or, dacă Universul este populat de stele, cât şi de planete locuibile, dintre care unele sunt mai vechi şi mult mai evoluate decât Pământul, ***este de neconceput ca locuitorii acestora să nu fi depăşit cu mult progresul realizat deja la noi.*** *Şi dacă este aşa, soluţia problemei originii omului se oferă de la sine, cu cea mai mare claritate şi cu cea mai lucidă logică. Într-o bună zi, care s-a pierdut în noaptea erelor geologice trecute, vizitatori extratereştri au eşuat prin locurile noastre... şi iată rezolvată în fine problema originii omului pe Terra.*

Numai că, dacă există planete locuibile de unde oamenii ar fi originari, suntem în drept de a remarca un fapt: condiţiile de viaţă pe aceste ***planete nu ar putea să difere prea mult de acelea unde a apărut şi s-a dezvoltat viaţa pe Pământ.*** *Nu se poate concepe dezvoltarea vieţii pe aceste planete decât după un paralelism strict cu dezvoltarea vieţii pe planeta noastră... Însă aşa cum am mai remarcat, nu s-a putut ascunde că* ***există o ruptură între forma umană şi primatele cele mai evoluate şi că nu se poate stabili o joncţiune între primate şi om. Probabil că această ruptură, acest vid a venit să-l umple sosirea vizitatorilor extratereştri, de nu ştim din care planetă, mai mult sau mai puţin îndepărtată…***

De fapt, în legătură cu aceasta, se pot concepe două ipoteze, care sunt la fel de rezonabile:

1. Vizita extratereştrilor a putut fi o simplă călătorie ***din curiozitate,*** *dacă nu din plăcere.*

2. Vizita a putut fi, de asemenea, nu din plăcere sau din curiozitate, ci ***dintr-o necesitate implacabilă.*** *Se poate*

presupune că, pe una din aceste planete solare sau extrasolare, condiţiile de viaţă ar fi devenit insuportabile la un moment dat, pentru raţiuni pe care planeta noastră le va cunoaşte într-un anumit viitor. Viaţa pe această planetă devenind, deci, foarte neplăcută şi cu adevărat insuportabilă, locuitorii săi au fost nevoiţi să emigreze. Aceasta ar fi, deci, originea oamenilor de pe Pământ şi motivul sosirii lor pe această planetă.

S-ar putea chiar, ca mai multe planete să se fi găsit în asemenea condiţii şi că locuitorii lor, după ce au realizat progrese mai mari decât ale noastre, ar fi fost obligaţi să-şi părăsească locurile lor de baştină şi s-ar fi refugiat pe planeta noastră. ***Aceasta ar explica, poate, diferenţele atât de accentuate ale raselor umane: negri, galbeni, roşii şi albi.*** *În plus, aceasta ar ţine cont, de asemenea, de ceea ce este adevărat în controversa dintre cei care susţin monogenismul şi cei poligenişti şi poate că ar da dreptate celor din urmă...”*

Dar cel care a citit studiul lui D. Drăghicescu a fost impresionat desigur şi de frumoasa viziune filozofică privind modul original în care filozoful român concepea o adevărată „necesitate spaţială” a pluralităţii lumilor:

„Pământul probabil că nu este decât o etapă a marii călătorii din planetă în planetă – călătorie ce reprezintă o viaţă infinită a umanităţii – obligată să decadă şi totuşi să se ridice mereu, fără încetare, înfăptuind până la capăt procesul de perfecţionare, adică de evoluţie progresivă ce trebuie să o apropie de perfecţiunea ce speră să o realizeze şi pe care nu încetează nici o dată de a o concepe...”

Formula de la Green Bank

Desigur că, pentru cititorul de astăzi, toate aceste idei scrise în urmă cu peste cinci decenii de către gânditorul şi omul de cultură Dimitrie Drăghicescu par a fi o temă bine

cunoscută în literatura ştiinţifico-fantastică modernă. Totuşi, pentru deceniul al treilea al veacului nostru, concepţiile sale constituiau nu numai o curajoasă atitudine frondistă, ci şi o deschidere vizionară spre noi orizonturi, care abia în ultimele decenii şi-au câştigat o legitimitate ştiinţifică. Nu putem şti astăzi dacă ideile sale au constituit sau nu o sursă se inspiraţie pentru alţi oameni de ştiinţă sau gânditori de mai târziu, dar este cert că **acest filozof român** trebuie respectat şi ca **un adevărat pionier al acestui domeniu** consacrat acum ca o amplă ştiinţă.

Prima recunoaştere ştiinţifică a acestui fond de idei, care a frământat gândirea umană în special în a doua parte a secolului nostru, a fost oferită de către somităţile astronomiei americane, în anul **1961**. Sesizaţi de anumite indicii repetate privind unele manifestări tehnice neînţelese, aceştia s-au întrunit la Observatorul naţional **Green Bank** şi au discutat în mod deschis problema identificării şi eventual a contactării altor civilizaţii care ar exista în Galaxia noastră. Dar chiar mai mult decât atât: cei mai competenţi cercetători ai cerului reuniţi acolo au analizat[37] şi **au adoptat formula matematică propusă de radioastronomul dr. Frank Drake privind determinarea numărului de civilizaţii[38] ce ar fi putut să evolueze în Galaxia noastră.** Deşi parametrii specifici care condiţionează valoarea finală nu pot fi determinaţi

[37] Astronomii americani dr. G. Cocconi şi dr. Ph. Morrison au sugerat încă din anul 1959 (*Nature* nr. 4690) că lungimea de undă pe care ar trebui să fie ascultate eventualele telecomunicaţii interstelare ar fi aceea a emisiei hidrogenului (21 cm – 1420 MHz). Motivarea era că parametrul respectiv ar putea fi un etalon universal, întrucât hidrogenul este cel mai răspândit element în Univers.

[38] Studiul ştiinţific elaborat în cadrul N.A.S.A. – cu indicativul SP-419/1977 a reluat şi a oficializat „formula de la Green Bank” în următorul mod:

$N = R*f_g\ f_p\ n_e\ f_l\ f_i\ f_c\ L$ – în care:

R = rata medie a formării stelelor în Galaxie.

fg = fracţiunea de stele „bune”, ce oferă condiţii favorabile evoluţiei vieţii.

f_p = fracţiunea de stele care pot avea planete.

n_c = numărul convenabil de planete dintr-un sistem planetar.

f_l = fracţiunea acceptabilă de planete pe care poate începe viaţa.

f_i = procentul de planete unde evoluţia conduce la fiinţe inteligente.

f_c = fracţiunea de specii inteligente care intră în faza comunicativă.

L = limita medie a duratei fazei comunicative a unei civilizaţii avansate.

deocamdată, totuşi, în cazul utilizării unor indici realişti se pot obţine următoarele rezultate: **în familia noastră galactică ar putea exista cel puţin N = 40 civilizaţii avansate, în timp ce limita maximă ar putea fi de ordinul milioanelor de societăţi inteligente evoluate!**

Aşa s-a născut CETI

Dar în cursul anului 1964 şi oamenii de ştiinţă sovietici au organizat o consfătuire similară – cu caracter unional – care s-a desfăşurat la centrul astronomic caucazian de la **Biurakan** (R.S.S. Armenia). În cadrul lucrărilor respective, cunoscutul astrofizician **dr. N. Kardaşev** a relevat, în mod documentat **oportunitatea identificării civilizaţiilor galactice care ar fi mai dezvoltate,** de la care omenirea terestră ar putea obţine informaţii ştiinţifice şi tehnologice deosebit de importante pentru progresul pământenilor. De asemenea, el aprecia că aceste „lumi" care ar fi mai avansate din punct de vedere tehnic, ar putea să emită în spaţiu, în mod continuu, **semnale radio foarte puternice,** pe mai multe domenii de frecvenţe favorabile telecomunicaţiilor cosmice – emisii pe care ar trebui să încercăm să le captăm.

Programul ce a fost elaborat în urma acestei consfătuiri prevedea atât iniţierea unor cercetări permanente a radiosemnalelor care se vehiculează în spaţiu, cât şi stabilirea unei cooperări la nivelul planetar în acest domeniu. Drept urmare, s-au înaintat Uniunii Astronomice Internaţionale o serie de **propuneri cu caracter operativ.**

În anii ce au urmat, în baza dorinţei de colaborare în acest domeniu extraordinar, Academia de Ştiinţe a U.R.S.S., în consens cu Academia de Ştiinţe a S.U.A. au organizat la acelaşi centru al radioastronomiei sovietice de la **Biurakan – în septembrie 1971 – prima consfătuire**

internaţională a unor savanţi, dedicată cu adevărat unei probleme de „fantastico-ştiinţă”: **pluralitatea lumilor cosmice!** Însăşi denumirea consfătuirii – ***„Simpozionul CETI” –*** sintetiza prin iniţialele respective cea mai ambiţioasă dorinţă a omenirii moderne: Communication with Extra-Terrestrial Intelligence (Comunicarea cu inteligenţa extraterestră).

Publicând ulterior o amplă redare a conţinutului lucrărilor acestui important eveniment ştiinţific[39], cunoscutul profesor american **dr. Carl Sagan** a evidenţiat, chiar din prefaţa volumului respectiv, consacrarea definitivă a unei probleme ce a frământat Omenirea încă din antichitate: **recunoaşterea raţională a existenţei altor lumi cosmice, precum şi necesitatea de a stabili legături spaţiale cu acestea:**

„Cartea este o prezentare a remarcabilei consfătuiri al cărui subiect, cu numai puţini ani în urmă, ar fi fost considerat desigur ca o temă de neconceput pentru o discuţie ştiinţifică serioasă: Comunicarea cu inteligenţa extraterestră (CETI). Cunoştinţele noastre curente din ştiinţele fizice şi ale biologiei au permis să se contureze însă faptul că ***şansele existenţei inteligenţei extraterestre sunt cu mult mai mari decât ar fi putut crede oamenii de ştiinţă cu câteva zeci de ani mai înainte.*** *Şi este neîndoielnic că nivelul progresului tehnologic de pe planeta Pământ – din ultimele decenii – este atât de spectacular, încât mijloacele pentru contactul cu inteligenţa extraterestră sunt potenţial în mâinile noastre. Până când acest contact va fi stabilit, subiectul este destinat unor discuţii oneste ale diferitelor opinii. Cred însă că nici un cercetător serios al subiectului nu se va ocupa numai de semnificaţia sa, ci tocmai de adâncirea problemelor filozofice şi umane respective. Într-un sens foarte real, această cercetare a inteligenţei extraterestre este o cercetare a contextului cosmic în care se situează Omenirea, pentru a afla cine suntem, de unde am venit şi*

[39] Sagan, C. *„Communication with Extra-Terrestrial Intelligence”* – Ed. The Massachusetts Institute of Technology Press, 1973.

care sunt posibilităţile ce se întrevăd în viitorul nostru, într-un Univers mai vast ca întindere şi durată decât l-au visat vreodată strămoşii noştri...

Conţinutul acestei dezbateri ştiinţifice a fost, cred, la fel de interesant ca şi subiectul însuşi. Şi recitind de mai multe ori textul, am găsit locuri unde revărsarea şi strălucirea noilor idei ale participanţilor erau cu adevărat electrizante."

Atât subiectul, cât şi spiritul în care s-au desfăşurat lucrările simpozionului oferind o lansare liberă a gândirii la scara spaţială, au îndepărtat multe bariere, pe care adesea oamenii de ştiinţă şi le impun dintr-un anumit convenţionalism social şi politic. Drept urmare, au avut loc schimburi valoroase de idei cu totul noi, în care intuiţia şi chiar fantezia gândirii savante se bazau pe o informare ştiinţifică modernă şi respectau totodată rigorile raţionamentului academic. Astfel, de exemplu, **radioastronomul american Giuseppe Cocconi a ridicat la un moment dat o problemă cu adevărat revoluţionară,** cu deplin caracter de fantastico-ştiinţă: **oare în alte lumi cosmice, nu s-ar putea ca să apară viaţa şi chiar să ajungă la civilizaţii avansate, în care fiinţele respective să nu fie constituite din structuri organice – ca fiinţele terestre – ci numai din structuri ale unor particule atomice elementare?**

Răspunzând acestei întrebări aparent din domeniul fantasticului, cunoscutul fizician moscovit **dr. V.L. Ghinzburg** se exprima cu autoritate:

„Acest lucru nu este absurd. Se cunosc peste două sute de particule, denumite elementare. Acestea sunt cu mult mai multe decât numărul elementelor pe care le folosim în fizica moleculară. Este posibil să obţinem sisteme complicate din astfel de particule, având un mare număr de grade de libertate, fapt esenţial pentru viaţă. Deocamdată, aceasta apare ca o speculaţie... Cred însă că o apropiere raţională în problema CETI este de a lua în considerare o civilizaţie moleculară."

Civilizaţii care utilizează energia întregii Galaxii!

În cadrul lucrărilor simpozionului, o problemă interesantă a fost prezentată de astrofizicianul rus **dr. N. Kardaşev, care a propus o clasificare de natură energetică, pentru caracterizarea nivelului de evoluţie tehnologică a diferitelor civilizaţii cosmice** (ulterior, această clasificare a fost preluată şi consacrată în literatura de specialitate.) Pornind de la ideea că nivelul tehnologic al unei societăţi evoluate depinde în mod direct de cantitatea de energie consumată, acesta a propus următorii indici semnificativi:

– la civilizaţii de **tipul I,** necesităţile energetice ar fi de ordinul a **$4x10^{12}$ watt;** ca şi în cazul Pământului, acest plafon ar fi asigurat din utilizarea resurselor planetare.

– la civilizaţii de **tipul II,** consumul de energie ar fi de ordinul a **$4x10^{26}$ watt;** o astfel de „lume" ar fi cucerit şi ar fi amenajat propriul sistem solar, preluând energia necesară de la steaua sa centrală şi de la planetele surori.

– la civilizaţii de **tipul III,** nivelul consumului de energie ar fi de ordinul a **$4x10^{37}$ watt;** mult mai avansate sub aspectul tehnico-ştiinţific, astfel de civilizaţii au realizat treptat utilizarea resurselor energetice oferite de propria galaxie.

Proiectul „Ciclopii"

Una din cele mai concrete comunicări a fost prezentată de către **dr. Bernard Oliver** (vicepreşedinte cu problemele cercetării la trustul american de produse electronice Hewlett-Packard). Coordonând **în cadrul N.A.S.A.** studiul grandiosului ***Project Cyclops* –** care **întrevedea construirea celei mai mari „urechi a**

Terrei” pentru interceptarea posibilelor telecomunicaţii interstelare[40] –, acesta a expus principalele consideraţii teoretice şi tehnice ale unui mare ansamblu de radiotelescoape destinate programului CETI.

Sub aspect teoretic, studiul a stabilit necesitatea urmăririi semnalelor sau chiar a emisiilor radiofonice din spaţiul galactic, în domeniul, microundelor şi anume în aşa-numita „fereastră a microundelor”; acest domeniu de frecvenţe – cuprins între 1 şi 60 GHz[41] – este cel mai puţin poluat de emisiile naturale stelare, cuantice sau termice.

Ca soluţii tehnice, proiectul a prevăzut echiparea a cel puţin **1 000 de radiotelescoape** având cupe **cu diametre între 30 şi 100 metri,** a căror **funcţionare simultană** trebuia să fie automatizată, sub controlul unui **mare computer central.** Partea cea mai pretenţioasă a marelui ansamblu de echipamente consta în conceperea unui analizor cu conversie intermediară, care **să poată prelucra simultan 10 milioane de canale de frecvenţe,** selectând automat semnalele cu caracter artificial.

Constatându-se că **pe o distanţă de 1 000 ani-lumină** ar **exista în jurul nostru cca. un milion de stele similare Soarelui** (stele din clasele F,G,K), ca strategie se propunea ca, într-o primă etapă, să fie ascultate sistemele solare aflate **pe o rază de 500–700 ani-lumină.** Acordându-se fiecărui corp ceresc un timp de ascultare de 1 000 secunde a rezultat un timp minim de **30 ani** ca necesar, investigării acestor „vecinătăţi”. Dar specialiştii trebuiau să ţină cont că fabricarea echipamentelor şi

[40] Pentru fundamentarea ştiinţifică a necesarului de echipamente şi instalaţii care să permită receptarea şi selectarea eventualelor emisii de semnale artificiale, N.A.S.A. a finanţat studiul CR 114445, care a fost elaborat de Universitatea Standford şi Ames Research Center sub conducerea dr. B. Olivier. Studiul publicat avea titlul *Project Cyclops – A Design Study of a System for Detecting Extraterrestrial Intelligent Life.*

[41] Oamenii de ştiinţă americani ce au fost consultaţi la elaborarea studiului respectiv au recomandat ca urmărirea semnalelor interstelare să fie făcută în primul rând în frecvenţele emisiilor hidrogenului neutru (1,42 GHz) şi ale hidroxidului OH (1,662 GHz), oricare civilizaţie ştiind că hidrogenul este cel mai răspândit element cosmic, iar OH sugerează apa – elementul vieţii.

montarea acestora impuneau un interval prealabil de **10–25 ani…**

Susţinând necesitatea realizării unui mare ansamblu de echipamente moderne de ascultare a cerului care să dispună de o capacitate funcţională remarcabilă, dr. B. Oliver se exprima astfel:

„După toate probabilităţile, ***au existat şi există civilizaţii în Galaxie de cca. 4–5 miliarde ani.*** *Este foarte probabil ca multe dintre ele să fi stabilit contacte interstelare. Dacă este aşa, atunci comunicaţiile au avut loc încă din epoci foarte îndepărtate (miliarde de ani) şi* ***semnalele pot să existe încă,*** *pentru a ajuta populaţiile tinere – cum ar fi, de exemplu, cea terestră – să se asocieze la comunitatea galactică.*

Unii dintre noi, care am studiat problema de mult timp, simt ***că istoria trecutului omenirii poate fi un preludiu la un viitor extraordinar de stimulativ, ca participanţi la o comunitate galactică.*** *Ar trebui, cel puţin să încercăm, să căpătăm acces la moştenirea cunoştinţelor vechi de miliarde de ani. Care astronom nu nutreşte speranţa să poată fotografia Galaxia şi Universul de acum 5 miliarde de ani? Am putea să învăţăm şi istoriile naturale ale oricărei „vieţi" din Galaxie şi respectiv a structurilor sociale care au condus la îndelungata supravieţuire a celor mai vechi culturi.*

Nu pot să concep ca omul, neputincios încă, să călătorească spre stele, să nu spere că într-o bună zi ar putea să ajungă la o altă populaţie evoluată, prin telecomunicaţii interstelare."

Pentru a fi şi mai convingător, într-un interviu acordat ulterior, dr. B. Oliver accentua în următorul mod necesitatea organizării unei cercetări sistematice a miliardelor de emisii naturale vehiculate permanent în cuprinsul cerului, printre care se află „ascunse" şi cele artificiale:

„Eu cred că acea curiozitate a noastră ca oameni, cât şi aceea a oamenilor de ştiinţă, nu ne va lăsa în pace până când nu vom fi început să căutăm semnalele extraterestre.

Consider, de asemenea, că datorită acestor cercetări, civilizaţia noastră poate obţine multe beneficii din contactele interstelare pe care am reuşi eventual să le stabilim. Poate că asemenea contacte s-au desfăşurat din timpuri imemoriale, poate de miliarde de ani, în Galaxia noastră. Dacă ipotezele noastre sunt exacte, ***punându-ne în legătură cu aceste civilizaţii, vom avea posibilitatea să intrăm în posesia unui imens patrimoniu de cunoştinţe, poate transmise deja, repet, de la planetă la planetă, de la civilizaţie la civilizaţie, încă de miliarde de ani în urmă.”***

Biurakan – locul reîntoarcerii spre stele

După zece şedinţe de dezbateri foarte libere şi fără limitarea timpului în schimburile de idei, **la Biurakan s-a adoptat unul dintre cele mai semnificative documente ale Omenirii moderne,** privind modul în care civilizaţia terestră va trebui să-şi reconsidere concepţiile generale referitoare la situarea sa într-un cadru tehnologic galactic mult mai amplu. În preambulul documentului respectiv s-a constatat în primul rând faptul că Simpozionul a fost o consfătuire a unor oameni de ştiinţă de înaltă calificare, din diverse domenii: astronomie, fizică, radiofizică, din ştiinţele şi tehnologia computerelor, chimie, biologie etc. Apoi au fost prezentate următoarele **teme principale** ale dezbaterilor:

– pluralitatea sistemelor planetare din Univers.
– originea vieţii pe Pământ.
– posibilitatea formării vieţii pe corpurile astrale.
– originea şi evoluţia inteligenţei.
– originea şi dezvoltarea civilizaţiilor tehnologice.
– cercetarea semnalelor inteligente sau a activităţilor astroinginereşti.

– problemele şi consecinţele posibile ale stabilirii contactelor cu civilizaţii extraterestre.

În final, au fost consemnate, la **concluzii,** noi orizonturi ale gândirii şi ale realizării umane:

1. Descoperirile frapante din ultimii ani obţinute în domeniile astronomiei, biologiei, ştiinţelor computerelor şi ale radiofizicii au transferat câteva dintre problemele civilizaţiilor extraterestre şi ale detectării lor, din domeniul speculaţiilor, în domeniul cercetării şi al experimentării. Pentru prima dată în istoria Omenirii a devenit posibil să se efectueze investigaţii serioase şi detaliate asupra acestei probleme fundamentale.

2. Această problemă poate să aibă o importanţă profundă pentru dezvoltarea viitoare a speciei umane. Dacă vreodată vor fi descoperite civilizaţii extraterestre, efectul asupra capacităţii ştiinţifice şi tehnologice umane va fi imens, **descoperirea putând influenţa pozitiv întregul viitor al omului.** Semnificaţia practică şi filozofică a contactului cu o civilizaţie extraterestră ar fi atât de mare, încât justifică a se întreprinde eforturi substanţiale.

3. Resursele tehnologice şi ştiinţifice ale planetei noastre sunt suficient de mari pentru a ne permite investigaţiile îndreptate către căutarea inteligenţei extraterestre.

Chiar dacă în acest stadiu incipient este util să se discute şi să se coordoneze programele ştiinţifice de cercetare cu schimburi de informaţii ştiinţifice, pentru viitor ar fi de dorit ca să se combine eforturile de investigare din diferite ţări, pentru atingerea obiectivelor experimentale şi de observare. Se pare că este indicat ca activităţile de cercetare a inteligenţei extraterestre să fie efectuate **de către reprezentanţi ai întregii specii umane.**

4. La Simpozion au fost discutate diferite metode de cercetare a inteligenţei extraterestre. Realizarea acestora ar necesita un timp şi eforturi considerabile. Studiile utile pot fi iniţiate, totuşi, în condiţii suficient de modeste.

5. Participanţii la Simpozion consideră ca deosebit de valoroase experimentele prezente şi viitoare privind

vehicule spaţiale care să studieze viaţa pe alte planete ale sistemului nostru solar. Ei recomandă totodată continuarea şi intensificarea cercetărilor din alte domenii, cum ar fi chimia organică prebiologică, studiul sistemelor planetare extrasolare, precum şi biologia evoluţionistă – care este una dintre cele mai acute probleme.

6. Se recomandă, de asemenea, iniţierea unor investigaţii specifice noi asupra metodelor de studiu privind **semnalele care sunt vehiculate în spaţiul cosmic.**

7. Pentru coordonarea programelor naţionale de cercetări şi pentru promovarea progresului în acest domeniu, Simpozionul a propus **formarea unui grup de lucru internaţional.**

8. Participanţii la Simpozion îndeamnă la **o amplă publicare a rezultatelor studiilor** care se efectuează asupra acestei probleme. Ca un prim pas în această direcţie, se prevede publicarea simultană în limbile engleză şi rusă a lucrărilor acestui Simpozion.

Ca anexă la punctul 6, s-a inclus şi ***„Lista direcţiilor posibile în cercetarea CETI”***[42]

I. Studiul civilizaţiilor cu nivel tehnologic comparabil cu al nostru.

II. Studiul civilizaţiilor având un nivel tehnologic care depăşeşte cu mult nivelul terestru.

[42] La această listă s-au formulat următoarele recomandări:

a. Să se facă o cercetare a semnalelor şi a unor activităţi astroingineреşti ce ar putea fi evidente în radiaţia câtorva sute de stele apropiate Terrei şi a unui număr limitat de alte obiecte cosmice selectate.

b. Cercetarea unor semnale provenind de la surse puternice din Galaxie.

c. Explorarea unei zone din banda undelor submilimetrice, pentru a se determina dacă este convenabilă căutării civilizaţiilor extraterestre.

d. Construirea unor instrumente astronomice noi şi mai puternice.

e. Conceperea unui sistem de observare constantă a întregului cer, care să poată conduce la un studiu mai vast decât cel menţionat la punctele a şi b.

Unde-s toţi puterea creşte…

Aceste hotărâri finale elaborate de comun acord la Simpozionul CETI de la Biurakan vor rămâne desigur în istoria Omenirii ca **documentul consacrării ştiinţifice definitive a problemei *„pluralităţii lumilor”* din spaţiul cosmic.** În acelaşi timp, vă rămâne şi ca **actul primei chemări la o unire a întregii umanităţi,** în vederea realizării unor eforturi comune – de durată – pentru căutarea şi apoi contactarea „vecinilor” galactici mai evoluaţi.

Şi într-adevăr, această consfătuire a unor specialişti şi savanţi de înaltă calificare a dat roade. În anul următor, Academia de Ştiinţe a U.R.S.S. a organizat, la centrul astrofizic de la Gorki, sesiunea Conferinţei Naţionale de Radioastronomie. În cadrul lucrărilor s-a prezentat *Programul unional de cercetări în problema CETI* – elaborat de Comitetul de Radioastronomie – secţiunea de cercetare a semnalelor cosmice de origine artificială[43].

[43] Revista de specialitate *Astronomiceski Jurnal* (din sept. 1974) a publicat pe larg programul respectiv, ce conţinea următoarele prevederi principale:

I. INTRODUCERE.

1. Formularea problemei.

2. Domenii principale de cercetare în probleme CETI.

3. Principii de elaborare a Programului CETI.

4. Pregătiri de organizare.

II. CĂUTAREA SEMNALELOR COSMICE DE ORIGINE ARTIFICIALĂ.

1. Căutarea surselor şi selectarea lor după criterii preliminare.

1.1. Prospectarea radio a cerului.

1.2. Selectarea surselor după mărimea unghiulară şi investigarea lor.

1.3. Investigarea obiectelor galactice şi a celor extragalactice.

1.4. Căutarea de semnale de la stele din imediata vecinătate a Soarelui.

1.5. Căutarea de semnale de la galaxiile din Grupul Local.

1.6. Căutarea de semnale cu un sistem de detecţie pentru întregul cer.

1.7. Căutarea probelor.

1.8. Măsurarea radiaţiei cosmice de fond în domeniul 20 microni – 1 mm.

1.9. Cercetarea absorbţiei şi a transparenţei fazei mediului interstelar.

1.10. Prospectări ale cerului în domeniul 10 microni -1 mm.

1.11. Căutarea excesului de emisii în infraroşu la stele de tip spectral potrivit.

2. Investigarea structurii radiaţiei obiectelor selectate şi metode de analiză pentru identificarea surselor bănuite a fi artificiale.

Programul definitivat a fost înaintat Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., care l-a aprobat în **martie 1974.** În anii ce au urmat, transpunerea lui practică a fost respectată foarte riguros, deşi echipamentele necesare au impus eforturi materiale considerabile.[44]

Proiectul SETI – o nouă strategie

Confruntaţi cu extraordinarul cost, cât şi cu durata extrem de mare a realizării **„Proiectului Ciclopii”,** specialiştii americani de la N.A.S.A., au fost siliţi să elaboreze un program de cercetări mai puţin ambiţios, atât ca obiectiv principal, cât şi ca dotare tehnică a instalaţiilor de interceptare şi analizare a multitudinii de unde radio ce străbat cerul. Astfel, în primul rând s-a renunţat la atât de pretenţiosul cuvânt *„comunicarea”* cu inteligenţa extraterestră, recunoscându-se că, de fapt, obiectivul principal al acestei etape este „*căutarea*” acestei inteligenţe. Drept urmare, denumirea noului program american a devenit ***„Project** SETI”,* iniţialele respective provenind de la înlocuirea de mai sus „Search for Extra-Terrestrial Inteligence”.

În ceea ce priveşte problema dotării tehnice în condiţii mai economice s-a prevăzut ca, într-o primă etapă, să se

3. Proiecte pentru instrumentaţia de căutare a semnalelor de la civilizaţii extraterestre.

III. DECODIFICAREA SEMNALELOR.

1. Studiul preliminar al semnalelor.
2. Determinarea tipului organizării lingvistice a textului.
3. Descifrarea sistemului gramaticii limbii respective.
4. Descifrarea semanticilor textelor aflate în investigare.
5. Elaborarea metodelor de traducere în limbaje obişnuite.

[44] Încă din deceniul ’70, în U.R.S.S. s-a construit şi dat în funcţiune marele radiotelescop *RATAN-600* (în Caucaz), s-au echipat puternice staţii de recepţie cu antene nedirecţionale, s-au lansat sateliţi speciali, toate echipamentele respective fiind amplu integrate în programul de cercetări CETI. În deceniul următor s-a echipat *„marea ureche a Terrei”* în partea centrală a Siberiei; ansamblul respectiv – la acea vreme cel mai mare din lume de acest fel – este compus din 256 radiotelescoape având cupele mobile.

treacă la o **îmbunătăţire esenţială a performanţelor numeroaselor radiotelescoape existente pe teritoriul S.U.A.** Preluându-se parţial unele soluţii prevăzute în „Project Cyclops”, s-au realizat, în anii ce au urmat, o serie de perfecţionări ale echipamentelor anexe de calcul, cât şi a echipamentelor de analizare simultană a semnalelor pe un număr mare de canale de frecvenţe diferite. Apoi, în baza unui nou studiu al N.A.S.A. – Cu indicativ SP-419/1977, s-a stabilit **o nouă strategie**[45]**,** fiecărui ansamblu de instalaţii repartizându-i-se un anumit domeniu al lungimilor de undă care să fie cercetate.

Dar în spiritul hotărârilor de la Biurakan, specialiştii americani au solicitat şi au obţinut pe parcurs şi o deosebit de importantă colaborare internaţională. Astfel, **cele mai mari instalaţii radioastronomice existente în diferite părţi ale globului au fost antrenate în perfecţionări similare şi au fost apoi integrate în programul SETI.** Drept urmare, echipe întregi de radioastronomi din Marea Britanie, R.F. Germania, Franţa, Canada, Australia, Spania etc., şi-au dedicat o parte din programul lor de studii zilnice pentru investigările SETI în cadrul domeniilor de unde repartizate.

Programul american a demarat într-adevăr în condiţiile unor eforturi materiale mai restrânse, în special urmărindu-se efectuarea imediată a activităţilor de ascultare selectivă a cerului. Totuşi N.A.S.A. a continuat în paralel şi o acţiune separată de perfecţionare a echipamentelor pentru interceptarea şi în special pentru analizarea simultană a undelor radio provenite din spaţiu. Astfel, în anul 1979, a fost prezentat un nou studiu privind mărirea sensibilităţii

[45] Proiectul SETI a prevăzut următoarea organizare a funcţionării radiotelescoapelor integrate în program:

– cele mai multe instalaţii vor regla continuu poziţia cupelor receptoare în raport cu rotaţia Pământului, urmând numai anumite zone astrale; astfel, în două săptămâni s-ar asculta 75% din cer, pe o anumită bandă de frecvenţă. Spectrul total al „ferestrei microundelor” urma să fie ascultat în 3 ani.

– un număr mai redus de antene – cu o sensibilitate sporită – au fost prevăzute să rămână cu cupa fixă, pentru a cerceta bolta înstelată odată cu rotaţia Pământului, fâşie cu fâşie. Ascultarea a 80% din cer pe câte o bandă de frecvenţă a fost prevăzută să dureze câte 6 luni.

instalaţiilor[46] receptoare. În acest cadru, a fost amplificat şi modernizat **marele radiotelescop de la Arecibo (Porto-Rico), a cărui cupă fixă are acum un diametru de 310 metri.** Noile dotări tehnice de la Arecibo au asigurat astfel ascultarea şi analizarea simultană a 60 000 canale de frecvenţe diferite. În acelaşi timp s-au montat **în câmpul de la San Augustino, din New Mexico, 27 de radiotelescoape mobile – deplasabile pe linii de cale ferată – fiecare cupă orientabilă având diametrul de 24,6 metri.** Ansamblul respectiv, echivalând funcţional cu un radiotelescop cu **o cupă de 27 kilometri în diametru** (!), a primit numele de *„Very Large Array”* (VLA).

Proiectul MEGA-SETI – o imensă… inutilitate?!

Plecându-se de la principiul tehnic – care în mod logic ar trebui să fie cunoscut de oricare civilizaţie avansată – că semnalele radio artificiale se emit numai pe anumite benzi de frecvenţă (pentru a le separa de zgomotul de fond al multitudinii de emisii naturale din Univers), **specialiştii americani** au realizat o nouă etapă de perfecţionare a echipamentelor de ascultare a cerului. Astfel, lansând **„Proiectul MEGA-SETI”,** în cadrul acestuia au realizat un receptor bazat pe o concepţie cu totul nouă: unde radio captate pe un domeniu larg de frecvenţe să fie decupate în mulţimi de semnale elementare, fiecare corespunzând unei anumite frecvenţe; analizarea separată imediată va permite extragerea individuală a semnalelor cu caracter artificial.

Noul tip de receptor – denumit „Mega Channel Spectrum Analyzer” (MCSA) – a fost construit ca un prim model pentru o capacitate de **analiză simultană a**

[46] Sinteza noului studiu al N.A.S.A. a fost difuzată sub titlul *The Search for Extra-Terrestrial Intelligence – A Strategy for High Sensitivity Observation.*

74 000 canale de frecvenţe, cu o rezoluţie a fiecărui canal de numai 0,5 Hz. În cursul testării iniţiale efectuate în anul **1985,** acesta a detectat cu uşurinţă semnale cu puterea de numai 1 watt emise de sonda „Pioneer 10”, care se afla la o distanţă de peste 5 miliarde de kilometri depărtare de Pământ. În cadrul cooperării internaţionale stabilite prin „Proiectul SETI”, un astfel de receptor ultramodern a fost destinat a fi montat şi la marele radiotelescop francez de la Nançay.

Dar adevăratul **„echipament minune”** al „Proiectului MEGA-SETI” a devenit între timp **receptorul „MCSA-2”,** construit în anul **1989.** Acesta **va putea prelucra simultan 14 milioane de canale,** cu o rezoluţie de bandă de 1 Hz! De fapt, noul receptor a devenit operaţional începând din anul 1992, întrucât între timp trebuia să i se construiască un mare computer specializat, capabil să analizeze rapid milioanele de semnale şi să selecteze emisiile cu caracter artificial.[47]

Există însă şi unii oameni de ştiinţă care consideră că această migăloasă analizare a tuturor emisiilor radio care se vehiculează în spaţiu, această „căutare a acului în carul cu fân”, ar fi de fapt o extrem de costisitoare manifestare modernă a unui conservatorism antropomorfic şi că cercetarea[48] respectivă ar fi **în mod practic prea puţin**

---

[47] În cadrul „Project SETI”, au fost stabilite următoarele criterii pentru atribuirea caracterului de *„origine artificială” a* semnalelor analizate:

1. Intensitatea semnalului trebuie să depăşească întregul zgomot de fond natural al spaţiului cosmic.
2. Semnalul trebuie să aibă caracteristici diferite faţă de semnale naturale.
3. Să solicite cea mai redusă putere radiată.
4. Undele respective să nu fie absorbite de mediul interstelar şi nici de atmosfera planetară.
5. Să nu fie deflectate de către câmpul magnetic galactic.
6. Să fie receptate uşor pe o suprafaţă mare de teren.
7. Să permită o detecţie şi respectiv o generare eficientă.
8. Să se deplaseze în spaţiu cu viteze înalte.
9. Să fie emise în mod evident de civilizaţii tehnologice.

[48] Cunoscutul radioastronom american dr. Frank Drake a calculat că numărul posibil de combinaţii ale diferitelor frecvenţe pentru canalele care ar trebui cercetate de pământeni ar fi de ordinul a 200 milioane de miliarde de miliarde! Dar întrucât, până la începutul anului 1980, americanii au ascultat cca 50 milioane de canale, ar rezulta că Galaxia noastră ar putea fi ascultată complet

utilă. Conform părerii acestora, găsirea unor civilizaţii formate din fiinţe asemănătoare nouă şi având acelaşi nivel tehnic ca şi al nostru nu ar prezenta avantaje deosebite şi respectiv nu ar merita imensele eforturi materiale necesare. În plus, **şansa de a găsi o civilizaţie similară nouă ca nivel tehnico-ştiinţific ar fi extrem de redusă, întrucât –** după cum se exprima şi dr. B. Oliver – **sistemele solare mai vechi cu eventualele lor civilizaţii, au un avans în timp de ordinul a 4–5 miliarde de ani.** Or, civilizaţiile deosebit de avansate, care de fapt ne interesează cel mai mult, nu ar putea fi depistate prin radiotelescoapele programelor CETI şi SETI, întrucât **acestea ar fi renunţat de foarte mult timp la folosirea undelor radio prin telecomunicaţii.** Evoluţia lor tehnologică le-ar fi condus desigur la folosirea cu totul a altor principii, care să evite în mod eficace diferitele perturbaţii curente produse de emisiile stelare şi de zgomotul de fond cosmic.

„Roadioamatorii” din Cosmos

Şi totuşi, specialiştii de înaltă calificare ai acestui nou domeniu de cercetare ştiinţifică, a căror părere s-a impus treptat prin argumente foarte riguroase – mai mult sau mai puţin cunoscute de opinia publică – au fost de altă părere. Astfel, **dr. Frank Drake** (directorul Centrului Naţional de Astronomie şi Cercetare a Ionosferei – de la Arecibo), care a lansat consacrata „ecuaţie de la Green Bank”, scria în anul 1979 următoarele:

„Unul dintre lucrurile cele mai importante din punct de vedere ştiinţific, în această epocă a noastră, este acela că ştim că, în fiecare moment, există unde radio care ajung pe Pământ, emise de alte civilizaţii”.

---

până în anul 2000, lucru care de fapt nu a fost realizat.

Pe ce se baza acest apreciat radioastronom când afirma atât de categoric faptul respectiv, întrucât oficial nu s-a comunicat nimic în acest sens? Există într-adevăr înregistrări de „semnale cosmice artificiale”, care ar fi cunoscute numai de „anumiţi” oameni de ştiinţă?

În cadrul unei conferinţe de presă anterioare, ţinută în septembrie 1971 la Academia de Ştiinţe a S.U.A., binecunoscutul profesor dr. Carl Sagan se exprimase astfel:

„Bazându-se pe recepţionarea unor semnale radio de origine «nedeterminată», savanţii au ajuns la concluzia că problemele legate de civilizaţiile extraterestre au trecut din domeniul speculaţiilor în cel al experimentării şi al observării. Tehnica actuală a pământenilor este destul de dezvoltată pentru a ne permite să intrăm în contact cu aceste civilizaţii.”

De altfel şi **specialiştii ruşi** erau confruntaţi cu acelaşi gen de fenomene. Iată ce se relata din sursa acestora, în **octombrie 1973:**

„Semnale ce par să provină de pe altă planetă unde ar exista o «civilizaţie tehnică foarte dezvoltată» au fost captate de către oamenii de ştiinţă sovietici din oraşul Gorki, iar apoi şi din alte oraşe ale Uniunii Sovietice. Potrivit specialiştilor, aceste semnale nu provin de la sateliţii artificiali ai Pământului aflaţi în prezent pe orbită. Este vorba de semnale radio care nu au mai fost recepţionate până în prezent şi care sunt emise la intervale regulate, timp de câteva minute, fiind repetate de mai multe ori pe zi.”

Dar zece ani mai târziu, la începutul anului 1983, revista ştiinţifică *New Scientist* prezenta şi ea o captivantă ştire de acelaşi fel: **radiotelescoape din Statele Unite ale Americii au captat timp de 35 zile circa 4 000 de semnale artificiale provenind din spaţiul cosmic…**

De fapt, aceste recunoaşteri suficient de discrete ale *„unuia dintre lucrurile cele mai importante din punct de vedere ştiinţific din această epocă a noastră”* – după cum se exprima dr. Frank Drake – au avut antecedente şi în deceniile anterioare.

„Linişte, ne transmit marţienii!…”

Încă de la primii paşi ai radiofoniei, **Guglielmo Marconi** a sesizat în anul **1921** anumite semnale radio care se remarcau prin regularitatea impulsurilor, dar care erau emise într-un cod diferit de cel al primei instalaţii experimentale care se afla pe atunci pe Pământ.

Acest fapt a convins unele somităţi ştiinţifice ale timpului, şi respectiv autorităţile americane şi europene care deţineau primele echipamente radiofonice de emisie-recepţie, să efectueze un experiment straniu. Întrucât pe atunci se mai bănuia încă posibilitatea existenţei pe planeta Marte a unei civilizaţii dezvoltate s-a emis ideea că semnalele necunoscute ar fi fost emise de marţieni. Drept urmare, **prin consens internaţional, în noaptea de 22 august 1924 au fost întrerupte toate emisiunile radio,** întrucât planeta Marte se apropiase din nou la o distanţă minimă faţă de Terra. Şi într-adevăr, **radiocamerele de tip Jenkins din mai multe centre au înregistrat pe pelicule fotosensibile numeroase semnale misterioase.** Iată ce se comunica la timpul respectiv, în acest sens:

„Developarea filmului pe care au fost înregistrate semnale radio în cursul a 29 de ore, în timp ce planeta Marte trecea cel mai aproape de Pământ, a făcut să crească misterul punctelor şi a liniuţelor captate concomitent de operatorii unor staţii puternice, aflate la distanţe mari unele de altele.”

După câţiva ani, au urmat, la fel de stranii, înregistrările profesorului norvegian **Carl Störmer** – obţinute în paralel şi de către unele centre ştiinţifice – ale aşa-numitelor „ecouri aberante”. **Timp de patru ani, începând din anul 1928, o serie de semnale radio emise de la staţii terestre erau recepţionate din nou – ca nişte ecouri – după intervale de timp de câte 3 până la 30 de secunde de la emitere, dar ritmate într-o manieră ciudată.**

Mesaje OZN: „Suntem aproape de voi!”

Astronomul Ronald Bracewell (de la Universitatea Stanford din California) a emis la timpul respectiv o **explicaţie captivantă: nave spaţiale extraterestre, interceptând semnalele, le retrimiteau spre Terra, pentru a-şi face cunoscută prezenţa lor spaţială.**

Pe atunci însă, nu s-a dat atenţie unei ipoteze de acest fel, care era mult prea îndrăzneaţă. Dar în deceniile noastre, odată cu larga dezvoltare a tehnicii sateliţilor artificiali destinaţi să deservească diferite activităţi terestre prin continua trimitere de semnale specifice, s-a evidenţiat un model comparativ foarte sugestiv. Şi astfel, deşi mult mai târziu decât ar fi dorit, profesorul dr. **R. Bracewell** şi-a reluat ipoteza sa anterioară, dar acum cu autoritatea unui experimentat om de ştiinţă. La începutul anului **1973,** el declara în mod public:

„Misterioasele semnale radio captate din spaţiu în urmă cu 40 ani de Observatorul Universităţii Stanford nu ar putea fi decât încercarea unor fiinţe extraterestre de a comunica cu pământenii. ***Semnalele recepţionate la intervale regulate între anii 1928 şi 1932, sunt similare celor transmise de actualii sateliţi artificiali ai Pământului.*** *Ele nu ar fi putut proveni decât* ***de la un satelit venit de undeva, din afara sistemului solar.*** *Aceste semnale nu au putut fi interpretate ca atare până acum, deşi au fost studiate intens de savanţi, întrucât nu era cunoscută tehnologia erei spaţiale contemporane...*

Astfel de semnale ar putea veni, în primul rând, sub formă de semnale televizate. *O fiinţă inteligentă extraterestră, care ar dori să comunice cu fiinţe similare existente undeva în Univers, probabil că ar trimite în primul rând un semnal televizat, înfăţişând locul unde se află.”*

Cinci ani mai târziu – în **octombrie 1978 – dr. Robert S. Dixon** (director adjunct al Observatorului astronomic al Universităţii de Stat din Ohio – S.U.A.) a emoţionat, printr-o expunere a sa, o asistenţă formată în majoritate din

specialişti. La lucrările celui de-al XXIX-lea Congres al Federaţiei Internaţionale de Astronautică, în cadrul secţiunii CETI, acesta a prezentat un rezultat excepţional obţinut în cadrul colaborării cu N.A.S.A. la „proiectul SETI”. În finalul comunicării sale intitulată *The Ohio University SETI Program,* dr. R. Dixon a proiectat fişele transcrise de computerul care deservea radiotelescopul observatorului, fişe care relevau un fapt uimitor: echipamentul respectiv a înregistrat în mod repetat o serie de semnale provenite din spaţiu, care întruneau toate caracteristicile unor emisii artificiale! Şi chiar mai mult decât atât, semnalele selectate erau **emise pe lungimea de undă** de 21 cm – cea **specifică hidrogenului** – deci în domeniul „ferestrei microundelor” în care se speră să fie interceptate cele mai multe telecomunicaţii interstelare.

În acest context, cu adevărat tulburător, ar mai putea exista reticenţe în căutarea „fraţilor întru raţiune” din alte lumi? Specialiştii de la N.A.S.A. se exprimau, cu ani în urmă, în cadrul studiului SP-419/1977, într-un mod foarte convingător:

„Noi credem că această cercetare este realizabilă, rezultatul său este cu adevărat important, oricare ar fi calea. Să îndrăznim să o începem? Noi, care am scris acest studiu, am ajuns treptat la o altă întrebare: Vom îndrăzni să o întârziem?

Şi într-adevăr, comunitatea oamenilor de ştiinţă a obţinut toată încrederea şi respectiv mijloacele materiale necesare pentru desfăşurarea programelor de căutare, pe diferite căi, a fiinţelor raţionale evoluate, care constituie civilizaţii galactice. Proiectele CETI, SETI şi MEGASETI sunt exemple elocvente nu numai ale reorientării moderne a spiritului etern cercetător şi creator al fiinţei umane, ci şi ale optimismului său, ale încrederii în capacitatea Omenirii de a rezolva la un moment dat şi această problemă fundamentală.

Şi poate că, pe linia acestei încrederi ce trebuie să o avem cu toţii şi să o susţinem ca atare, un exemplu foarte recent şi foarte semnificativ este şi următorul fapt: **în**

cadrul Uniunii Astronomice Internaţionale s-a constituit o „Comisie de Etică”, care a primit ca sarcină principală stabilirea manierei celei mai bune pentru aducerea la cunoştinţa opiniei publice mondiale a viitoarelor descoperiri privind existenţa reală a „fraţilor galactici întru raţiune”!

Dar, de fapt, nu numai interceptarea fragmentară a unor telecomunicaţii cosmice a convins somităţile ştiinţifice şi respectiv organismele oficiale ale celor mai dezvoltate state din lume asupra necesităţii depunerii eforturilor pentru „căutarea inteligenţei extraterestre”. Cercetările respective au fost stimulate, poate chiar într-o mai mare măsură, de către o amplă problematică, ce s-a demonstrat a fi însă cu mult mai controversată: **dacă există în Galaxia noastră civilizaţii deosebit de avansate, nu cumva acestea au vizitat planeta noastră în diferite epoci anterioare?** Dar, oare, însăşi continua observare, în spaţiul terestru şi chiar în spaţiul sistemului nostru solar, a tulburătoarelor „obiecte zburătoare neidentificabile”, nu este cea mai grăitoare dovadă asupra pluralităţii lumilor din Spaţiu?

Însă, dacă Pământul a fost vizitat într-adevăr de Inteligenţa Extraterestră, principiul „reversibilităţii cosmice” fiind aplicat efectiv şi pe Terra, au fost oare selectate elemente care să poată fi interpretate ca „dovezi” ale cercetării globului terestru de către fiinţe raţionale ale altor lumi?

Capitolul IV

„EI” SUNT DE MULT AICI!

Numeroase părţi ale teritoriului nostru au fost vizitate de „oameni din spaţiu”, ceea ce este evident pentru mulţi dintre noi.

Wang RENXIANG
(din scrisoarea către Shi Bo)

Descoperirea de la Aiud

În centrul Transilvaniei, **lângă Aiud, în vara anului 1973,** muncitorii care lucrau la extrasul nisipului dintr-un deal transformat în carieră, l-au solicitat pe directorul muzeului local să vină la faţa locului. Ei găsiseră, în masa pe care o excavau, **trei „forme” mai grele** ce aveau un înveliş întărit din nisipul presat în timp pe suprafaţa acestora. Era normal să fie astfel „ambalate”, căci conţinutul încă nedezvelit al acestora a stat neştiute epoci geologice **sub un strat gros de aproape 10 metri** de materie mai fină şi densă. De când se aflau îngropate acele „forme” acolo, nimeni nu poate şti; oricine îşi poate da seama însă că depunerea de către o apă a unui adevărat deal de nisip, ca strat sedimentar într-o altă configuraţie a reliefului local, presupune un timp îndelungat, ba chiar foarte îndelungat...

Preluate la muzeu şi „decojite” parţial cu mare grijă, **primele două „obiecte” s-a** demonstrat a fi **porţiuni de oase fosile,** cel de-al treilea, mai greu, părea la prima impresie a fi un topor din piatră, ce sugera folosirea lui de oameni primitivi la abaterea unui animal mai mare, care îşi

lăsase unele oase pe acolo… Muzeografii locali şi-au dat totuşi seama că neavând un instrumentar adecvat pentru dezvelirea corectă a conţinutului, era oportun să predea piesele respective **Muzeului Arheologic din Cluj-Napoca.**

După îndepărtarea cu grijă a stratului de nisip pietrificat de pe suprafeţele pieselor aduse de la Aiud, specialiştii clujeni au constatat că **părţile osoase aparţinuseră unui mastodont**[49] **tânăr:** erau o bucată dintr-o măsea şi un fragment din osul unui picior. Cel de-al treilea obiect nu era în nici un fel un topor şi nici măcar nu era din piatră… era **din metal!** Curăţat, acesta se asemăna oarecum cu laba unui picior uman, dar nici până acum nu a putut fi identificat ca utilizare. Analize ulterioare aveau să dezvăluie surprize derutante…

De la început atrăgea atenţia un fapt cu totul ciudat: obiectul prezenta **două goluri cilindrice** (fig. 6) **cu diametre diferite**, golul cu secţiunea mai redusă îl penetra în unghi drept pe cel vertical, către baza sa. Care putea fi rolul „funcţional” al acestora? Golul cu raza mai mare evidenţia o anumită ovalizare în partea sa inferioară; efectul părea a fi fost produs de un ax cu cap rotunjit, cu care s-ar fi asamblat. Pe suprafeţele laterale şi în special pe cea inferioară se remarcau **urme de lovituri,** dintre care unele au fost destul de puternice. Forma, materialul şi aspectele respective indicau direct că **obiectul făcuse parte dintr-un ansamblu mecanic** şi că, dintr-un motiv neştiut, rămăsese lângă nişte resturi de oase arhaice pe o albie străveche a unui râu, ce a depozitat în timp, deasupra, un strat sedimentar de nisip de aproape zece metri…

După curăţirea pieselor respective, directorul muzeului clujean – **profesorul Gh. Vlasa** – a încercat, pe plan local, să obţină analize metalografice, cât şi părerile unor

[49] Mastodonţii au fost nişte mamifere care au trăit pe Pământ o perioadă îndelungată – din miocen până în cuaternarul inferior. Specia lor a dăinuit până la circa 800 000 î.e.n. Se asemănau, ca trup şi mărime, cu elefanţii de astăzi, având trompă şi uneori chiar două perechi de colţi.

specialişti cu privire la folosinţa acelei „labe” metalice. Dar la timpul respectiv, laboratoarele solicitate nu dispuneau de aparatura necesară. Şi astfel, după ce mi-a arătat şi mie straniul obiect, am prelevat împreună o serie de aşchii, pentru a încerca să obţin analizarea lor în laboratoare din Bucureşti.

În România se produce aluminiu… de sute de mii de ani?!!

În urma a **două analize succesive** efectuate la Institutul de Cercetări al Ministerului Metalurgiei (ICPMMN – Măgurele), i-am putut oferi arheologului clujean clarificarea dorită, care era însă cu adevărat tulburătoare… Cele două buletine indicau că **piesa fusese prelucrată dintr-un aliaj (!) foarte complex: un amestec din 12 elemente,** dozate în procente foarte variate. Marea surpriză era **elementul principal: aluminiu!** Dar faţă de istoria cunoscută a Omenirii terestre, acest lucru era… „imposibil”! În fapt, **acest metal a început să fie produs abia la sfârşitul secolului XIX**[50]**,** singurul procedeu industrial de obţinere fiind şi astăzi **electroliza** prin curenţi electrici de foarte mare intensitate a aluminei topite. Dar şi celelalte elemente componente ridicau în bună parte aceeaşi problemă inexplicabilă…

Procentele oferite de analizele metalografice pentru compoziţia aliajului au fost următoarele: **aluminiu** – 89% (!); **cupru** – 6,20%; **siliciu –** 2,84%; **zinc** – 1,81%; **plumb** – 0,41%; **staniu** – 0,33%; **zirconiu** – 0,20%; **cadmiu** – 0,11%; **nichel** – 0,0024%; **cobalt** – 0,0023%; **bismut –** 0,0003%; **argint** – 0,0002%; **galiu** – urme. Specialiştii care au făcut analizele au afirmat că **un astfel de aliaj nu se**

[50] Aluminiul a fost descoperit ca element chimic – în laborator – în anul 1825. Producerea lui industrială a devenit însă posibilă numai după inventarea mijloacelor de producere şi utilizare a energiei electrice. Primele şarje – la marele producător american ALCOA – au fost obţinute în anul 1883.

foloseşte nicăieri în lume, poate doar la vreo... tipografie...

Şi totuşi... Cum a fost oare posibil ca un obiect dintr-un aliaj atât de complicat de aluminiu să fi ajuns la o adâncime de vreo zece metri, într-un străvechi strat sedimentar, în care nimeni nu a mai pătruns de zeci de milenii, sau poate de sute de milenii, sau poate chiar mai mult?...

Dar specialiştii metalurgi s-au mai sesizat şi de un alt fapt: **existenţa pe întreaga suprafaţă a unui strat anormal de oxid de aluminiu.** Se ştie că **acest metal se oxidează foarte greu în profunzime,** acoperindu-se cu un strat fin de oxid protector (în contact cu oxigenul din aer), care limitează pătrunderea fenomenului chimic în. masa metalului. **Şi totuşi,** la obiectul respectiv, **stratul de oxid avea o grosime de peste 1mm, ceea ce era foarte mult.** Explicaţia cea mai plauzibilă era însăşi **vechimea sa foarte mare...** De altfel, un alt arheolog care a participat la o a treia analiză metalografică pe care am solicitat-o, îmi scria din Capitală: *„Este culmea, dar pare un* ***aliaj de aluminiu cu structura îmbătrânită,*** *elementele aliate redobândindu-şi în parte structurile proprii!”* Un atare fenomen ne duce uşor cu gândul la **o vechime de ordinul cel puţin al sutelor de mii de ani...**

Obiectul de la Aiud – sondă spaţială sau OZN de luptă?!

O întrebare provocatoare nu poate fi deci evitată: „cine” a produs în timpuri neştiut de vechi un astfel de aliaj şi apoi a prelucrat un astfel de obiect şi „cine” l-a pierdut pe pământul transilvănean într-o epocă în care oamenii acelor timpuri – dacă existau – erau extrem de departe de cunoaşterea primelor metale?

Dintre persoanele calificate care au avut în mână obiectul respectiv – arheologi, profesori de la Facultatea de Mecanică, ingineri – nimeni nu a putut să identifice ciudatul obiect sau să-i găsească vreo asemănare cu vreun produs al omului din decursul istoriei sale. A fost, totuşi, o excepţie: un specialist în tehnica aviatică. Acesta a sugerat o ipoteză foarte plauzibilă: **obiectul s-ar asemăna cu talpa unui suport de aterizare a unui aparat de zbor de dimensiuni mai reduse, care, după frânare, s-ar aşeza pe sol cu şocuri minime!** Şi într-adevăr, forma de talpă, golurile uzinate – unul pentru asamblarea cu extremitatea unui suport, iar celălalt pentru asigurarea asamblării –, urmele evidente ale unor izbituri şi însuşi materialul – un aliaj mai uşor, dar rezistent la condiţii de mediu mai agresive – păreau a sugera vizitarea acelor locuri de către o **„sondă-robot" venită din spaţiu,** într-o cercetare prealabilă a planetei noastre.[51] Omenirea terestră a conceput, însă, astfel de roboţi abia în ultimele decenii ale secolului XX al erei actuale, destinaţi explorării planetei Marte şi sateliţilor ei. În fapt, o astfel de analiză comparativă a putut fi făcută abia la acest sfârşit de veac XX, care pentru pământeni s-a constituit doar ca „zori ai erei cosmice".

Obiectul de la Aiud pare a fi, de fapt, una din acele „probe materiale" de mare pondere în susţinerea vizitării Pământului, încă din timpuri preistorice, de fiinţe inteligente şi mult evoluate, venite de „undeva" din spaţiu. Acest aspect a fost acceptat ca atare de numeroşi susţinători documentaţi ai ipotezei „extraterestre", prezentarea care i-am făcut-o în alt cadru[52]

---

[51] N. edit.: „Talpa" din aluminiu putea aparţine foarte bine şi... unui elicopter de luptă sau unui obiect zburător cu aceeaşi destinaţie! Dacă avem în vedere concluzia lui N. Densuşianu că pe teritoriul României au avut loc mai multe „războaie ale zeilor" (Seth – Osiris, Zeus – Saturn, Zeus cu titanii) şi descoperirile din Munţii Buzăului (rachete şi OZN-uri, pământ pârjolit şi încă iradiat), o asemenea ipoteză nu mai pare deloc fantezistă...

Amănunte şocante în *„SECRETELE TERREI"* – vol. V.

[52] Gheorghiţă, F.: *„Enigme în Galaxie"*- Junimea, Iaşi,1983

fiind reluată atât de alte cărţi din ţara noastră, cât şi de publicaţii şi de investigatori din străinătate[53].

În fapt, importanţa „probatorie” şi documentară a acestui obiect straniu descoperit în condiţii total obiective în pământul ţării noastre e cu atât mai mare, cu cât acesta vine să se alăture şi altor „probe” la fel de tulburătoare, descoperite în alte părţi ale lumii.

În ultimele decenii, în diferite ţări din lume au fost publicate numeroase cărţi, reviste, articole, care au lansat o nouă şi „revoltătoare erezie”: **încă din timpuri străvechi, ar fi coborât din ceruri nave extraordinare ce au adus pe Pământ echipaje formate din fiinţe care se manifestau prin felurite puteri magice.** Acestea ar fi stat mai mult sau mai puţin timp pe planeta noastră, **după care, s-au înapoiat,** cu impresionantele lor „care de foc”, spre obârşii cosmice neştiute. În multe cazuri, astfel de cărţi sau texte au fost combătute relativ uşor de către specialişti din diferite domenii. Această combatere, în anumite cazuri din păcate neloială, a fost totuşi posibilă datorită faptului, că unii dintre autorii noii literaturi păcătuiau prin atribuirea mult prea simplistă a „originii extraterestre” asupra a tot ce ieşea din comun faţă de cunoştinţele noastre la zi.

Totuşi, literatura respectivă a scos la iveală şi a pus în discuţie importante probleme şi elemente materiale ale cunoaşterii ştiinţifice, dat fiind faptul că în diferite domenii continuă să persiste încă foarte multe „enigme”, care nu şi-au primit explicaţii satisfăcătoare. Dar chiar mai mult decât atât, mulţi oameni de ştiinţă sesizaţi de valoarea documentară şi de evidenţele probatorii ale diferitelor „dovezi materiale”, rezultate din cercetări proprii sau selectate cu rigoare din noua literatură, şi-au format treptat convingerea că „erezia” respectivă ar conţine totuşi **un**

---

[53] — *„Rätsel în der Galaxis”*- Jupiter Journal – vol. 3 – nr. 7/1990 – Thun (Elveţia).

– *„Das Objekt von Aiud”* – Ancient Skies – nr. 3/1992 – Feldbrunnen (Elveţia).

– *„Das Objekt von Aiud”*- Fremde aus dem All – Goldmann – München (Germania).

fond de adevăr, ce pare a fi **fundamental pentru umanitate.**

„Fiii Cerului” au „vizitat” şi China…

Drept urmare, faţă de necesitatea obiectivă a promovării adevărurilor şi a deschiderii orizonturilor spre conţinutul progres al cunoaşterii, cât şi faţă de responsabilitatea socială ce le revine, unii dintre aceşti oameni de ştiinţă au renunţat la discreţia scolastică. În noua lor atitudine, au făcut declaraţii deschise sau au publicat studii şi cărţi la un nivel doct corespunzător, în sprijinul ipotezei neconformiste. Astfel, de exemplu, **arheologul chinez Wang Renxiang** (de la Academia de Ştiinţe Sociale din Beijing) declara – în anii ’80 – cu o sinceritate dezarmantă:

„***Numeroase părţi ale teritoriului nostru au fost vizitate de «oameni spaţiali»***, *ceea ce este evident pentru mulţi dintre noi... Cu o bucurie extrem de mare, anunţ în mod solemn că* ***extratereştrii au vizitat ţara noastră, chiar în timpul preistoriei şi că s-au descoperit imagini ale acestor extratereştri pe teritoriul chinez.”***

La rândul său, **istoricul dr. Igor S. Lisievici** (de la Academia de Ştiinţe din Moscova), efectuând o largă cercetare a tezaurului de texte vechi chinezeşti, a inclus în cadrul unei lucrări de specialitate şi următoarele consideraţii deosebit de semnificative:

„Cucerirea spaţiului a adus umanităţii un nou gen de probleme, influenţând diverse ramuri ale ştiinţei. În căutarea unor soluţii, savanţii nu se ocupă numai de contemporanii lor, ci şi de scriitorii generaţiilor trecute, fără a exclude vechile mituri, saga-urile, legendele şi chiar folclorul, lucruri care altădată erau considerate ca nimic altceva decât fructul imaginaţiei colective. Astăzi, aceste surse ne furnizează materiale pentru noi reflecţii... În orice

caz, ştim cu toţii că nu mai este ridicol de a studia minuţios aceste documente vechi şi de a face aceasta cu ochii omului aparţinând noului ev cosmic, pentru a cerceta în vechile scrieri relatări ale voiajelor către stele, în căutarea a «ceva» care să ne poată ajuta, eventual, să stabilim raporturi cu un nivel ştiinţific mai ridicat; şi aceasta, chiar dacă ceea ce vom găsi va părea că nu se acordă cu noţiunile tradiţionale pe care ni le-am făurit asupra civilizaţiilor antichităţii.

Un studiu analitic atent ne furnizează astfel o imagine extraordinar de interesantă a capacităţilor manifestate de către înţelepţii umanoizi străini – numiţi ***«Fiii Cerului»*** *– şi care, conform acestor texte,* ***ar fi vizitat Asia Extremului Orient în mileniul III înaintea erei noastre.”***

Amintiri dintr-un…viitor îndepărtat

Dar o colecţie mult mai numeroasă de dovezi materiale selectate cu grija cercetătorului ştiinţific, care vin în sprijinul ipotezei unor vizitări repetate a planetei noastre de către fiinţe venite din alte lumi, a fost publicată relativ recent de un alt istoric rus. Candidatul în ştiinţe **Alexandr Gorbivski,** editându-şi lucrarea sub titlul *Cartea ipotezelor,* a reunit o serie de exemple convingătoare, care au scos în evidenţă nu numai evenimentele în sine ale unor vizite planetare, ci şi **efectul benefic al unui aşa-numit *„import extraterestru de civilizaţie”.*** Pentru a-l edifica pe cititor asupra valorii documentare a cărţii respective[54], voi cita „dovada materială” oferită de piesa de metal descoperită pe malul râului Vakşa (caz prezentat de altfel şi în mijloace de informare publică).

În anul 1976, în nord-vestul munţilor Urali, într-o zonă puţin umblată de pe teritoriul republicii autonome Komi, mai mulţi localnici au găsit **pe un mal al râului Vakşa „o**

[54] Ed. Znanie – Moscova 1988

piatră", mare, foarte ciudată, de un alb strălucitor. Descoperirea întâmplătoare s-a datorat faptului că, **lovită sau zgâriată, „piatra" producea jerbe de scântei.** Din fericire, neobişnuita „piesă", care s-a demonstrat a fi **din metal,** a ajuns în mâinile specialiştilor. Fiind **adusă la Moscova,** aceasta a fost **studiată la Institutul de Fizică „Vavilov",** la Institutul unional de geochimie şi chimie analitică (al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.), la Institutul oţelului şi al aliajelor. În cadrul unităţilor de cercetare respective s-a stabilit că „piatra" adusă din nordul ţării **era de fapt un fragment metalic dintr-un obiect ce nu a putut fi totuşi identificat şi care a avut o formă de cilindru, ori de sferă, sau poate chiar de tor; diametrul obiectului a fost estimat la 1,2 metri.** Dar, după cum au arătat specialiştii de înaltă calificare – ca dr. Valentin Fomenko şi dr. A. Miller –, piesa respectivă **i-a uimit pur şi simplu pe toţi cercetătorii** care au analizat-o, **atât prin compoziţia aliajului metalic, cât şi, în special, prin extraordinara tehnologie care a fost folosită la prelucrarea sa uzinală.**

De la început, specialiştii s-au aflat în faţa unei surprize care i-a determinat să gândească faptul că obiectul din care a făcut parte fragmentul analizat **nu a putut fi realizat pe Pământ!** Pe de o parte, **aliajul era compus în principal din elemente foarte rare pe globul nostru,** şi anume, din pământuri rare ca: ceriu (67,2%), lantan (10,9%), neodim (8,78%); la acestea erau adăugate fier, magneziu şi molibden. Pe de altă parte, s-a constatat şi o soluţie pe care, până atunci, nici un metalurgist terestru nu a îndrăznit să o aplice: **în aliaj erau incluse şi elementele radioactive uraniul şi thoriul.** Însă, foarte interesant era şi faptul că nu au fost găsite totuşi urme ale dezintegrării normale a acestor elemente! Dar chiar mai mult decât această compoziţie „nonterestră" a aliajului respectiv, s-a constatat că **însăşi tehnologia de prelucrare a piesei a depăşit cu totul cele mai moderne procedee metalurgice cunoscute la nivelul planetei noastre!**

De altfel, **nici măcar nu se întrevede în care viitor vreo industrie de pe Pământ va fi capabilă să producă astfel de piese uzinate!**

Soluţiile tehnologice aplicate care au putut fi identificate au fost următoarele: aliajul ar fi fost realizat dintr-un amestec de pulberi foarte fine, fiecare „grăunte” având dimensiuni microscopice – conţinând doar câteva sute de atomi. Pentru a se obţine o duritate extraordinară a peretelui metalic respectiv, pulberea în amestec a fost **introdusă la o presă ce a exercitat presiuni de sute de mii de atmosfere (!!!);** totodată, prelucrarea respectivă s-a efectuat în **câmpuri magnetice deosebit de intense, orientate pe direcţii diferite.** S-au constatat astfel variaţii ale caracteristicilor magnetice până la de 15 ori mai mari pe o anumită direcţie, în raport cu valorile măsurate pe alte direcţii... **Dar pe Pământ nu a existat nicicând şi nici nu va exista, încă mult timp, vreo instalaţie capabilă să preseze piese, sau măcar tole, la sute de mii de atmosfere!** În ce parte a Galaxiei a putut fi uzinată, oare, o astfel de piesă? Şi „cine” şi „când” a pierdut pe Terra o astfel de „probă materială” atât de categorică? Fiindcă uraniul din aliaj nu a prezentat urme de dezintegrare, specialiştii ruşi au apreciat că straniul fragment „nonterestru” nu ar avea o vechime mai mare de 100 000 ani...

Atenţie, cad OZN-uri!

Pe linia „recunoaşterilor” din partea unor oameni de ştiinţă a faptului că Pământul este o planetă vizitată de către fiinţe venite de pe alţi aştri, iată şi o foarte interesantă relevare survenită din partea unei personalităţi ştiinţifice americane. Detaliile cazului în sine apar ca fiind mult mai captivante faţă de evenimentul anterior, întrucât, într-o anumită măsură, se ştie „cine” au fost fiinţele

respective şi „când” au vizitat acestea Terra. Din păcate, echipajul venit din altă parte a cerului şi-a pierdut viaţa în accidentul suferit pe planeta noastră. Dar deocamdată, să rămânem numai la consideraţiile privind dovada tulburătoare a vizitării Pământului.

În vara anului **1985,** profesorul **dr. Robert Sarbacker** – decanul Institutului Tehnologic „Washington” din capitala statului Florida – a confirmat, în cadrul unui interviu, că are cunoştinţă de existenţa unei **nave extraterestre care s-ar fi prăbuşit pe teritoriul Statelor Unite, în anii ’50.** La timpul respectiv, prima investigare a aparatului de zbor foarte avariat ar fi fost efectuată de un grup foarte restrâns de savanţi, aduşi la locul respectiv de către organisme militare. Grupul a fost coordonat de apreciatul om de ştiinţă dr. Vannevar Bush.

Întrucât în acea perioadă funcţiona în cadrul unui serviciu guvernamental, dr. R. Sarbacker a relevat faptul că, prin funcţia ce o avea, a putut să afle unele date asupra materialului din care era construită **nava accidentată.** Aceasta ***„era compusă dintr-un material foarte uşor şi foarte dur, destinat pare-se, să reziste unor acceleraţii şi deceleraţii extraordinare”.*** În cadrul interviului, decanul a mai menţionat[55] şi faptul că a putut să afle atât părerea dr. Vannevar Bush, cât şi a cunoscutului matematician John von Neumann, privitoare la vehiculul prăbuşit: ***„aceasta pare a fi o navă spaţială venită dintr-un alt sistem solar”!***

---

[55] Într-un articol publicat de revista scientizată *Omni,* sub semnătura lui J. Clarck, în legătură cu interviul decanului dr. R. Sarbacker a fost citată şi părerea unui scriitor. Acesta a apreciat că, faţă de renumele ce îl are ca om de ştiinţă şi ca specialist, decanul nu s-ar fi discreditat făcând astfel de declaraţii, dacă faptele nu ar fi fost adevărate.

Cazul respectiv a fost prezentat mai amplu în cartea *Situation Red – The UFO Siege,* publicată în anul 1977 de către americanul L. H. Stringfield, care a făcut eforturi deosebite pentru a culege informaţii asupra evenimentului. Martorii pe care a reuşit să-i găsească – cu mare greutate – erau foşti militari. Aceştia au relevat cu toţii caracterul deosebit de secret al recuperării şi al transportării navei avariate la Baza aeriană a USAF de la Wright Patterson. Tot acolo au fost duse şi cadavrele celor trei membri decedaţi ai echipajului. Aceste trupuri ar fi păstrate în containere răcite cu azot lichid.

De fapt, aceste câteva consideraţii şi relatări probatorii prezentate mai sus sunt doar câteva exemplificări ale unor exprimări şi argumentări din partea unor respectaţi oameni de ştiinţă. La acestea se adaugă, desigur, multe alte consideraţii similare ale unor importante personalităţi civile (mergând până la preşedinţi de state) şi militare, cât şi ale unei mulţimi de cercetători din diferite ţări. Într-un astfel de context, care – din diverse motive – mai este pus totuşi la îndoială, dar care an de an se edifică tot mai mult, pentru cei care s-au preocupat de tema respectivă printr-o documentare extinsă, cât mai riguroasă şi mai obiectivă, se ridică o primă întrebare: care ar putea fi, oare, cea mai veche „dovadă" a vizitării Pământului de către fiinţe venite din alte lumi?

Ei sunt aici de… 1,7 miliarde ani!!

Dintre atât de numeroasele „enigme" ale timpurilor trecute s-ar putea aprecia că **cea mai veche „probă"** privind „paleovizitele" extraterestre pe Pământ ar avea o vârstă de cca… **1,7 miliarde ani! În regiunea Moanda** a statului african **Gabon,** se află **zăcământul Oklo,** unde a fost organizată **una dintre cele mai mari exploatări din lume pentru minereul de uraniu. Întreaga producţie fiind exportată în Franţa,** la centrul de cercetări Pierrelatte se efectua permanent analiza eşantioanelor din transporturile de minereu adus pentru uzina de prelucrare prin difuzie gazoasă. Dar în luna **iunie** a anului **1972** s-a dat o alarmă: un grup de probe analizate (350 determinări izotopice) arătau o importantă sărăcire a izotopului U235, care urma a fi extras[56] pentru alimentarea reactoarelor din

[56] Metalul alb-argintiu, uraniul, se găseşte în natură ca un amestec de trei izotopi, a căror masă atomică este de 234, 235 şi 238; procentul cel mai mare este constituit din U238. Izotopul cel mai utilizat este U235; acesta se găseşte – în absolut toate depozitele uranifere din lume şi chiar în mostrele aduse de pe Lună – mereu în acelaşi procent: de numai 0,7202%. Faţă de valoarea respectivă atât de redusă, sărăcirea constatată în depozitul de la Oklo

centralele atomo-electrice; sărăcirea varia între 14 şi 40%! Care putea fi cauza? Imediat s-a constituit un grup tehnic de specialişti francezi, care s-au deplasat la faţa locului. A urmat executarea a 106 foraje speciale. Prelevările respective de probe au pus în evidenţă existenţa, numai într-o anumită zonă a zăcământului, a **trei pungi alungite, lenticulare, care conţineau numai minereu sărăcit.** Acestea se aflau la distanţe de câte 30–40 metri între ele, aveau lungimi de câte 14–18 metri, dar lăţimea lor era de numai cca. un metru, iar grosimea de numai 0,5–1,0 metru.

În urma datelor culese din teren şi a analizelor de laborator efectuate s-a întocmit un studiu complex privind condiţiile geologice şi procesele fizice deduse drept cauze ale fenomenului respectiv. Studiul a fost publicat apoi în *Buletinul de informaţii ştiinţifice* (nr. 193/1974), editat de Comisariatul Energiei Atomice din Franţa. Dar concluziile prezentate de specialişti după analiza primară a datelor l-au determinat pe Jacques Yvon – pe atunci Înalt Comisar al Energiei Atomice –, să declare fără reticenţe: fenomenele fizice care s-au produs în depozitul uranifer de la Oklo constituie *„un eveniment ştiinţific spectacular”!* Şi într-adevăr, comparând puţinele ipoteze plauzibile, specialiştii au prezentat următoarea **explicaţie: în pungile de minereu sărăcit** identificate în terenul zăcământului, în mod cu totul neobişnuit, **cu 1,7 miliarde ani în urmă s-au produs procese de fisiune nucleară în lanţ, – similare celor care au loc într-un reactor atomic; aceste reacţii au consumat local izotopul U235.** Concluzia a rezultat şi din constatarea în probele analizate a existenţei unor produse specifice proceselor de fisiune nucleară a uraniului: izotopi ai neodim-ului şi ai samarium-ului.

---

conducea – în caz de extindere –, la importante dificultăţi în procesele de flotaţie şi de separare a izotopului util.

Reactorul nuclear arhaic

Totuşi, condiţiile naturale în care s-ar fi putut produce nişte reacţii de fisiune atomică în lanţ, ce s-ar fi amorsat singure şi după un timp s-ar fi dezamorsat tot singure – deşi depozitul de minereu a prezentat peste tot o compoziţie omogenă –, nu erau deloc clare. Dar mai mult decât atât, deşi la nivelul anului **1972 pe întregul glob terestru se aflau în activitate peste o sută de explorări uranifere, în nici unul din depozitele respective nu s-a constatat un fenomen similar.** De altfel, cu toate că de atunci şi până acum s-au mai dat în exploatare şi alte numeroase zăcăminte de minereu uranifer, de asemenea nu au mai fost identificate, în nici unul din acestea, procese fizice asemănătoare. Astfel, aspectele atât de singulare constatate, care l-au determinat pe înaltul Comisar francez să aprecieze evenimentul ca fiind cu adevărat „spectacular", au sesizat în mod deosebit pe unii specialişti şi oameni de ştiinţă şi din alte ţări. Chiar şi în Franţa, la Academia de Ştiinţe, au fost organizate două dezbateri în care s-au discutat aspectele procesuale ale straniului **„reactor nuclear arhaic".**

Deşi printre ipotezele explicative s-a analizat şi posibilitatea ca neobişnuita descoperire să fie rezultată din activităţi tehnice ale unor fiinţe extraterestre care ar fi coborât pe solul terestru, totuşi, în studiul publicat s-a menţinut numai explicaţia producerii proceselor fizice pe cale naturală. Schema ipotetică a fenomenelor ar fi fost următoarea: apa care s-a tot infiltrat în teren ar fi făcut ca în pungile respective să se colecteze minereu mai spălat de steril, deci mai concentrat decât cel rămas în terenul din jur; drept urmare, conţinutul de uraniu ar fi crescut treptat. Şi astfel, după un anumit timp, într-o bună zi, s-a ajuns la acea „masă critică" ce ar fi declanşat procesele fisiunii nucleare. Dar aici, în fiecare pungă, reacţiile în lanţ nu ar fi

avut caracter exploziv, întrucât apa prezentă permanent în stratul de pământ ar fi frânat continuu reacţiile nucleare.

Pentru ca schema să fie totuşi credibilă, întrucât apa obişnuită nu poate restrânge reacţii nucleare odată declanşate, s-a afirmat că rolul moderator al apei ar fi fost completat şi de o anumită structură a terenului înconjurător. Acesta ar fi avut o anumită impermeabilitate la fluxul de neutroni generat în procesul fisiunilor nucleare. Toate aceste condiţii au trebuit să fie îndeplinite în mod strict, la fiecare dintre cele trei pungi, pentru producerea separată a unor procese nucleare de tip „static", întrucât în cazul inexistenţei factorilor respectivi s-ar fi produs explozii atomice teribile.

500 tone uraniu – neutralizate în 100 000 ani!

Cantitatea totală de uraniu care s-a degradat prin procesele fizice localizate ar fi fost de cca. 500 tone. Drept urmare, energia termică totală care a fost degajată în cursul fenomenelor a fost de ordinul a 100 miliarde de kwh. Dar studierea atentă a terenului a produs o primă mare surpriză: în solul din jurul pungilor au fost constatate numai efecte termice extrem de reduse! Din această cauză, a fost necesar să se presupună că procesele de fisiune au fost „intens frânate"; în această situaţie ipotetică, puterea instantanee ar fi fost doar de ordinul câtorva kilowaţi, în schimb, **durata de funcţionare a „reactorului nuclear eonic" ar fi fost de cel puţin 100 000 ani!**

În cadrul primelor capitole ale studiului publicat în buletinul CEA, coordonatorul grupului de cercetători care au analizat aspectele complexe ale „cazului" – specialistul R. Naudet –, a acordat o mare atenţie explicaţiei „condiţiilor naturale" în care s-ar fi produs îndelungatele fenomene

fizice. Pe parcursul studiului, acesta a sesizat totuşi faptul, că nu se poate explica satisfăcător enigma modului în care s-a putut realiza frânarea naturală a reacţiilor de fisiune, fără a se ajunge la faza explozivă, întrucât cantităţile de apă infiltrate în sol nu puteau fi prea mari. Totodată, a remarcat imposibilitatea explicării structurii izotopice a eşantioanelor nr. 400 şi 401, care au apărut de asemenea ca o surpriză.

Dar rigoarea analizei ştiinţifice l-a determinat pe R. Naudet ca, în spaţiul ultimului capitol al studiului intitulat „Cadrul geologic”, să prezinte constatările din teren într-o manieră mult mai obiectivă. Din această cauză, partea respectivă se reliefează de fapt ca un şir de contradicţii între schema ipotetică a „proceselor naturale” şi datele reale din teren şi respectiv din laborator.

O importantă neconcordanţă a fost evidenţiată în legătură cu însăşi structura minereului. Astfel, în timp ce în întregul zăcământ, minereul este de tipul „pehblendă”, (oxid de uraniu inclus în gresii grosiere), materialul din pungile lenticulare era din argile compacte, cu absenţa totală a cuarţului. Dar este evident că pe cale naturală nu se putea produce o diferenţiere atât de esenţială, care sugera parcă aducerea materialului din pungi, din altă parte… Dar mai mult decât atât, metalul radioactiv rămas în lentilele respective a fost găsit în multe locuri ca fiind aglomerat sub formă de noduli, fapt nemaiîntâlnit în restul zăcământului. Neputând ascunde aceste aspecte, coordonatorul cercetărilor specifica în studiu:

„Această diferenţă de înfăţişare a fost deconcertantă încă de la începutul studiilor. De subliniat că formele curat argiloase respective sunt cu adevărat excepţionale în zăcământul de la Oklo.”

Un fapt bine cunoscut sub aspect geologic, încă de la organizarea exploatării şi care pe parcurs s-a evidenţiat din ce în ce mai mult, prin decopertările de straturi, a fost acela că terenurile zăcământului nu prezentau nici un fel de falii tectonice; stabilitatea subsolului întregii regiuni – aflată adânc în interiorul continentului – s-a menţinut în cursul

unor foarte îndelungate ere geologice anterioare[57]. Devenind în finalul studiului tot mai obiectiv, R. Naudet a reliefat o nouă situaţie inexplicabilă, punând singur o întrebare inevitabilă: *„De unde a venit oare uraniul în pungile respective? O migrare din terenurile imediat vecine, nu ar fi fost îndestulătoare. Cum s-au efectuat oare deplasările acestuia?”* Şi într-adevăr, ar fi trebuit să se deplaseze „singure” cantităţi impresionante de minereu, pentru a oferi cele **500 tone de metal fisionabil!**

Natura – „atomistul de serviciu”?

Contradicţiile inevitabile ale explicaţiei dorite pe cale „naturală”, în raport cu realitatea geologică din teren, au fost de fapt şi mai ample. În finalul studiului, specialiştii francezi nu au cedat subiectivităţii:

„O observaţie care a fost derutantă de la început a fost aceea că în minereul din zonele de reacţie nu exista aproape deloc materie organică. Dar din contra, constatările din teren au arătat că aceste materii sunt prezente de jur împrejur în cantităţi foarte mari... Absenţa aproape totală în zonele de reacţii contrastează în manieră sesizantă cu cantităţile enorme găsite nu departe de acolo.”

Dar şi mai derutantă a fost constatarea unei importante lipse a plumbului, care rezultă în mod normal prin dezintegrarea în timp a materialului radioactiv; analizele au arătat lipsa a 2/3 din cantitatea de plumb asociat care trebuia să fie găsit în minereul rezidual din lentile. Cum a fost totuşi posibilă această lipsă atât de mare, în cazul unor procese „naturale”? Parcă pentru a evita dificultatea în care i-a pus şi această întrebare, specialiştii francezi

[57] Amplele studii geologice efectuate pe întregul zăcământ de la Oklo au arătat că structura straturilor din subsolul respectiv nu a fost modificată deloc în ultimul miliard de ani, existând toate condiţiile ca aceasta să fi fost menţinută neschimbată timp de două miliarde de ani.

remarcau sec: *„este de arătat de asemenea că în interiorul grăunţelor de uraniu pare a exista şi o anumită anticorelare între plumb şi calciu.”*

Se pare, însă, că cele mai mari enigme ale pungilor cu minereu sărăcit în urma funcţionării „reactorului nuclear arhaic” au rămas cele privitoare la efectele energiei generate de reacţiile de fisiune. În legătură cu problemele respective, în studiul ştiinţific se preciza:

„S-au utilizat o serie de mijloace de investigare pentru a se încerca punerea în evidenţă a degradărilor prin iradieri, urme de fisiune sau de energie stocată. Este însă de remarcat că toate aceste tentative au rămas cu rezultate negative...

Analizele prin difracţia razelor X arată că indicii de cristalinitate nu sunt semnificativ diferiţi de cei găsiţi în alte părţi, dovedind că reţelele cristaline nu au fost dezorganizate. Diagramele de difracţie electronică indică absenţa «metamictizacţiei», fenomen constatat în mod obişnuit în aceste minereuri, în special sub influenţa dozelor ridicate de neutroni.

De asemenea s-a cercetat la microscopul electronic cu înaltă tensiune (de 1Mev) găsirea urmelor fragmentelor de fisiune... Nu s-a observat nimic de acest fel la eşantioanele de la Oklo.

În fine, s-a căutat a se pune în evidenţă stocajul de energie Wigner, în trei laboratoare diferite. Toate încercările au fost negative.”

Deci, în partea finală a studiului s-a prezentat surprinzătoarea constatare, evidenţiată prin analize de laborator de mare fineţe că, de fapt, în pungile lenticulare de la Oklo nu ar fi avut totuşi loc procesele de fisiune nucleară (?!) imaginate ca „procese naturale” în primele capitole ale lucrării! În terenul imediat înconjurător nu s-au găsit nici un fel de degradări specifice prin iradieri, prin fluxurile inerente de neutroni, nu s-a identificat stocarea intimă de energie, tot aşa cum, în însuşi minereul rămas, nu s-a descoperit cantitatea necesară de plumb!

La aflarea acestor noi contradicţii flagrante, s-au sesizat şi oameni de ştiinţă din alte ţări. Astfel, profesorul Cornelius Keller (de la Centrul de cercetări nucleare din Karlsruhe – R.F. Germania) scria plin de nedumerire într-un articol publicat de revista ştiintifică *Bild der Wissenschatt* (nr. 12/1975):

„Este surprinzător faptul că în mineralele însoţitoare nu se prezintă nici un semn privind fisiunea nucleară; reţeaua cristalină a argilelor nu a fost deranjată. Dar de fapt, în mod obişnuit, prin procesele de fisionare urmează o afectare a structurii interne a reţelelor cristaline.

De asemenea, în minereu nu este înmagazinată nici o energie Wigner – care se degajă la frânarea proceselor de fisionare, ducând la dislocarea elementelor reţelelor respective. Dar chiar în cristalurile de cuarţ din apropierea zonelor de reacţie nu se găsesc urme ale produselor de fisiune...

Şi mai surprinzător însă, este faptul că ***reactorul nuclear fosil şi-a realizat în acelaşi timp şi propriul său mecanism de control…*** *Se remarcă astfel* ***o combinaţie de întâmplări total neobişnuite în raport cu legile statisticii.”***

Reactor atomic modern sau depozit pentru deşeuri radioactive?

Care au fost atunci fenomenele fizice ce au condus la formarea pungilor cu o altă structură a minereului respectiv, sărăcit în izotopul U235 utilizabil în reactoarele atomice? Reasamblând detaliile suficient de precise care au fost expuse de specialişti, se evidenţiază un lucru cu adevărat senzaţional: faptul că, în terenul imediat învecinat, la numai câţiva centimetri de fiecare pungă în parte, nu au fost găsite efectele normale de iradiere şi de afectare termică prin emisia specifică de neutroni conduce

la presupunerea directă că **procesele nucleare constatate nu s-au produs în intimitatea pungilor lenticulare, ci „undeva” în altă parte!** Lipsa cuarţului – atât de bogat în gresiile pehblendei vecine –, cât şi lipsa materiilor organice, de asemenea bogate în straturile alăturate, aglomerarea metalului rezidual sărăcit – sub formă de noduli, precum şi celelalte contradicţii menţionate, toate acestea împreună, susţin din plin presupunerea respectivă. De altfel, chiar caracterul de „unicat” al acestui caz, fără asemănare în cele peste o sută de exploatări similare de pe Pământ, amplifică aspectul său enigmatic. Dar mai mult decât orice, faptul că înşişi fizicienii nu au putut explica în mod real procesul „natural” dorit în mod expres, în care s-ar fi amorsat – s-a frânat – s-a dezamorsat brutala fisiune nucleară, printr-un „mecanism propriu de control”, toate aceste aspecte vin să justifice strania ipoteză. Şi într-adevăr, este o explicaţie care deranjează foarte mult. Dar acceptând-o, contradicţiile se elimină direct, printr-o formulare foarte simplă: **deşeurile radioactive au rezultat de la unul sau mai multe reactoare nucleare aflate „în alt loc” şi au fost depozitate în pungile respective situate în interiorul unui zăcământ de minereu uranifer, pentru a li se pierde urma…** Survin însă alte întrebări, mult mai dificile, a căror evitare s-a dorit încă de la începutul studiului: cine a putut depune, oare, acum aproape două miliarde de ani, reziduuri radioactive care au rezultat din consumul a cca. 500 tone de material fisionabil, tocmai în zăcământul de la Oklo – aflat undeva, nu departe de Ecuator? Reactoarele nucleare pentru care au fost „prelucrate” cantităţile necesare de minereu au fost în funcţiune pe Pământ sau se aflau la bordul unei nave spaţiale? Putem respinge oare evidenţa unei activităţi extraterestre, doar datorită aparenţei sale fantastice?

În contextul încercărilor îndelungate de a se amâna recunoaşterea vizitării Pământului de către „fraţi cosmici întru raţiune”, tendinţa formală a diferitelor persoane oficiale de a prezenta procesele de fisiune nucleară

„autocontrolată” de la Oklo ca fiind „naturale” apare oarecum explicabilă. Din păcate, mulţi oameni de ştiinţă şi specialişti au acceptat „să plătească tribut” unei anumite duplicităţi obligate. Însuşi profesorul C. Keller demonstrând o ambiguitate foarte diplomatică:

„Acest rezultat a confirmat o presupunere exotică: ***la Oklo a existat într-adevăr o fisiune nucleară a Uraniului 235, însă cu toate atributele unui reactor atomic modern…”***

Pătrunzând în enigmele miliardelor de ani, a „eonilor anteriori”, ne frapează totuşi două aspecte aparent disparate, dar care sunt totuşi fundamentale pentru viaţa terestră.

Să ne reamintim, în primul rând, acea concluzie profund semnificativă prezentată de specialistul de înaltă calificare dr. Bernard Oliver, la nivelul unor înalte foruri ştiinţifice mondiale:

„După toate probabilităţile, au existat şi există civilizaţii în Galaxie, de cca. 4–5 miliarde ani. Este foarte posibil ca multe dintre acestea să fi stabilit contacte interstelare. Dacă este aşa, atunci comunicaţiile au avut loc încă din epoci foarte îndepărtate, de eoni.”

Dar la fel de sugestivă poate fi şi remarca unor cercetători ştiinţifici privind faptul că probabil, că **în aceeaşi perioadă în care ar fi „funcţionat” reactorul „modern” de la Oklo, tot cam atunci ar fi apărut pe Pământ şi primele vieţuitoare…**

Cum a învăţat „maimuţa” să scrie?

Dar dacă „reactorul nuclear conic” de la Oklo poate fi interpretat ca o dovadă a uneia dintre cele mai vechi vizitări ale Terrei de către fiinţe venite din alte lumi – care au un imens avans în timp al dezvoltării civilizaţiei lor –, s-ar putea pune şi o altă întrebare cam de acelaşi fel cu cea

care a suscitat textul anterior: care ar putea fi, oare, cea mai veche dovadă semnificativă asupra unor vizite de acest fel, dar din epoca apariţiei oamenilor pe Pământ? Trebuie să recunoaştem însă că răspunsul la o astfel de întrebare se situează într-un cadru mult mai subiectiv. Pe de o parte, spectacularele descoperiri de piese fosile ale unor schelete umane – din Africa – au majorat esenţial vârsta „omului”, în plus, se pare că însuşi **numărul milioanelor de ani care se atribuie speciei umane va mai creşte în continuare.** Pe de altă parte, „amintirile” oamenilor asupra celor mai deosebite evenimente care li s-au întâmplat, au fost transmise numai oral în aceste milioane de ani, sub forma unor povestiri, legende, multe din acestea fiind transformate în mituri ale căror origini se pierd în negura timpurilor. Scrisul – ca sistem de depozitare a memoriei – **a apărut „foarte recent”, doar acum câteva mii de ani în urmă.**

Totuşi, veacul anterior a fost, prin excelenţă, „o frântură de timp” care s-a remarcat şi prin ample reanalizări ale cunoaşterii umane, datorită unor variate descoperiri ştiinţifice şi unor impresionante realizări tehnice. Drept urmare, în secolul XX, ritmul reconsiderărilor şi al acceptării unor noi idei şi a unor noi orizonturi – mai largi –, a fost cu adevărat uimitor. Acest ritm a surprins însă pe mulţi oameni de ştiinţă sau specialişti, evidenţiind, la o parte din persoanele respective, o **comportare inerţială,** manifestată printr-un **conservatorism regretabil.**

Discutarea unor „probe vechi” privind vizitarea Terrei de către alte fiinţe, probe care în mod oficial rămân deocamdată în categoria „enigmelor”, este deci necesar a fi făcută cu multă rigurozitate ştiinţifică, dar de pe poziţia noilor concepţii savante privind realismul pluralităţii lumilor cosmice şi al posibilei existenţe a unor civilizaţii cu mult şi mult mai avansate. În acest cadru, **iată una dintre cele mai vechi enigme,** care ar proveni din alte epoci trecute ale existenţei omului pe Pământ.

Vechimea armei laser – 1 000 000 ani!?

La marele muzeu londonez **„British Museum”** a fost primit, în anul **1921,** un **craniu de hominid**, care a fost **găsit în Rhodesia** (actualul stat african Zambia), **împreună cu alte fosile umane;** acestea au fost descoperite cu ocazia decopertărilor executate la o mină pentru extragerea minereului de zinc. După locul unde a fost găsită, într-o primă instanţă, principala piesă a fost „botezată” cu numele de **„craniul de la Broken Hill”.** Studiat pe îndelete de paleontologi, aceştia l-au introdus ulterior în clasificarea specifică sub denumirea de **„omul din Rhodesia”** şi chiar de **„neanderthal-ul african”.** Dar, spre tulburarea cercetătorilor de specialitate, **craniul prezenta pe oasele parietale două mici găuri rotunde, diametral opuse, situate la acelaşi nivel;** era evident faptul că „ceva” a străbătut craniul fiinţei respective, intrând pe o parte şi ieşind pe cealaltă parte (fig. 7). Dar acest „ceva” a avut un **diametru mic şi o viteză foarte mare,** nefiind antrenate aşchii din oasele laterale; nu putea fi vorba, deci, de o săgeată. Ce armă sau ce proiectil a putut fi oare? Cu ani în urmă, profesorul Mair din Berlin, cât şi unii cercetători neconformişti şi-au exprimat o **opinie şocantă: oasele craniului au fost străbătute de un glonţ!** Dar din studierea craniului, vârsta stabilită de paleontologi pentru fiinţa respectivă a fost de ordinul a **1 milion de ani!** Cine putea să dispună însă cu un milion de ani în urmă, de arme moderne, aici, pe Pământ? **O interpretare mai recentă,** poate mai puţin autorizată, **a atribuit găurile respective unei arme de tip laser,** imaginând un gest de apărare a unui vizitator extraterestru, care poate că a fost surprins şi atacat de acel „animal” de pe o planetă sălbatică…

Lasere chirurgicale – în 5 000 î.e.n.!

Scriitorul catalan de literatură ştiinţifică de frontieră – Antoni Ribera – a descoperit însă la **muzeul arheologic din oraşul spaniol Moyã,** în diorama ce prezenta scheletul unui om din rasa Cro-Magnon, faptul că în osul frontal al craniului respectiv se afla un acelaşi gen de gaură circulară (fig. 8), de asemenea de mici dimensiuni. Scheletul a fost descoperit la Cova del Toll, provincia Barcelona. De această dată, epoca în care ar fi trăit acel om iberic a fost datată la **cca. 7 000 de ani în urmă.** Spre surprinderea cercetătorilor domeniului, **cam din aceeaşi perioadă ar data însă şi acel craniu de bizon „împuşcat”,** care a atras atenţia multor vizitatori ai Muzeului de paleontologie din Moscova. Şi în acest caz, **craniul bizonului prezintă un mic orificiu circular aflat în partea centrală a osului frontal,** asemănător ca amplasare cu gaura din craniul existent la muzeul spaniol.[58] Specialiştii care l-au analizat au fost unanimi în a aprecia că, faţă de grosimea osului respectiv (evident mai gros decât al craniului uman), gaura nu a putut fi produsă decât de un proiectil de mici dimensiuni, dar cu o foarte mare putere de pătrundere – respectiv cu o viteză mare.

Totuşi, între aceste ultime două cazuri există o deosebire, de altfel foarte interesantă. **Omul iberic** – al cărui schelet se află la Muzeul din Moyã –, **a continuat totuşi să mai trăiască un număr de ani după „împuşcarea” sa;** în spatele găurii frontale, **osul respectiv s-a refăcut, parţial după „eveniment”, acoperind gaura, dar prin interior.** Acest fapt demonstrează că arma folosită împotriva sa nu a fost nici de tipul săgeţii, dar nici de tipul „cu proiectil”. A fost, desigur, **o armă specială,** cu o rază de acţiune bine controlată, care sugerează într-adevăr **o asemănare cu laserele chirurgicale moderne.** S-ar putea presupune

[58] Däniken, E. v.: „Meine Welt în Bildern”- Econ Verlag, Düseldorf.

că, în cazul respectiv, **s-ar fi urmărit doar o anihilare temporară a pământeanului, dar nu şi uciderea lui.**

OZN-urile din… peşteri.

Iată, aşadar, că **Terra,** această planetă **situată** „undeva”, suficient de **departe de centrul Galaxiei** – mai către periferia acesteia – s-ar părea că a fost vizitată în mod repetat încă din cele mai vechi timpuri. Desigur, nu putem şti exact „când” şi „câte vizite” s-au derulat de-a lungul epocilor trecute…

Dar pe linia unor „probe” provenind din trecutul mai îndepărtat, au fost selectate şi o serie de **desene rupestre,** a căror vechime este situată între **10 000 şi 15 000 ani.** Pe această linie, un studiu interesant a fost publicat în anul 1969 de către cercetătorul francez Aimé Michel, în baza unei bogate documentări din literatura de specialitate referitoare la picturile rupestre existente în **peşteri din Franţa şi din Spania.** Astfel, studiind mulţimea desenelor şi a picturilor din 11 peşteri franceze şi 6 peşteri spaniole – reproduse în cărţile unor cunoscuţi arheologi[59] –, Aimé Michel a selectat **42 de „siluete”** foarte semnificative, dintre care **unele prezintă o asemănare totală** – iar altele oferă o reprezentare ceva mai stilizată – **a formelor** constructive atât de bine cunoscute în zilele noastre pentru **„farfuriile zburătoare”.** Însă, nu numai că asemănarea este frapantă, dar este de remarcat şi faptul că în acele timpuri, nu exista nici un obiect cu dom şi cu reborduri – având dimensiuni mari şi uneori chiar şi un jet propulsiv –, care să permită presupunerea că desenele preistorice ar fi reprodus „altceva”. Interpretarea respectivă devine cu atât

[59] Revista engleză Flying Saucer Review – vol. 15, nr. 6 a publicat studiul lui Aimé Michel. În cadrul notei bibliografice au fost citate 17 cărţi de specialitate ale unor cunoscuţi arheologi, ca André Leroi-Gourhan, H. Breuil, H. Ober-maier, H. Alcade del Rio, etc.

mai evidentă, cu cât – tot ca şi în zilele noastre –, „pictorii” neştiuţi **au imortalizat** pentru posteritate **„mici flotile” formate din câte două sau trei *„obiecte zburătoare neidentificate”,* având acelaşi „model constructiv”.** Pentru edificarea cititorului, am reluat, din cadrul selecţiei studiate de către Aimé Michel, o prezentare (fig. 9) a celor mai sugestive „siluete”, din următoarele locuri unde au fost pictate:

– **peştera Altamira** (de lângă localitatea Santillana, provincia Santander din Spania) este una dintre cele mai renumite peşteri cu picturi rupestre din lume. Vechimea „operelor de artă” a fost datată între **12 000 şi 14 000 ani.** Pe tavanele sălii lungi de peste 200 metri, printre numeroasele desene, au fost zugrăvite în mai multe locuri şi ciudate obiecte cu dom şi reborduri largi: siluetele 1 şi 2. În câteva cazuri, aici au fost pictate şi grupuri de câte două-trei obiecte de acest fel. Dar o remarcă foarte interesantă, este aceea că, pe partea de tavan unde aceste siluete au fost desenate în grup, **pe zona respectivă nu a mai fost pictat nimic altceva;** or, în ariile alăturate, animalele pictate sunt cu adevărat înghesuite. Concluzia trasă de cercetătorul francez apare întru totul rezonabilă: pictorii preistorici au ţinut să scoată în evidenţă, pe această cale, importanţa ce au acordat-o obiectelor văzute sus, pe bolta cerului, obiecte care i-au impresionat extraordinar de mult.

– **peştera Trois Frères** (de lângă comuna Montesquieu-Aventès, din departamentul Ariège – Franţa) a fost pictată cu cca. **14 000 ani** în urmă. Această grotă este renumită în lume datorită desenelor unor **vrăjitori – sau zei – ce dansează,** desene care au fost considerate mult timp ca fiind singurele reprezentări de epocă ale omului din paleolitic. Aici se regăsesc însă şi siluetele sugestive ale unor **obiecte zburătoare,** redate prin modelele 3, 4 şi 5; pentru vizitatori ca şi pentru cercetători, este interesant de remarcat repetarea desenului 5 în mai multe locuri din galeria Hemione; la acest model se prezintă un detaliu foarte semnificativ; acela al unei **scări de urcat spre partea superioară a obiectului hemisferic pictat.**

– **peştera Niaux** (din aceeaşi regiune franco-cantabrică a munţilor Pirinei a departamentului Ariège – Franţa), situată nu departe de graniţa spaniolă, a constituit obiectul unor studii importante asupra preistoriei europene. Picturile rupestre respective sunt datate din Magdalenianul mediu, cu o vechime de cca. **14 000 ani.** Din numeroasele reprezentări interioare, au putut fi selectate **patru tipuri** de siluete întru totul similare „farfuriilor zburătoare"; cele mai numeroase reprezentări găsite sunt de tipul modelului 6. Deosebit de remarcabilă este şi aici desenarea unor grupe de obiecte similare – deci ca **mici flotile** –, în special într-o galerie laterală denumită „grota semnelor" (la cca. 600 metri de la intrare). Dar la fel de interesantă este şi **„dâra de condensare"** din modelul 7, care redă foarte sugestiv impresia de deplasare a obiectului zburător.

– **peştera La Cullalvera** (de lângă localitatea Ramales, provincia Santander din nord-vestul Spaniei, pe versantul sudic al munţilor Pirinei) este şi ea o grotă foarte mare, lungimea sa fiind de cca. 2 km. Printre numeroasele gravuri rupestre, siluetele „obiectelor farfuriforme" se află la cca. 700 metri de la intrare, într-o mare galerie laterală – din partea stângă; aici este prezent modelul 8. Picturile respective ar avea o vechime de **15 000 ani.**

– **peştera Ussat** (din departamentul franco-cantabric Ariège – munţii Pirinei francezi) nu oferă colecţii importante de picturi rupestre; în schimb printre „operele" existente se află **două dintre cele mai tulburătoare reprezentări de „obiecte stranii" –** modelele 9 şi 10. Redarea de către artiştii preistorici a „ceva" care avea în mod evident dimensiuni mai mari şi în plus şi o „structură tehnică" nu poate fi pusă în mod simplist pe seama unui joc momentan al fanteziei. Ca şi în cazul tuturor celorlalte desene, pictorii preistorici au văzut desigur acel „ceva", care i-a impresionat deosebit şi le-a oferit „modelul" pe care l-au reprodus apoi. Şi într-adevăr, **silueta umană aflată dedesubtul obiectului din modelul 9 indică dimensiuni apreciabile pentru corpul rotund aplatizat care staţiona pe suporţi înalţi; în plus,**

tijele lungi din părţile superioare (modelele 9 şi 10) ale ambelor siluete, par a sugera un gen de antene…

Oamenii-maimuţă desenau… cosmonauţi

Dar bogatele „colecţii de artă preistorică” răspândite, de fapt, pe întregul glob terestru, atât în continentele nordice cât şi în cele sudice, oferă foarte multe enigme. Astfel, de exemplu, în afară de reprezentările obiectelor zburătoare menţionate mai sus, există multe desene care redau siluete ale unor personaje ieşite cu totul din comun.

Literatura tot mai bogată care susţine ipoteza „paleoastronauticii” a selectat numeroase picturi rupestre şi de acest fel. Au devenit astfel bine cunoscute multe din reproducerile respective, începând de exemplu cu **„marele zeu marţian” cu cască şi cu costum de scafandru –** din ampla colecţie a desenelor rupestre[60] descoperite de Henri Lhote (1956) în **podişul nord-african Tassili** –, sau cu **desenele din munţii Alpi** – unde, pe stâncile din Val Camonica (Elveţia), arheologul E. Anati a descoperit, printre numeroasele gravuri şi pe acelea ale unor oameni **„cu cască de scafandru” ce emitea**[61] **raze** – şi sfârşind cu cele de pe versanţii muntoşi **Kimberley Ranges – Australia** – unde **personaje ciudate** au fost **pictate cu căşti etanşe şi combinezoane**[62] **de cosmonauţi,** deşi, datorită climei foarte calde, aborigenii din regiune nu au purtat niciodată îmbrăcăminte pe întregul trup.

Dintre numeroasele reproduceri de acest fel, am selectat imaginea mai puţin cunoscută a unuia dintre cele mai enigmatice personaje imortalizate de către artiştii preistorici (fig.10). Gravura rupestră respectivă – din „colecţia” existentă pe stâncile din defileul Tamgaly (în

[60] Lhote, H.: À la découverte des Presques du Tassili”- Ed. B. Arhaud, Paris, 1958 – traducere în româneşte la Ed. Meridiane, Bucureşti, 1966.

[61] Däniken, E. v.: „Fremde aus dem All”- Goldmann, München, 1995.

[62] Däniken, E. v.: „Züruk zu den Sternen”- Econ Verlag, Düsseldorf.

arida depresiune Kara-Kum din **Turcmenia,** situată între Marea Caspică şi lacul Aral), pare a reprezenta de fapt **salutul de prietenie adresat pământenilor de către un astronaut extraterestru.** Şi într-adevăr, acesta nu putea fi o fiinţă terestră, întrucât a fost zugrăvit **numai cu patru degete,** detaliu ce a mai fost **regăsit şi la alte câteva reprezentări din vechime.** Totodată, „sistemul solar" din capul personajului neştiut sugerează, foarte plastic şi foarte logic pentru oamenii zilelor noastre, faptul întru totul posibil **ca fiinţa respectivă să** fi **fost venită dintr-un sistem cu 12 planete,** al cărui soare era înconjurat încă de restul inelar al nebuloasei primare.[63]

„Artiştii peşterilor" au avut acelaşi profesor?!

Dar un detaliu care continuă să rămână fără explicaţii este constituit de reprezentarea unor **raze în jurul capului multor personaje neobişnuite** care au fost imortalizate în „colecţiile rupestre". Aspectul respectiv a fost regăsit la desene realizate în diverse continente, ceea ce conturează într-adevăr o problemă distinctă. Printre numeroasele exemple de acest fel pot fi citate ca fiind mai sugestive incrustaţiile pe stânci descoperite în apropierea satului Ohna din valea Ferghana situată în **Kazahstan** (Asia), sau unele desene citate mai sus – din **Val Camonica** (Europa) –, sau gravurile rupestre americane din zonele **Peterborough** – Ontario şi respectiv din **valea Columbia Rivers** – din S.U.A. (America de Nord), sau picturile în roşu şi galben din peştera braziliană **Pedra Pintada** (America de Sud), etc. O **explicaţie** parţială ar putea fi preluată ca ipoteză de lucru, **din unele texte**

[63] N. edit.: Miturile par a ne transmite, încifrat, anumite realităţi dintr-un trecut extrem de îndepărtat! De exemplu, tradiţiile mitice privind cele 12 triburi pelasgice împrăştiate în lume, cele 12 „triburi ale lui Israel", Iisus şi cei 12 Apostoli etc.

antice descoperite în Orientul Apropiat (sumeriene şi ebraice); în acestea se menţionează faptul ciudat că **faţa unor fiinţe venite din cer strălucea intens…**

Desigur că, pentru cercetătorii de specialitate care evită „din principiu" ipoteza „paleoastronauticii", survine din nou o situaţie enigmatică: cum se poate ca, **în continente diferite,** care în preistorie nu au avut **nici o comunicare geografică,** să se regăsească, totuşi, un **acelaşi detaliu al „razelor" din jurul capului** anumitor personaje mai ciudate, imortalizate în operele respective de artă?

Dar, tot în legătură cu reprezentările rupestre mai stranii, s-a mai evidenţiat şi un alt detaliu deosebit de intrigant: cum a fost oare posibil **să se deseneze în mod foarte asemănător,** anumite personaje având **cască etanşă şi costume gen scafandru sau,** mai bine spus, **de cosmonaut – fără cusături** –, atât în podişul nord-african, cât şi în Australia şi respectiv în Guatemala (America Centrală), în epoci în care nu au existat comunicări între aceste regiuni ale globului? Şi parcă pentru a amplifica şi mai mult enigma respectivă, probe similare provin şi dintr-un alt pământ foarte mult timp izolat – din **insulele japoneze.** Astfel, **statueta „gangu"** descoperită în localitatea **Kamu-kai –** datată la o vechime de **7 000–8 000 ani** – şi chiar **statuetele „dogu" –** având o vechime de cca. **6 000 ani** –, prezintă un acelaşi gen de îmbrăcăminte a personajelor respective, foarte stranie pentru acele epoci îndepărtate: **cască pe cap cu vizoare pentru ochi şi cu garnituri de etanşare la gât, costum complet fără cusături, având garnituri de etanşare la manşete!**[64] Analizând, cu decenii în urmă, aceste aspecte într-adevăr enigmatice, cercetătorul rus A.P. Kazanţev scria: ***„Asemănarea acestora cu Marţianul lui Lhote este întru totul frapantă…"***

De fapt, exemplificările suficient de restrânse prezentate mai sus se încadrează într-o literatură mult mai bogată ca material documentar justificativ, care s-a format în ultimele decenii pentru a releva realismul acestei ipoteze. Se pare

[64] La Musée vivant – nr. 7/1966, Paris.

însă că, treptat, tema respectivă îşi câştigă nu numai simpatia opiniei publice şi a cercetătorilor, dar şi caracterul de temă fundamentală care îi revine.

Enigma Enoh

O susţinere poate la fel de amplă a „paleovizitologiei" pe planeta Terra este oferită şi de o bogată serie de texte provenind din antichitate. Odată inventată înregistrarea memoriei popoarelor prin scriere, fie că au reluat tradiţiile unor importante evenimente anterioare – cristalizate prin continua transmitere orală a amintirilor vechilor populaţii –, fie că au redat chiar tulburătoare observaţii directe ale diferiţilor oameni implicaţi în evenimente care s-au petrecut la vremea respectivă, **toate aceste texte-cronici** care au relatat întâmplări cu „paleoastronauţi" **vin să completeze foarte sugestiv documentarul „probelor materiale".** Drept urmare, prin întreţeserea acestor două categorii de „dovezi" provenind din trecutul Omenirii, s-a conturat „o nouă specialitate", susţinută de o literatură documentară suficient de bogată – în cadrul căreia contribuţiile unor oameni de ştiinţă se îmbină cu cele ale unor cercetători amatori care au acumulat un nivel de informare superior.

Pe aceeaşi linie a prezentării unor date informative mai puţin cunoscute publicului, astfel cum au fost selectate şi exemplificările anterioare, iată **câteva noi cazuri demonstrative şi din acest domeniu al unor texte vechi,** care se remarcă printr-o valoare documentară deosebită.

O foarte veche tradiţie ce a consemnat legătura unuia dintre „primii oameni" cu fiinţe venite din cer (care ar răspunde şi la întrebarea privind cele mai vechi „dovezi" de la apariţia omului), a fost păstrată cu o rigoare remarcabilă – alături de alte tradiţii fundamentale – de către una dintre

cele mai vechi populaţii, poporul evreu. Dar întrucât această tradiţie a ridicat mereu multe şi dificile întrebări, care au rămas în mod inevitabil fără explicaţii, textele respective au fost continuu evitate, devenind cu timpul „texte apocrife”[65].

Personajul ancestral care a suscitat evitarea prezentării normale a importantelor sale activităţi, deşi tradiţiile au menţionat totuşi rolul său istoric cu totul deosebit, a fost patriarhul antediluvian **Enoh.**[66] Conform textului biblic, acesta a fost **unul dintre descendenţii mai apropiaţi ai lui Adam, născându-se în a şaptea generaţie terestră şi fiind astfel străbunicul lui Noe.** Importanţa sa tradiţională rezultă de fapt, foarte sugestiv, din alte texte vechi – care au fost puse, ca scriere, însăşi pe seama patriarhului. Astfel, în *Cartea Jubileelor* s-a consemnat[67] următoarea caracterizare a rolului său istoric:

Enoh a fost: „cel dintâi dintre fiii oamenilor, **din cei care s-au născut pe Pământ,** care a învăţat scrisul, ştiinţa şi înţelepciunea şi care a scris într-o carte despre semnele cerului, după rânduiala lumilor.” Toate acestea au avut însă loc după ce „a fost cu îngerii Domnului şase jubilee de ani şi ei l-au ajutat să vadă tot ce este pe Pământ şi în ceruri.”

Totuşi, chiar din aceste extrase succinte se evidenţiază anumite aspecte extraordinare, neconforme cu „ceea ce ştim” şi care deranjează într-adevăr pe oricare cercetător riguros: **cum au putut oare oamenii „să înveţe” scrisul, la scurt timp după apariţia lor ca specie (cu milioane de ani în urmă), când noi „ştim” că scrierea a apărut doar cu vreo patru-cinci mii de ani în urmă?** Dar şi mai şocantă apare a doua deducţie care se impune: a existat pe atunci un om „din cei care s-au născut pe

---

[65] Această caracterizare de „text apocrif derivă din cuvântul grecesc „apokryphos” care înseamnă „ţinut ascuns”.

[66] N. edit.: Amănunte şi o analiză a Cărţii lui Enoh – în „SECRETELE TERREI” – vol. II. Din ea, rezultă că Dumnezeu şi îngerii îşi aveau sediul terestru… în Munţii Bucegi, pe Vf. Omu I…

[67] Extrase din texte vechi referitoare la patriarhul Enoh au fost redate şi de V. Kernbach în Dicţionar de mitologie generală – Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989.

Pământ”, care ar fi fost luat ca pasager al unei nave ce a survolat planeta noastră, devenind primul cosmonaut terestru, fiind „ajutat” să vadă tot ce este pe Pământ şi în ceruri?

Astfel de relatări, care nu se înscriu deloc în istoria „cunoscută” a civilizaţiei noastre, i-au amplificat însă tenta de „fantastic” şi prin alte consemnări „bizare”. Texte vechi – cu acelaşi caracter de apocrife –, care conform tradiţiei ar fi fost scrise tot de acest strămoş deosebit de important – cum ar fi *Cartea lui Enoh* şi *Cartea tainelor lui Enoh –,* au transmis într-adevăr generaţiilor următoare foarte multe enigme şi întrebări complicate. Drept urmare, treptat, s-a aruncat continuu un văl al tăcerii asupra tradiţiilor legate de viaţa sa. Fondul acestor enigme şi al întrebărilor la care nu s-au putut da răspunsuri pe linia aurei de spiritualitate acordată tuturor personajelor rămase în tradiţii, s-a datorat consemnării, într-o adevărată cronică a timpului „de altă dată”, a unui fapt tulburător – înţeles ca atare de iniţiaţii generaţiilor ulterioare şi devenit evident abia în această epocă, în care vedem cu ochii evul cosmic: **Enoh s-a aflat mult timp**[68] **într-un contact apropiat cu un grup mare de fiinţe extraterestre!** După cum a rezultat din „cronica” respectivă, aceşti vizitatori spaţiali, rămânând un timp îndelungat în ţinuturile Orientului Apropiat[69], **au desfăşurat importante activităţi civilizatoare, dar au lăsat şi influenţe negative** – specifice unor niveluri de civilizaţie atât de diferite. Însă, cum orice text de cronicar se prezintă ca o redare foarte succintă a unor fapte, exprimarea fiind cu atât mai săracă şi mai lipsită de detalieri cu cât textul este mai vechi, cititorul zilelor noastre va trebui să încerce să completeze raţional lacunele şi să înţeleagă consemnările într-un mod cât mai realist şi mai obiectiv, dar la nivelul actual al cunoaşterii – specific erei spaţiale în care am păşit.

---

[68] Textul biblic (Geneza – 5.22) menţionează o perioadă de două sute de ani.

[69] N. edit.: Chiar Vechiul Testament ne spune că Enoh nu trăia în Palestina, ci într-un ţinut îndepărtat de la miazănoapte. În seria „SECRETELE TERREI” s-a făcut demonstraţia că Enoh trăia, alături de zei, în... România de azi!

Cartea lui Enoh şi învăţăturile zeilor

În acest cadru, iată o parte din cele mai semnificative extrase din *Cartea lui Enoh,* cronică ce a consemnat poate unul dintre cele mai importante evenimente din „istoria neştiută a Omenirii”:[70]

Cap. III

„1. Toţi cei care locuiesc în ceruri ştiu ce se petrece aici – jos.

2. Ei ştiu că globurile cereşti care ne luminează nu îşi schimbă deloc drumul lor; că fiecare dintre ele se ridică şi se culcă regulat, în timpul care îi este propriu, fără a încălca nici o dată ordinele pe care le-a primit. Ei privesc Pământul şi de îndată au înţeles ceea ce se petrece aici, de la începuturi şi până la sfârşit.

3. Ei văd că fiecare dintre creaţiile Domnului urmează fără schimbare calea care i-a fost hotărâtă. Ei văd vara şi iama; ei văd că tot Pământul este plin de apă şi că norii, vaporii şi ploaia răcoresc căldura...

Cap. IV

Ei privesc şi admiră cum fiecare arbore se încoronează cu frunze; cum le pierde apoi, cu excepţia a paisprezece arbori privilegiaţi, care rămân mereu verzi şi care în timpul mai multor ierni arată înfăţişarea primăverii.

Cap. V

Ei admiră apoi în zilele de vară cum Soarele încălzeşte pământul încă de la începutul apariţiei sale, în timp ce voi căutaţi răcoarea frunzişului.

---

[70] Una dintre cele mai recente reeditări a textului antic respectiv a apărut sub îngrijirea arheologului Francis Mazière, în editura pariziană R. Laffont – în anul 1985. S-a constatat că primul text original cunoscut a fost scris în limba ebraică arhaică (dialectul arameic). Strict analitic, textul uzual al Cărţii lui Enoh este considerat ca o colecţie de tradiţii, scrisă între anii 20 şi 50 î.e.n.

Cap. VI

1. Ei admiră apoi cum arborii acoperindu-se cu frunze, cresc în acelaşi timp şi fructele...

2. Ei văd cum mările şi fluviile îşi îndeplinesc fiecare misiunea care o au”...

Întrerupând extrasul, încă de la primul punct constatăm consemnarea unui cadru tulburător: există fiinţe care locuiesc în ceruri şi care cunosc foarte multe lucruri. Venind pe planeta noastră, „Ei” au observat la început un fapt ce poate fi observat numai de la altitudine foarte mare – observaţie specifică celor care sosesc din spaţiu: **aproape toată suprafaţa Pământului este acoperită de ape; acest aspect, în mod evident, nu avea cum să fie cunoscut celor din vechime.** Dar mai mult decât atât, numai zburând la înălţime, „Ei” au putut să vadă simultan sau imediat şi vara şi iarna. Preocuparea şi capacitatea ştiinţifică a vizitatorilor străini a fost surprinsă în cuvinte simple, dar foarte sugestive: *„Ei privesc Pământul şi de îndată au înţeles ceea ce se petrece aici.”* Dar faptul că aceşti „Ei” au fost într-adevăr fiinţe venite din alte lumi rezultă tot mai evident din curiozitatea cu care au cercetat atât arborii (care li s-au părut deosebit de interesanţi prin modul dezvoltării lor biologice), cât şi manifestările meteorologice şi cele geofizice specifice planetei noastre. „Ei” văd vara şi iarna... „Ei” privesc şi admiră cum fiecare arbore... „Ei” admiră cum Soarele încălzeşte pământul „Ei” admiră cum fructele cresc odată cu frunzele...

„Ei” văd cum mările şi fluviile îşi îndeplinesc misiunea...

Samyaza, Azazyel şi Uriaşii

Şederea îndelungată a vizitatorilor galactici pe solul terestru a generat însă probleme cu totul deosebite. Deşi urmările respective au mai fost consemnate şi în alte texte vechi, dintr-o „pudoare” nerealistă şi poate dintr-un

dogmatism – în fapt depăşit de mult timp –, cercetătorii domeniului au evitat mereu analizarea consecinţelor ce au decurs. Totuşi, chiar dacă cronica acelor timpuri ne apare ca fiind foarte „zgârcită”, puţinele cuvinte conţinute ne relatează foarte multe aspecte şi evenimente:

Cap. VII

1. Când copiii oamenilor s-au înmulţit în acele zile, a început ca fiicele lor să se nască graţioase şi frumoase.

*2. Şi când îngerii, copiii cerurilor, le-au văzut, ei au devenit amoroşi; şi ei şi-au spus unii altora: să ne alegem femei din **rasa oamenilor** şi să avem copii cu ele.*[71]

3. Atunci Samyaza, şeful lor, le-a spus: eu mă tem mult că voi nu veţi putea îndeplini scopul vostru.

4. Şi că eu voi suporta singur pedeapsa crimei voastre.

5. Însă ei i-au răspuns: noi îţi jurăm.

6. Şi noi ne legăm toţi prin jurăminte reciproce; noi nu ne vom schimba nimic din scopul nostru, vom face ceea ce am hotărât.

*7. Apoi ei au jurat şi s-au legat între ei prin blesteme reciproce. Ei erau în număr de **două sute**, acei care au coborât pe **Aradis**, loc situat aproape de muntele Armon.*

8. Acest munte a fost numit Armon, fiindcă acolo este locul unde s-au jurat şi s-au legat prin blesteme reciproce.

9. Iată numele şefilor lor: Samyaza – şeful lor, Urakabarameel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danel, Azkeel, Sarakmyal, Asael, Armers, Batraal, Anane, Zavebe, Samsaveel, Ertael, Turei, Yomyael, Arazeal.[72] *Aceştia au fost şefii celor două sute de îngeri; şi restul erau toţi cu ei.*

10. Şi ei şi-au ales fiecare câte o femeie şi s-au apropiat şi au trăit cu ele; şi le-au învăţat vrăjitoria, încântările şi proprietăţile rădăcinilor şi ale arborilor.

---

[71] N. edit.: Dacă oamenii erau doar o rasă şi nu o specie diferită, rezultă că ei erau cel puţin asemănători „îngerilor” cei înalţi (de unde: „Prea înaltul”, „Înălţimea Voastră” etc., pentru regi, „trimişii zeilor pe Pământ”). Astfel se explică şi aparenta imposibilitate ca „femeile Pământului” să nască uriaşi...

[72] N. edit.: Exact 18, adică 6+6+6=Satana! Dovadă clară a „prelucrării” ulterioare şi a acestui text...

11. Şi aceste femei au conceput şi ***ele au născut uriaşi…***

Cap. VIII

1. ***Azazyel*** *i-a învăţat încă pe oameni să facă săbii, cuţite, scuturi, platoşe şi oglinzi; el i-a învăţat făcutul brăţărilor, a podoabelor, folosirea vopsirii, arta de a-şi picta sprâncenele, de a folosi pietre preţioase şi tot felul de boieli, astfel încât lumea a fost coruptă…*

3. ***Amazarak*** *i-a învăţat toate farmecele, toate încântările şi proprietăţile rădăcinilor.*

4. ***Armers*** *i-a învăţat arta de a anula farmecele…*"

Dar după un anume timp, se pare că impietăţile făcute de „solii cosmici" pe Pământ – care în text au fost denumiţi „îngeri"[73], au fost totuşi aflate „undeva" în cer şi au fost analizate şi comentate ca atare, în vederea luării de măsuri:

Cap. IX

5. Tu ai văzut ce a făcut Azazyel; cum el i-a învăţat pe oameni tot felul de nedreptăţi şi cum a dezvăluit lumii tot ce se petrece în ceruri.

6. ***Samyaza*** *de asemenea i-a învăţat pe oameni vrăjitoria, tocmai el pe care tu l-ai pus deasupra tuturor însoţitorilor săi. Ei s-au însoţit cu fiicele oamenilor; ei au păcătuit cu ele şi şi-au pătat renumele.*

7. Ei le-au arătat lor crimele cele mai ticăloase.

8. Şi femeile au născut uriaşi…

Din versetele de mai sus rezultă în mod evident, faptul că, în cadrul expediţiei respective, acei „mesageri ai altei

[73] În limba ebraică (în care a fost scris textul original) cuvântul „înger" (malakh) se traduce prin: sol, mesager; în limba greacă, cuvântul „angéllo" se traduce de asemenea prin: curier, crainic. Mai târziu, latinescul „angelus" a preluat sensul de „mesager ceresc". Abia tradiţiile ulterioare le-au acordat rolul de intermediari între divinitate şi oameni.

În vorbirea curentă de astăzi, însă, li s-a atribuit caracterul de fiinţe spirituale ocrotitoare, sens care de fapt este total diferit de înţelesul avut în textele vechi, din antichitate. Citind extrasele de mai sus, trebuie înţeles sensul atribuit de antici.

lumi", veniţi temporar pe Pământ, au fost nişte **fiinţe foarte asemănătoare oamenilor,** cu aceleaşi slăbiciuni supuse ispitelor şi cu aceleaşi diferenţieri de caractere. Foarte interesantă apare însă menţionarea repetată a unui aspect biologic esenţial: îmbinarea celor două rase – de pe planete diferite – a condus la naşterea unor fiinţe monstruoase – **uriaşii.** De fapt, după cum rezultă din text precum şi din tradiţii existente şi la alte popoare, **aceştia au trebuit să fie eliminaţi ulterior.**

Totuşi, în timpul prelungitei şederi printre oameni a neştiuţilor vizitatori galactici, aceştia au desfăşurat şi numeroase **activităţi civilizatoare,** care desigur că au avut urmări întru totul favorabile pentru generaţiile următoare:

Cap. VIII

5. Barkayal i-a învăţat (pe oameni) arta de a observa stelele.

6. Akibeel i-a învăţat semnele.

7. Tamiel i-a învăţat astrologia.

8. Şi Asaradel i-a învăţat mişcările Lunii.

Enoh a fost şcolarizat în Cosmos!

Dar după cum dezvăluie textul antic, **Enoh petrecându-şi *„toate zilele cu a-toate văzătorii",*** le-a câştigat încrederea într-atât, încât a devenit chiar un intermediar al lor, precum şi principalul lor învăţăcel. Drept urmare, el a preluat şi sarcina expresă de a transmite celorlalţi oameni multiple elemente de cunoaştere şi civilizare care „i-au fost predate", în prealabil fiind învăţat să citească şi să scrie:

„Uriel, sfântul înger al meu şi conducătorul meu, nu m-a lăsat să ignorez nimic.

Eu am scris totul, în felul în care el mi le-a destăinuit.

*Şi iată: **supraveghetorii** m-au numit Enoh scribul."*

Atât în acest text antic cât şi în alte scrieri ale diferitelor popoare – în care se relatează evenimente oarecum similare –, este deosebit de interesant de remarcat **amploarea transmiterii către pământeni – din partea fiinţelor venite din spaţiu a unor cunoştinţe foarte variate şi foarte amănunţite din domeniul astronomiei.** Din acest punct de vedere, *Cartea lui Enoh* este extrem de semnificativă. Astfel, după ce Uriel l-a învăţat detaliat modul în care se produce variaţia duratei zilelor în timpul anului, datorită mişcării de revoluţie a Pământului în jurul Soarelui (fapt care a făcut ca cei din vechime să cunoască fenomenul astronomic respectiv mai bine decât generaţiile din Evul Mediu), au urmat lecţiile despre Luminătorul nopţii. Iată o parte din detaliile transmise posterităţii de Enoh:

Cap. LXXIII

„1. Atunci am văzut o altă lege, care constă în stabilirea lunilor după Lună...

3. Am notat lunile, în ordinea în care vin ele, apariţia şi fazele Lunii timp de cincisprezece zile.

4. Am scris la care vreme Luna pierde în mod total lumina sa şi la care timp ea se bucură de strălucirea sa întreagă...[74]

Cap. LXXVII

5. Când Luna se ridică, ea apare pe cer; şi este iluminată pe jumătate din a şaptea parte a Lunii.

6. Această lumină se completează la capătul a paisprezece zile.

[74] N. edit.: Majoritatea autorilor şi cercetătorilor consideră că Luna a intrat în sistemul nostru solar pe la 1500 î.e.n., fapt ce explică o serie de catastrofe naturale şi valurile de migraţii din acea perioadă. Dacă nu cumva copiştii evrei au „îmbunătăţit” Cartea lui Enoh, rezultă că acesta ar fi trăit după 1500 î.e.n.

Aceste lecţii de astronomie primite de Enoh amintesc de... Deceneu şi de învăţăturile sale către daci în acelaşi domeniu.

7. Imediat se completează de trei ori cinci părţi ale luminii, astfel că după cincisprezece zile, ea a ajuns la creşterea ei totală.

8. Atunci, Luna reflectă întreaga lumină ce o primeşte de la Soare.

9. Apoi, ea descreşte şi urmează în descreşterea sa acelaşi drum pe care l-a avut la creşterea sa.

10. În anumite luni, sunt douăzeci şi nouă de zile.

11. Există alte luni când ea nu are decât douăzeci şi opt de zile.

12. Uriel mi-a relevat încă o lege. Aceasta este felul în care lumina de la Soare vine să se răspândească pe Lună…

După o bună perioadă de timp, în care Enoh ar fi fost şcolit şi iniţiat în diferite domenii ale cunoaşterii, profesorul său cosmic i-ar fi spus la un moment dat:

„— În acele zile, Uriel mi-a spus: latã, o, Enoh, eu te-am făcut să cunoşti totul.

– Şi el mi-a spus: O, Enoh, priveşte ***această carte care este coborâtă din ceruri;*** *citeşte ceea ce este cuprins în ea şi încearcă să înţelegi tot conţinutul ei.*

– Atunci am observat tot ceea ce venea din cer şi ***am înţeles tot ce era scris în carte.”…***

Dar partea cea mai tulburătoare a textelor antice care au consemnat îndelungatul contact al lui Enoh cu mesagerii veniţi de „undeva” din cer a fost relatarea unui eveniment extraordinar: **patriarhul antediluvian ar fi fost luat de pe Pământ şi transportat, în mod repetat, în depărtări galactice neştiute!** A fost într-adevăr Enoh primul pământean care a călătorit în spaţiul extraterestru şi respectiv în spaţiul extrasolar? Sau poate, textele antice au redat doar o compoziţie fantastică, rodul unor fantezii arhaice?… Şi totuşi, în scrierile respective au fost consemnate din vechi timpuri anumite „detalii ştiinţifice” care nu puteau fi cunoscute în nici un caz în antichitate şi nici măcar în era noastră. Aceste detalii au putut fi înţelese doar recent – în ultimele trei decenii –, abia după primele ieşiri ale omului modern în spaţiul extra-atmosferic…Dar atunci, de unde au putut fi aflate, totuşi, aspectele

respective în timpuri străvechi, pentru a fi specificate în cronicile antice?

Enoh – unul din… cosmonauţii antici

La prima sa călătorie extraordinară, modul în care a fost „invitat” să plece la drum a fost foarte deconcertant pentru Enoh. Văzând *„limpede oamenii care-i stăteau dinainte”,* el a constatat că aceştia erau ***„doi bărbaţi atât de înalţi, cum nu am mai văzut vreodată pe Pământ.”***[75]

Însă manuscrisul antic a reţinut acel etern specific uman prin care marea sete a cunoaşterii învinge frica inerentă ce precede aventura; astfel, la plecare, eroul ancenstral se destăinuie fiilor săi foarte sincer: *„Nu ştiu încotro mă duc, nici ce mă aşteaptă”…* Şi totuşi a plecat…

Iată însă straniile detalii, care sunt de fapt posibil de observat numai direct din spaţiul extraterestru şi care vin să favorizeze credibilitatea celor consemnate în cronica străveche: plecând spre ceruri şi îndepărtându-se de globul pământesc, **Enoh a sesizat că „sus” domnea** *„un întuneric mai întunecos decât cel de pe pământ”.* Dar acest

[75] Se pare că astfel de personaje deosebit de înalte au mai apărut din când pe planeta noastră, fapt ce ar întări şi mai mult veridicitatea celor consemnate despre Enoh. Astfel, dintr-o veche traducere în slavonă a textului antic Vedenia lui Isaia, rezultă că un eveniment similar s-a petrecut şi în secolul VIII î.e.n. Întrucât profetul Isaia s-ar fi îndoit de modul de organizare a lumii din cer, într-o noapte el a fost vizitat de „doi bărbaţi înalţi”, care au fost trimişi să-l ia într-un voiaj cosmic. Şi în acest caz, anumite detalii pe care profetul le-a scris la înapoiere şi care nu pot fi sesizate decât după ieşirea din atmosfera terestră, par a confirma faptul că şi acest „erou antic” a făcut o călătorie cosmică.

Există însă şi o replică insolită relativ recentă. Reluând o ştire difuzată de agenţia TASS, cunoscutul ziar moscovit *Izvestia* (din 11 noiembrie 1989) a publicat o ştire stranie, ce a fost publicată de altfel în majoritatea ţărilor din lume: în amurgul zilei de 27 septembrie 1989, în parcul oraşului Voronej a aterizat o sferă mare şi luminoasă. Din aceasta au descins nişte fiinţe umanoide, diferite totuşi de oameni tereştri, care ar fi fost înalte de trei metri!

Scrierile biblice nu explică sub nici o formă cum au reuşit pământencele să nască uriaşi, dacă nu ar fi avut aceeaşi talie uriaşă ca şi „îngerii”!… De remarcat că, la Argedava lui Burebista (10 km de Bucureşti), au fost descoperite 80 de schelete de… uriaşi (3–5,5 m)!

aspect a fost văzut prima dată abia în secolul nostru, numai de către acei cosmonauţi care, trecând dincolo de învelişul azuriu al atmosferei, au constatat subit că cerul a devenit total negru. Nici un alt pământean aflat la sol nu a putut să vadă acest lucru, căci stratul de aer înalt de câteva zeci de kilometri ce înveleşte planeta, a oferit întotdeauna vederii oamenilor plăcuta nuanţă de azur celest.

A urmat o altă observaţie, pe care numai astronomii erei moderne – şi mai recent specialiştii misiunilor spaţiale – au putut-o contempla şi respectiv transmite Omenirii: **străbătând şapte ceruri,** Enoh a avut ocazia să vadă pe traseu *„cercurile pe care aştrii trec ca vântul mergând înainte cu neînchipuită iuţeală şi neavând nici o zi de răgaz.”* Şi parcă pentru a demonstra şi mai evident pătrunderea sa în tainele nemaivăzute ale spaţiului cosmic, Enoh a relatat ulterior cât de mult a fost impresionat pe traseu de o serie de **monştri zburători întâlniţi în cale…**

Despre cele petrecute „undeva” în cer, pe o altă planetă, iată un extras sintetic selectat de V. Kernbach din textul Cartea tainelor lui Enoh: *„Îngerii i-au desluşit rostul stelelor, calculul căilor solare şi al mişcărilor Lunii, i-au citit „cărţi cereşti” şi i-au explicat „tainele firii” şi ale omului, l-au învăţat să citească şi l-au îndemnat să scrie ce a văzut şi ce a auzit;* ***după şasezeci de zile, aceştia l-au readus acasă, la fiii săi.*****”**

„Cei care vor înţelege, nu vor mai dormi deloc…”

Dar o neaşteptată nouă observaţie a lui Enoh făcută la reîntoarcerea spre casa terestră pare să sprijine şi mai mult veracitatea călătoriei sale cosmice. El a remarcat acum un fenomen invers foarte semnificativ, pe care, într-adevăr, numai cei ce revin din spaţiu îl pot vedea aievea:

„întunericul s-a dat înapoi în faţa pământului şi s-a făcut lumină”…

Şi astfel, dintr-un păstor sau agricultor al unor timpuri străvechi, Enoh a devenit treptat „un mare om de ştiinţă” al vremii sale şi un mare înţelept. Dar chiar mai mult decât atât, în baza numeroaselor cunoştinţe învăţate şi a „îndemnului” primit din partea fiinţelor venite din altă lume, el a devenit şi a rămas în tradiţii şi ca un erou civilizator mitic. Scriind tot ce a aflat de la erudiţii săi profesori cosmici, **(originea scrisului ar putea fi cu mult mai veche şi respectiv ar fi de inspiraţie extraterestră?),** atât în cadrul lecţiilor primite aici pe Pământ, cât şi cu ocazia extraordinarului său voiaj spaţial, Enoh s-a transformat într-un adevărat „învăţător” al grupului său de populaţie. Pe această linie, tradiţia a consemnat faptul că **patriarhul Enoh ar fi lăsat posterităţii un număr de 366 manuscrise**[76]**.** Dar în primul rând, el **l-a iniţiat pe fiul său Matusalem,** versetele din Cartea lui Enoh vădind o înălţătoare viziune filozofică a importanţei pentru viitorul Omenirii a cunoştinţelor ce le-a acumulat prin contactul cu fiinţele sosite din altă lume:

Cap. XXXI

„1. Or, fiul meu Mathusala, eu ţi-am spus totul, totul e scris; eu ţi-am revelat totul şi ţi-am dat o carte asupra fiecărui lucru.

2. Păstrează, fiul meu, cărţile scrise de mâna tatălui tău şi transmite-le generaţiilor viitoare.

3. Eu ţi-am dat înţelepciunea, ţie, copiilor tăi şi posterităţii tale, astfel ca şi ei să transmită, această înţelepciune mai presus de toate gândurile lor, posterităţii lor. ***Şi cei care o vor înţelege, nu vor mai dormi deloc;***

[76] Pentru a exista o coerenţă între diferitele tradiţii provenind din timpurile străvechi şi ca justificare a existenţei mult mai târzii a manuscriselor ce ar fi fost lăsate de patriarhul antediluvian Enoh, o altă tradiţie veche afirmă că numeroasele sale scrieri ar fi fost salvate de la potop de către strănepotul său Noe, care le-ar fi adus pe celebra sa arcă şi care, apoi, le-a păstrat cu mare grijă.

ei îşi vor deschide însă urechile lor pentru a o primi, pentru a se face demni de această înţelepciune, care va fi pentru ei ca o hrană cerească."

„Cosmonautul" Enoh trebuia să se refacă un an

Dar chiar în finalul vieţii sale, Enoh a fost consemnat în tradiţii şi cronici cu un destin misterios, rezultat din contactele sale cu mesagerii cosmici. Astfel, în capitolul XII al *Cărţii lui Enoh* este redată o referire plină de enigme:

„1. Înainte de împlinirea tuturor acestor lucruri, Enoh a fost luat de pe pământ; şi nimeni nu ştie unde a fost luat şi nici ce a devenit."

Mult mai târziu, apostolul Pavel avea să scrie în Cartea către evrei (cap. 11,5): *„Prin credinţă, Enoh a fost strămutat, aşa încât nu a mai văzut moartea şi nu s-a mai aflat."*

Dar de fapt, felul în care „a fost luat", plecarea lui finală, s-a desfăşurat în condiţii cu totul bizare. Personajele galactice care l-au luat „în cer" în prima sa călătorie spaţială, i-au acordat după aceea un răgaz mai mare, până la o nouă călătorie. Această „îngăduire" i-a fost acceptată atât pentru a avea timpul de a-şi îndeplini misiunea sa de intermediar civilizator, cât şi pentru a se reface efectiv după voiajul său anterior:

„Timp de un an întreg *noi te lăsăm cu copiii tăi,* ***până îţi vei reface forţa ta,*** *să scrii toate lucrurile care le-ai văzut şi să le explici copiilor tăi. Însă, la mijlocul anului viitor, noi te vom lua de la ai tăi."*

De fapt şi în acest extras este deosebit de interesant de remarcat un amănunt extrem de semnificativ, care oferă o veritabilă autentificare a evenimentelor legate de contactul cu fiinţele extraterestre: **neştiuţii mesageri cosmici i-au acordat lui Enoh un interval de un an pentru a-şi**

reface organismul după călătoria sa spaţială, tot astfel cum în zilele noastre – cosmonauţilor tereştri li se acordă îngrijire medicală o bună perioadă de timp – strict necesară – în vederea refacerii lor biologice. În aceste ultime două decenii ale secolului nostru s-a constat prea bine (cei din vechime neavând cum să cunoască acest fapt) că, după zboruri spaţiale prelungite, în condiţii de imponderabilitate, sistemul osos şi sistemul muscular al organismelor umane se atrofiază într-o anumită măsură; revenirea la normal se reface numai după anumite intervale de timp…

Cartea lui Iezechiel – ghid pentru… cosmonauţi

Să ne desprindem însă de aceste manuscrise care redau tradiţii străvechi referitoare la unii mesageri descinşi din înălţimile cerului, care, atât prin acţiunile lor civilizatoare, cât şi prin impietatea coabitării lor cu femei terestre pe care „le-au corupt”, au făcut ca textele respective să devină apocrife, afectând imaginea pură pe care oamenii de mai târziu au înţeles să o acorde în mod generic îngerilor. Dar iată că, **în secolul VI î.e.n.,** regăsim pe linia „dovezilor” de acest fel, o **altă mărturie scrisă,** de mare valoare istorică şi documentară. Este totuşi interesant de remarcat faptul că, şi în acest caz, s-a produs **oarecum în aceeaşi regiune geografică – în Orientul Apropiat** unde, încă dintr-o antichitate îndepărtată, s-a trecut la înregistrarea evenimentelor prin inventarea şi difuzarea scrierii. În acest fel a fost implicată – atât ca erou principal, cât şi ca riguroasă păstrătoare a tradiţiei şi a textelor manuscrise – o aceeaşi populaţie veche – poporul evreu. Dar şi în evenimentele respective, diverse „detalii tehnice”, redate cu fidelitate de eroul puternic impresionat de cele văzute, au ridicat în secolele următoare nenumărate

întrebări foarte dificile, care păreau că ar afecta anumite concepţii ale epocilor ulterioare. Drept urmare, încă din veacuri trecute **s-a decis** de către păstrătorii manuscriselor **ca partea principală a relatării antice să fie reţinută în cel mai discret mod, rămânând accesibilă doar unui număr restrâns de înţelepţi.** Şi astfel, pentru informarea generală au fost incluse numai anumite menţionări în ansamblul biblic, în timp ce textul de bază a putut să fie cunoscut numai de puţini iniţiaţi.

Eroul evenimentelor respective a fost dotatul preot **Iezechiel** – din Templul de la Ierusalim –, care **la începutul secolului VI î.e.n.** a fost luat, împreună cu grupuri mari de captivi, în robia babiloniană. Dar iată unele extrase din textul biblic al ***Cărţii lui Iezechiel,*** care, citite cu ochii omului din evul cosmic, ne sugerează astăzi imagini direct legate de zborurile spaţiale:

Cap. I

„1. Era în cinci ale lunii a patra, anul al treizecilea, când mă aflam între robi, la râul Chebar, unde mi s-au deschis cerurile şi am văzut nişte vedenii dumnezeieşti...

*5. Eu priveam şi iată venea **dinspre miazănoapte** un vânt vijelios, un nor mare şi un val de foc, care vărsa în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului era o lumină de flacără, în care se vedeau patru **fiare,** al căror chip **semăna cu chipul omenesc.***

22. Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, la înfăţişare ca cristalul cel mai curat...

*26. Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un **scaun împărătesc** şi la înfăţişare era ca piatra de safir; iar sus pe acest scaun împărătesc era un **chip de om.***

Cap. II

*1. Atunci am auzit glasul unuia care mi-a zis: **„Fiul omului,** scoală în picioare, căci am să-ţi vorbesc!...”*

9. Şi cătând eu, am văzut o mână întinsă spre mine şi în ea o ***hârtie*** *strânsă sul.*[77]

10. Şi a desfăşurat-o înaintea mea şi am văzut că era scrisă şi pe o parte şi pe alta”...

Relatarea în continuare a luării repetate a preotului antic la bordul impresionantului vehicul zburător ar părea poate pentru mulţi cititori ca fiind „o vedenie imaginară”, cum putea fi considerată eventual şi apariţia prezentată mai sus. Şi totuşi, separat de o serie de amănunte interesante – ca de exemplu roţile straniului vehicul ceresc *„care mergeau în tuspatru părţile” sau „ochii de jur împrejur”* – în text există şi un detaliu de cunoaştere ştiinţifică modernă; acesta nu putea fi ştiut în nici un caz în antichitate, fiind de fapt sesizat abia în secolul nostru: datorită puternicei accelerări a aparatului de zbor în care a fost luat, Iezechiel a simţit că ***„mâna Domnului lucra puternic asupra mea”,*** or, astfel de senzaţii le-au cunoscut numai piloţii avioanelor de mare viteză şi în special cosmonauţii, la pornirea sau la decelerarea foarte rapidă a navelor zburătoare.

Iezechiel se plimba... cu elicopterul

Dar separat de textul biblic şi de textele apocrife traduse în alte limbi, există şi **straniul manuscris *Maasseh Mercabah (Istoria Carului Ceresc),* care este considerat că face parte din Zohar – cartea fundamentală a tradiţiilor poporului evreu.** Acest text prezintă mai detaliat evenimentele văzute şi trăite de Iezechiel, într-o manieră atât de tulburătoare, încât de-a lungul veacurilor care au urmat, **manuscrisul a avut un regim cu totul special.** În acest sens, în *Mişna* se specifică următoarea interdicţie: ***„Este oprit de a explica la două persoane «Geneza»;*** *dar chiar la una singură*

[77] N. edit.: O nouă dovadă a „prelucrării” ulterioare! în sec. VI î.e.n., nici măcar profeţii evrei nu-şi puteau imagina inventarea hârtiei!

«Mercabah», sau istoria carului ceresc; afară de cazul când el ar fi un om înţelept şi care înţelege prin el însuşi.” Un apreciat teolog din veacuri trecute, Rabinul Zera făcea chiar o menţiune şi mai severă: **însuşi sumarul capitolelor nu era voie să fie divulgat,** decât unor oameni de înaltă demnitate sau celor cunoscuţi prin extrema lor prudenţă, cât şi celor *„care poartă în ei o inimă plină de nelinişte”.*

Totuşi, în baza textelor respective, specialistul american în tehnica rachetelor şi a navelor cosmice – **ing. Josej F. Blumrich** – a reuşit o performanţă remarcabilă: nu numai că a **reconstituit forma şi detaliile constructive** ale vehiculului spaţial ce a aterizat în apropierea lui Iezechiel şi care apoi l-a transportat în mod repetat pe acesta, dar **i-a calculat chiar şi diferite caracteristici funcţionale.** În cărţile ce le-a scris pe această temă[78], specialistul respectiv dădea printre altele şi următoarele date tehnice:

– impulsul specific = 2 080 sec
– încărcarea rotorului = 70 000 PS
– diametrul rotorului = **18 metri**
– înălţimea navei = 18 metri
– greutatea carburantului = 36,7 tone
– greutatea navei = **63,3 tone**

De fapt, astfel de tradiţii şi texte-document provenind din antichitate, ce relatează vizite ale unor fiinţe atotştiutoare şi având puteri magice, care au coborât din vehicule zburătoare extraordinare, se regăsesc la multe popoare vechi, din diferite continente. Din păcate, conţinutul acestora se remarcă prin aceeaşi exprimare „săracă”, inerentă nivelului cultural mult mai redus al epocilor din vechime[79]. Abia ultimele trei decenii ale secolului nostru ne-

[78] În urmă cu două decenii, jng. Josef F. Blumrich a publicat pe această temă următoarele cărţi:

– *Da tat sich der Himmel auf- Düseldorf, 1973*
– *The Spaceships of Ezekiel – New York, 1974*

O prezentare succintă a concepţiilor acestui specialist a fost făcută de Erich vo Dänichen în cartea *Meine Welt în Bildem* – Ed. R. Mohn, Gutersloh.

[79] De exemplu textul biblic evidenţiază lipsa de cuvinte şi de termeni de comparaţie, specifică epocii antice, deşi Iezechiel era unul dintre oamenii culţi ai vremii sale:

au oferit în plus ceva foarte util pentru analiza textelor respective: elemente reale, de natură tehnică şi ştiinţifică, ce ne permit comparaţii foarte apropiate şi interpretări mult mai logice decât cele care puteau fi făcute în veacurile anterioare. Or, privite prin prisma cunoştinţelor şi a comparaţiilor moderne, textele de felul celor citate mai sus ne oferă într-adevăr realismul unei sincerităţi veritabile a vechilor cronicari.

Zeii şi civilizarea întregului Pământ

Dar iată că din acest „documentar" suficient de bogat, ar rezulta şi un alt aspect: chiar mai mult decât consemnarea unor vizite sporadice, **se pare că în timpuri trecute a existat o perioadă când mesagerii din alte lumi s-au repartizat pe întreaga suprafaţă a globului, în cadrul unor activităţi civilizatoare mai generale.** Acest aspect l-a făcut pe un cercetător atât de cult cum a fost Mircea Eliade (care nu a avut însă nici o conexiune cu ipoteza „paleoastronauticii") să scrie următoarea concluzie analitică:

„Interpretarea chineză a mitului – zeii care descindeau pe Pământ ca să-i asuprească pe oameni – este secundară; majoritatea variantelor exaltă, dimpotrivă, ***caracterul paradisiac al epocii primordiale, când extrema apropiere dintre Cer şi Pământ permitea zeilor să coboare şi să se amestece cu oamenii…*** *Regăsim, de-a lungul întregii istorii a Chinei, ceea ce s-ar putea numi nostalgia Paradisului, adică dorinţa de a reintegra, prin extaz, o «situaţie primordială»: cea reprezentată de unitatea / totalitatea originară (huh dun) sau timpul în care zeii puteau fi întâlniţi direct."*[80]

---

cap. 1–18. *Obezile formau un cerc şi de înălţime înfricoşătoare şi aceste obezi la tuspatru erau pline de ochi jur împrejur.*

[80] M. Eliade: *Istoria credinţelor şi ideilor religioase* – vol. II – Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988.

„Fiul Cerului” Huang Di, din constelaţia Leul

Şi într-adevăr, arhiva documentelor provenind din antichitatea chineză este extrem de bogată. De exemplu, pe această linie stranie a „paleovizitologiei”, numai despre celebrul personaj **Huang Di** – care a venit şi după un timp îndelungat s-a întors spre stele îndepărtate – există un număr de **24 de texte semnificative.** Spre edificare, iată câteva extrase selectate de către cercetători ştiinţifici care au studiat consemnări ale vechilor cronicari din China antică privitoare la acest mesager galactic.

– În studiul *Noi şi Cosmosul*[81]*,* omul de ştiinţă lituanian **Villen Lustiberg** a redat următoarea sinteză:

„În mitologia chineză, «fiul cerului» Huang Di a coborât pe Pământ, în bazinul fluviului Huanhe, ***cu 26 de secole înaintea erei noastre.***

După cum se arată în textele străvechi, el avea diferite care complicate şi ajutoare – circa 80 de roboţi cu câte patru ochi şi şase mâini, care se hrăneau cu pietre şi nisip. După ce a trăit printre oameni o sută sau trei sute de ani (sursele indică perioade diferite), Huang Di a făcut cale întoarsă spre ***steaua sa, aflată la 78 ani-lumină faţă de Pământ, undeva în constelaţia Leul.”***

– La rândul său, Mircea Eliade a selectat şi el, în cadrul volumului citat anterior, un fragment dintr-un text antic foarte ciudat, care – ca şi în cazul relatat de Enoh al numerosului grup condus de Samyaza –, exprimă o aceeaşi dorinţă a vizitatorilor galactici de a scăpa de controlul „coordonatorilor de zbor” rămaşi „undeva” în cer (omul de cultură român a dat însă acestui fragment o interpretare filozofică total diferită):

---

[81] Studiul lui V. Lustiberg, având ca subtitlu *Punctul de vedere al oamenilor de ştiinţă sovietici,* a fost publicat de Editura Agenţiei de presă Novosti – Moscova, 1981.

„Augustul stăpân (Huang Di) l-a însărcinat pe Zhong Li să rupă legătura dintre cer şi Pământ pentru ca descinderile (zeilor) să înceteze.”

– Din textele antice, V. Kernbach a selectat[82] şi el numeroase referiri la acest personaj deosebit: iată-le pe cele mai semnificative:

– Huang Di a făcut cel dintâi pălării şi veşminte (Analele de bambus).

– Întâia curtezană a lui (Huang Di) se numea Lei-tzu, din neamul Syiling. Ea a fost cea dintâi care a început să crească viermii de mătase, de aceea este venerată ca ocrotitoarea mătăsurilor (Istoria străveche).

– Când Huang Di s-a suit pe tron, în tot universul s-a statornicit pacea şi liniştea (după Han Ying – sec. II î.e.n).

*– Se vorbeşte în lume că (Huang-ti) a preparat un elixir din cinabru, pe muntele Tzo-yang-shan, că a ajuns sfânt şi că **s-a înălţat la cer călare pe un dragon** (după Tsui Bao – sec. III–IV).*

*– Se mai povesteşte că împăratul Galben a lucrat multă vreme la turnarea unui preţios obiect cu trei picioare, la poalele muntelui Tsing-shan. Trepiedul a ieşit uriaş, cu o înălţime de un chajang şi trei ci... Huang-ti a priceput că acela era un sol de la palatul ceresc, venit să-l cheme înapoi în cer, astfel că, împreună cu zeii pogorâţi în lumea oamenilor, în număr de **peste şaptezeci,** a dispărut numaidecât în nori, **a încălecat pe spinarea dragonului**[83] şi a pornit să se înalţe sus în cer. (după Yuang Ke – Miturile Chinei antice).*

Dar poate că cea mai interesantă consemnare a textelor chineze antice este aceea a localizării în Galaxie a sistemului solar din care ar fi coborât şi în care s-ar fi reîntors personajul Huang Di. Astfel, în cadrul studiului *Zborul interstelar în legendele şi miturile vechi*[84],

---

[82] V. Kernbach: *Miturile esenţiale* – Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică – Buc., 1978.

[83] N. edit.: Aflăm, astfel, şi ce era, de fapt, dragonul care scotea flăcări, din mitologia chineză...

[84] Studiul respectiv a fost reluat şi în traducere, în colecţia *Le Livre des Anciens Astronautes* – Ed. Albin Michel – Paris, 1977.

academicianul (rus) prof. dr. I. S. Lisievici a prezentat şi o semnificativă precizare astronomică:

„Mi se pare, totuşi, că informaţia cea mai deosebită pe care o putem găsi în sursele chineze se referă la indicarea părţii cerului **de unde veneau probabil vizitatorii cosmici.** *După unele legende, Huang-Ti şi însoţitorii săi de voiaj ar fi sosit, se spune,* ***din constelaţia Sian Youan*** *şi acolo s-au reîntors. Poziţia stelelor din această constelaţie este cunoscută destul de bine.* ***Constelaţia este compusă din 17 stele de diverse magnitudini şi forma sa evocă un dragon sinuos,*** *astfel cum îl putem vedea pe un fragment al celei mai vechi dintre toate hărţile cereşti chinezeşti, care a fost găsit pe o stelă în provincia Kiang-Su.* ***Constelaţia Sian Youan corespunde mai mult sau mai puţin constelaţiei noastre a Leului,*** *ştiut fiind faptul că, în astronomia chineză, unele delimitări ale constelaţiilor pot diferi de cele ale noastre. Există suficiente raţiuni pentru a crede că vechii autori, vorbind de Sian Youan, nu voiau să deseneze întreaga constelaţie ci numai steaua cea mai strălucitoare – Regulus (steaua cea mai strălucitoare din constelaţia Leul); după descoperiri relativ mai recente,* ***această stea ar fi constituită de fapt din patru stele, care se rotesc în jurul unui centru comun de gravitaţie.”***

Imperiul Fiilor Cerului

Dar în cadrul continentului asiatic găsim tradiţii similare ale unor vizite stranii din partea unor fiinţe superioare, sosite pe calea aerului, chiar şi în zone mai îndepărtate faţă de „imperiul Fiilor Cerului”; şi de asemenea, din nou menţiunea că acestea ar fi desfăşurat activităţi civilizatoare. Astfel, de exemplu, **în insulele Japoniei se crede că cel mai vechi popor ar fi fost grupul de populaţie albă cunoscut sub numele de *„ainos”.* Î*n***

secolul nostru însă, din aceştia a mai rămas doar un număr foarte redus, în nordul insulei Hokkaido şi în insula Sahalin.[85] După tradiţiile lor foarte vechi, zeul antic Okikurumi-Kamui ar fi coborât din cer cu o navă zburătoare strălucitoare şi ar fi rămas un timp pe insulă. La lumina zilei, strania navă sclipea ca argintul; în schimb noaptea, această strălucire se colora în roşu. Cât timp zeul a stat pe insulă, el i-a ajutat mult pe oameni; i-a învăţat să facă agricultură, cât şi să afle lucruri înţelepte...

Nici pe continentele americane nu au lipsit tradiţii asemănătoare ale unor vizite din partea călătorilor spaţiali. Este adevărat că texte s-au păstrat foarte puţine. Astfel, în America de Nord, **triburile indiene** nu au avut scriere, tradiţiile păstrate oral fiind consemnate abia în ultimele două secole. Ca exemplificare însă, iată o legendă foarte veche, care a fost înregistrată de cercetători ştiinţifici ce i-au studiat pe **indienii din statul nord-american Wyoming:**

*„Stăpânii veniţi din cer **au rămas mult timp pe Pământ** şi apoi s-au reîntors în lumea lor. În vremea celor mai vechi strămoşi ai noştri, din cer a venit o **Roată Mare.** Limbi orbitoare de flăcări ţâşneau din marginile sale... Ea s-a aşezat pe vârful unui munte şi de acolo se auzeau zgomotele unei mulţimi de valuri.”*

Maya – o misterioasă civilizaţie... fără scriere

În America Centrală, **multitudinea de manuscrise izolate sau chiar sub formă de cărţi, scrise de-a lungul multor veacuri de civilizatul popor Maya, a fost distrusă cu bună ştiinţă (scăpând doar câteva texte) prin ardere publică, în urma unei regretabile**

[85] N. edit.: Mai mulţi autori români au demonstrat că celebrii „ainu” (înalţi, blonzi, cu ochi albaştri) ar fi urmaşii... geţilor, migraţi cu multe milenii în urmă.

acţiuni a cuceritorilor spanioli. Au rămas doar unele tradiţii, precum şi unele opere de artă cu totul „ciudate”, cum ar fi de exemplu basorelieful de pe o placă tombală dintr-o piramidă de la **Palenque** (care ar reprezenta un personaj aflat la comanda unui aparat de zbor cu jet reactiv)[86] sau marile capete din bazalt având căşti de pilot şi chip de oameni dintr-o altă rasă – aduse în condiţii tehnice stranii în zonele San Lorenzo, Venta, Tres Zapotes – sau personaje care purtau ochelari (fig. 11) cu milenii în urmă[87]. Autorul ştiinţific **Villen Lustiberg** a reluat în studiul său citat anterior – ***Noi şi Cosmosul –*** una dintre cele mai interesante sinteze informaţionale reconstituite în deceniile noastre, cu privire la poporul respectiv:

„Maya – nume al unei vechi populaţii, una din cele mai civilizate ale Americii precolumbiene. Ei foloseau un calendar foarte precis; potrivit părerii unor oameni de ştiinţă, maya nu putea poseda totuşi suficiente cunoştinţe pentru a-l putea întocmi. Acest calendar îşi avea începutul în anul ***3373 î.e.n.***

Maya au stabilit că, la fiecare 104 ani, Soarele, Luna şi Venus se găsesc în aceeaşi poziţie reciprocă. *Considerând numărul 104 drept sacru, maya aveau la fiecare 52 ani mari serbări religioase. Se fac afirmaţii precum că ei au primit calendarul de la* ***«fiinţe venite din stele», care vizitează Pământul o dată la aproximativ 650 de ani.”***[88]

În ceea ce priveşte America de Sud, cea mai mare parte a populaţiilor vechi nu au avut o scriere. În zonele mai civilizate s-au folosit acele „quipu”, care constituiau un mijloc de înregistrare memorativă sub forma unor noduri înşiruite pe şnururi. Cu timpul însă, majoritatea

---

[86] Thomas, A.: *„Nous ne sommes pas les premiers”* – Ed. Albin Michel, Paris, 1972.

[87] *Archeologia* – nr. 33/1970, Paris.

[88] N. edit.: în mod asemănător, geto-dacii acordau importanţă numărului 52 şi credeau că Zamolxis – Gemenii Divini (Apollo şi Arthemis) revin pe Pământ la 666 ani şi rămân 42 ani. Nu întâmplător, România are 42 de entităţi administrative (41 judeţe + Bucureşti)... Românii mai păstrează şi tradiţia extrem de veche de a da drumul, din vârful munţilor, la roţi în flăcări. Acestea par a întruchipa Roata Mare” cu care au venit zeii...

„colecţiilor” respective s-au pierdut. Totuşi, iată două exemple semnificative reconstituite din vechile tradiţii ale unor populaţii mai izolate:

– În timpurile când nu erau încă oameni pe Pământ, **din cer ar fi coborât *„un ou auriu”,* în zona Tihuanaco.** Prin uşa care s-a deschis după aterizare, ar fi ieşit o femeie cosmică numită **Orejona,** care ar fi avut la mâini şi la picioare numai câte **patru degete** (iată deci o confirmare a faptului că gravura rupestră de la Tamgaly (fig. 9) reprezenta într-adevăr o fiinţă extraterestră!); mâinile i-ar fi fost **palmate** (ca la fiinţele înotătoare). Orejona ar fi stat şi ea un timp pe planeta noastră. La plecare, **a lăsat pe Terra primele fiinţe omeneşti, care nu au fost însă reuşite,** dată fiind combinarea biologică-experimentală cu un animal local.[89]

– În tradiţiile unui grup de băştinaşi, care şi acum trăieşte foarte izolat, undeva pe cursul superior al fluviului Amazon, a rămas o străveche amintire legendară cu privire la sosirea unei fiinţe civilizatoare; personajul a fost denumit încă din timpurile respective, *„ben-kororoti”,* adică ***„cel venit din Univers”!***

Această trecere în revistă a unor selecţii de „probe documentare” – poate mai puţin cunoscute –, care provin din memoria unor generaţii străvechi, completează de fapt un documentar ce s-a constituit abia în ultimele decenii ale veacului nostru, ca un nou domeniu al cunoaşterii.

Verificarea acestuia prin rigoarea ştiinţifică va conduce treptat – tot astfel cum s-a întâmplat şi cu problema „pluralităţii lumilor” în astronomie –, la formarea unui alt domeniu doct al istoriei umane. Este foarte adevărat că astfel de concepţii au beneficiat de repere comparative – sub aspect ştiinţific şi tehnic – doar în ultimele trei decenii, odată cu acest început de „eră cosmică”.

---

[89] N. edit.: Ulterior, experimentul genetic a produs oameni cu 5 degete, consideraţi a fi „cei curaţi”, „cei drepţi” genetic (vezi geţii, cei mai „drepţi” dintre traci). Ca un semn de mândrie, oamenii îşi reliefau apartenenţa la această „rasă pură” prin palma dreaptă, cu 5 degete (desene rupestre, inscripţii).

Consacrarea sa este, deci, încă o problemă de timp. Dar la fel de adevărat este şi faptul că această „paleoastronautică” – sau într-o nouă denumire, această ***„paleovizitologie”*** – a fost şi este **susţinută de o amplă „vizitologie”** consemnată într-un număr sporit de texte şi de opere de artă ale erei noastre (fig. 12). Totuşi, nici în veacurile acestor ultime două milenii nu au existat încă posibilităţi de înregistrare şi de interpretare comparativă, cronicile fiind la fel de „sărace” ca şi cele antice. În schimb, începând din secolul XIX – odată cu realizarea informării publice prin presă – şi în special în această a doua parte a veacului nostru – când înregistrarea prin mijloace tehnice a devenit un fenomen de mase – dosarul impresionant de real al „vizitologiei” s-a constituit într-un documentar ştiinţific extraordinar de bogat.

Capitolul V

INVAZIA EXTRATERESTRĂ

Cred că este cazul să fie luată foarte în serios ipoteza că aceste obiecte insolite constituie o anumită formă de sonde extraterestre... Cercetările mele mă fac să admit cu convingere că această ipoteză este singura ipoteză acceptabilă în prezent...

Problema O.Z.N. este o problemă ştiinţifică eminamente internaţională.

James McDONALD
(din scrisoarea către Secretarul General al ONU)

Mesagerii cosmici şi navele lor strălucitoare

Cine sunt oare aceste fiinţe venite „din alte lumi” care, deosebindu-se mai mult sau mai puţin – la chip şi la trup – de noi, pământenii, ne vizitează când şi când sau poate chiar permanent, provocându-ne multe gânduri şi, câteodată, adevărate şocuri psihice? Şi într-adevăr ne tulbură, fiindcă înainte de orice par a dispune de „puteri magice”: folosesc cu totul alte energii motoare, diferite spectre de radiaţii cu efecte uimitoare, **comunică telepatic cu oricine şi mânuiesc cu abilitate hipnoza,** anulează efectul gravitaţiei universale şi a Legii inerţiei, dar chiar mai mult – **trec cu uşurinţă dintr-o stare a materiei într-alta, apărând când ca fiinţe în carne şi oase descinse din extraordinare nave metalice, când ca fantome, materializate ieşite din nave plasmatice!** Cine sunt aceşti „EI”?

S-ar putea să nu ştim niciodată cine sunt... E adevărat, aceasta este o variantă pesimistă, dar din păcate, unii dintre aceşti „EI” ne-au transmis-o într-o manieră lipsită de posibilitatea replicii... Nu avem însă voie să renunţăm în căutările noastre, căci trebuie să existe şi o variantă optimistă: da, vom putea afla totuşi răspunsuri, dar trebuie să fim realişti: şi dacă vrem să fim obiectivi, le vom afla, dar ceva mai târziu, atunci când, printr-o lărgire mult mai vastă a orizontului cunoaşterii, vom ajunge şi noi pământenii să stăpânim „tainele” unei ştiinţe fundamentale mai profunde, care să ne ofere „magia” pe care „EI” o stăpânesc de mult timp...

Dar pentru a cunoaşte cine sunt mesagerii cosmici, **ar trebui să aflăm de unde vin, unde se află „pământul lor”.** Dacă sosesc de pe planete ale altor sisteme solare din Galaxia noastră, putem spera că în secolele viitoare vom şti într-adevăr mult mai mult despre „fraţii noştri întru raţiune”.

Dacă vin din alte galaxii mai apropiate sau mai îndepărtate – din Univers – problema în sine este deosebit de complicată şi Omenirea va trebui să evolueze în propriul spaţiu galactic încă foarte mult timp, până va ajunge la stăpânirea mijloacelor tehnice care sfidează spaţiul. Într-o ipoteză mai optimistă, am putea spera să aflăm la un moment dat, în viitor, de la înşişi „fraţii noştri galactici”, chiar şi ştiinţa zborurilor în Univers... Dar problema rămâne deosebit de complexă, întrucât **în „partea văzută” a giganticului edificiu cosmic, ar exista zeci de miliarde de galaxii...**

Extratereştri sau intratereştri?!

S-ar putea însă ca toţi vizitatorii extratereştri, sau poate doar o parte dintre ei să sosească însă dintr-un „univers paralel”, despre care nu ştim absolut nimic;

îl bănuim totuşi că există, căci în mod **teoretic s-a formulat posibilitatea**[90] **existenţei unuia sau chiar a mai multor universuri diferite, în care domnesc alte legi fizice.**

Dar mai există şi o altă posibilitate fantastică: nu cumva acel bătrân din Insula Paştelui avea dreptate când, pentru a nu duce taina cu el în mormânt, i-a dezvăluit soţiei arheologului francez F. Mazière că **unii dintre „EI" ar coexista cu noi pe Pământ?** După cum spunea bătrânul, **aceştia**[91] **ar trăi într-o lume paralelă cu a noastră, dar invizibilă...**

S-ar putea oare ca diferiţii vizitatori necunoscuţi să apară pe Pământ din toate aceste „lumi" pe care nu le cunoaştem încă? Ar putea EI să vină când „de aici" sau când „de acolo", interferându-se chiar pe drumuri spaţiale neştiute sau însăşi pe planeta noastră, din întâmplare?

La astfel de întrebări şi ipoteze, este evident că nu se pot da încă răspunsuri satisfăcătoare şi deci nu trebuie să ne mire faptul că Ştiinţa păstrează o mare discreţie şi chiar evită sau desconsideră subiectul...

Dar ***„pentru ce"*** vin **pe Terra?** Iată o întrebare foarte complicată fiindcă nu se poate da un răspuns în numele altcuiva; în plus, nici măcar logica sau psihologia „lor" nu le cunoaştem. S-ar putea formula totuşi o ipoteză deductivă, dacă am aplica acel principiu al „reversibilităţii cosmice", folosit ca argument de savantul dr. Francis Crick (v. cap. II): dacă noi pământenii „vom putea" călători în alte sisteme solare sau alte galaxii sau chiar în alte universuri, înseamnă că şi alte fiinţe inteligente din spaţiu – care între timp au ajuns în faza de a „putea" călători – efectuează astfel de expediţii şi poate că le fac chiar de mult timp... E adevărat, răspunsul este cam teoretic, dar dacă îl dorim mai detaliat, am putea afla oare ceva? În mod realist, ajungem în aceeaşi dificultate ca şi la prima întrebare majoră de mai

---

[90] Autorul a prezentat o sinteză privind acest subiect în cartea *întrebările Ştiinţei* – Ed. Albatros, Bucureşti, 1988.

[91] Francis Mazière: *Fantastica Insulă a Paştelui* (traducere) – Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1975.

sus... Şi atunci, ce s-ar putea face, ar trebui să rămânem doar într-o simplă expectativă?

Ca în orice problemă dificilă, trebuie să privim în mod obiectiv situaţia. Deocamdată, în privinţa posibilităţilor actuale ale pământenilor – atât ale savanţilor şi ale specialiştilor, cât şi ale omului mediu informat – nu există decât două căi de investigare: pe de o parte este **observarea şi înregistrarea cât mai corectă a manifestărilor acestor „lumi necunoscute”** – începând de la zborurile „obiectelor neidentificabile” şi sfârşind cu interceptarea telecomunicaţiilor interstelare. În baza analizării tot mai calificate a acestor manifestări observate şi înregistrate, **specialiştii vor putea introduce „noutăţile” în progresul cunoaşterii,** pentru a ne apropia tot mai mult de nivelul performanţelor respective. Pe de altă parte, s-ar putea încerca să aflăm detalii „prin căi oculte”; dar această metodă nu a adus până acum răspunsurile atât de intens dorite...

De la „trabuce zburătoare” la flotile de OZN

Drept urmare, apelând la prima posibilitate, să revedem **o selecţie de cazuri exemplificative,** care ne redau aspecte ale modului în care fiinţele din alte lumi cercetează în continuare planeta noastră şi pe locuitorii ei, oferindu-ne totodată **demonstraţii asupra uimitoarelor posibilităţi ale unei ştiinţe şi a unei inginerii extrem de avansate.** Şi chiar în cazul când o parte din „El” s-ar face numai că ne studiază (în ipoteza coexistenţei paralele pe planeta noastră a unora dintre aceştia, într-o lume invizibilă), detaliile metodelor ştiinţifice demonstrate ar putea inspira pe mulţi cercetători tereştri.

Dar pentru a regăsi mai întâi psihoza deceniilor anterioare, care au pregătit consacrarea ştiinţifică a acestei

„probleme”, să ne reamintim în prealabil câteva observaţii mai sugestive ale anilor trecuţi. Pe această linie, iată **patru cazuri** care au fost selectate din capitolul *„Opinii ale savanţilor despre O.Z.N.”* – din cadrul studiului *„Obiectele Zburătoare Neidentificate – cea mai mare problemă ştiinţifică a timpului nostru?”* întocmit de savantul american prof. dr. James McDonald (în anul 1967):

– În primele ore ale dimineţii de **24 iulie 1947,** un avion comercial DC-3 al companiei Eastern Airlines s-a întâlnit deasupra oraşului american Montgomery (Alabama) cu un obiect mare, luminos, care venea spre avion. Comandantul C.S. Chiles şi ofiţerul secund J.B. Whitted l-au descris ulterior ca având o **formă de cilindru,** cu o lungime apreciată de cca. **30 metri** şi un diametru dublu, ca cel al fuselajului unui avion Boeing-29; pe partea laterală ar fi avut **hublouri** care emiteau o lumină albăstruie, iar la extremitatea posterioară au remarcat o dâră incandescentă. Venind cu o viteză foarte mare, în momentul în care a depăşit avionul, l-a făcut să oscileze; imediat însă, cu aceeaşi viteză deosebită, şi-a schimbat direcţia într-un mod cu adevărat uimitor, urcând la verticală.

– Dar o sfidare întru totul asemenea a legii inerţiei şi o aceeaşi stranie radiaţie luminoasă emisă de pe întreaga suprafaţă a corpului zburător au fost urmărite cu o aceeaşi uimire în ziua de **14 iulie 1952.** Aflându-se deasupra golfului Chesapeake, piloţii Nash şi Fortenberry, care zburau cu un avion DC-4 al companiei Pan American, au fost total surprinşi văzând apariţia unei flotile formată din **şase obiecte zburătoare luminoase.** Suprafaţa acestora radia o strălucire de un roşu-intens. Dar mai mult decât atât, în deplasarea lor cu o viteză foarte mare, navele respective efectuau **manevre bizare,** ce au culminat cu **urcarea subită la verticală,** fără a-şi reduce viteza atunci când au trecut în unghi drept în alt plan de zbor!

– La **29 iulie 1952**, într-un alt stat american, în Michigan, radarul de la Port Huron a detectat un obiect zburător necunoscut, care se deplasa cu o **viteză extrem**

de mare. Un avion de urmărire – de tipul F-94 – care a fost trimis să-l intercepteze, l-a reperat pe ecranul propriu, pentru ca apoi să-l piardă, întrucât viteza obiectului necunoscut era cu mult mai mare decât cea proprie. Dar la acea dată, nu existau aparate de zbor terestre capabile să dezvolte viteze superioare celor ale avioanelor de urmărire…

– În intervalul de timp dintre aceste două observaţii insolite, a avut loc **„caruselul de la Washington”,** prezentat atât în studiul savantului american, cât şi de către numeroşi alţi autori. În nopţile de **19 şi 26 iulie 1952**, atât radarele aeroportului civil din capitala S.U.A., cât şi cele militare ale bazei aeriene Andrews precum şi piloţii aflaţi în zbor şi persoane aflate la sol au putut urmări **adevărate demonstraţii aeriene** ale unor obiecte luminoase neidentificabile.

Panică la Casa Albă

În **noaptea de 19 iulie,** imediat după căderea întunericului, când traficul era încă în plină fluenţă, radarul de la Aeroportul Naţional a detectat un grup de **şapte obiecte** zburătoare necunoscute, aflate la sudul Bazei militare. Viteza lor era de cca. **200 km/oră.** Alertând pe colegii de la Baza Andrews cât şi pe cei de la radarul turnului de control, cu toţii au putut urmări cum la un moment dat, două dintre navele respective „au ţâşnit” din zona supravegheată de radare, dispărând cu o viteză – calculată automat – de **11 000 km/oră!** La nivelul anului 1952, nu exista însă nici un aparat terestru capabil să dezvolte acea viteză, fantastică pe atunci…

Dar, desconsiderând regulamentele oficiale, flotila respectivă a traversat în zbor zona interzisă oricărui aparat aerian, **survolând Casa Albă şi Capitoliul** (fotografiile obţinute în acele momente de la sol, cu impozanta cupolă a

Capitoliului survolată de O.Z.N.-urile strălucitoare, au constituit senzaţia presei din zilele imediat următoare, fiind reluate apoi în diferite cărţi de profil). În această situaţie „gravă”, şeful controlului zborurilor a solicitat trimiterea imediată în aer a avioanelor de vânătoare, pentru intercepţie. Dar strania flotilă părea că între timp a dispărut.

Puţin după miezul nopţii, un avion de linie care tocmai decolase de pe Aeroportul Naţional a comunicat însă turnului de control sesizarea vizuală şi prin radarul de la bord a unui obiect luminos, care apoi s-a pierdut în noapte; acesta a fost surprins imediat şi pe radarul aeroportului. Dar după un sfert de oră, pilotul aflat în zbor comunica agitat observarea altor **şase obiecte luminoase** similare... Însă, n-au trecut nici două ore şi din nou o nouă semnalare: echipajul unui avion care venea să aterizeze, comunica excitat că este urmărit de „ceva” strălucitor. Noua ţintă a fost văzută pe ecranele a două radare cum a întovărăşit avionul respectiv până la o distanţă de şase kilometri de la pista de aterizare. Totuşi „caruselul” nu luase încă sfârşit! Nu a durat mult şi iată că radarele au sesizat o nouă prezenţă insolită, la cca. cinci kilometri, în nordul capitalei americane. Apoi, în zori, personalul de la cele două aeroporturi a avut parte de o nouă apariţie spectaculară – observată pe radare şi vizual: chiar deasupra staţiei de radio a Bazei militare Andrews **plana *„o sferă enormă, arzătoare, de culoare portocalie”.***

Dar după o săptămână, în sâmbăta de **26 iulie 1952,** spre ora **22,30,** operatorii radar au detectat iarăşi pe ecrane noi obiecte luminoase, care se deplasau lent pe cerul din apropierea capitalei S.U.A., menţinându-se parcă într-un cerc în jurul oraşului. După o oră, **patru** dintre obiectele strălucitoare se menţineau încă în acelaşi dispozitiv. Când avioanele de intercepţie au ajuns în zonele respective, „ţintele” au dispărut însă cu rapiditate de pe ecranele celor două aeroporturi. A doua zi s-a aflat că obiectele zburătoare neidentificabile au fost sesizate, imediat după plecarea lor din apropierea capitalei, în zona

Newport News – atât de locuitori, cât şi de radarul bazei militare Langley...[92]

Jocul cu reapariţia aparatelor de zbor luminoase în zona capitalei Washington şi trimiterea de avioane de intercepţie F-94 s-a repetat iarăşi. În acea noapte de sâmbătă, O.Z.N.-urile au fost „alungate" de trei ori. În ziua următoare, unul dintre piloţii respectivi – locotenentul Patterson – a declarat:

*„Am văzut **multe lumini strălucitoare.** Deşi aveam viteză maximă, nu am putut însă să mă apropii de ele. Am încetat să le mai urmăresc atunci când am văzut că nu aveam nici o şansă de a le ajunge. De la sol, am fost apoi dirijat spre alte obiecte. M-am lansat în urmărirea unei străluciri solitare pe care am apreciat-o ca fiind la o distanţă de 16 km. După 3 km însă, am pierdut contactul vizual..."*

A doua zi, la ora 10,00, preşedintele S.U.A. – care pe atunci era **Harry S. Truman** – a dat telefon organismului militar constituit pentru „problema O.Z.N.", întrebând *„ce s-a întâmplat?"* Dar efectul produs, de aceste repetate apariţii atât de stranii, asupra opiniei publice a fost mult mai amplu; după cum remarca şi prof. dr. J. Mc Donald, **manifestările respective *„au provocat o situaţie care friza panica".*** A urmat o **anchetă a Casei Albe,** apoi au avut loc **numeroase discuţii în Congres** şi, drept urmare, s-au difuzat numeroase încercări ale organelor militare de a linişti publicul.

Sfidarea legilor fizicii pământene

De fapt, aceste cazuri exemplificative au făcut parte, în acel an **1952,** din **aproape 1 500 de observaţii similare sesizate numai pe teritoriul Statelor Unite.** Dar astfel de observaţii tulburătoare, întru totul asemănătoare, s-au

[92] N. edit.: La Langley se află şi sediul central al CIA...

produs şi au continuat să se producă mereu, pe cuprinsul întregului glob pământesc. Iată, de exemplu, **relatările pilotului peruan Osvaldo Sanvitti,** om cu o bogată experienţă de zbor, care în două rânduri a fost martor al unor manifestări stranii oferite de „prezenţa O.Z.N.”:

*„Era ora 6 dimineaţa în acea zi a anului **1953**, când zburam la bordul unui avion, la cca. 16 km de aeroportul Barcelona (Venezuela). Am văzut deodată **un obiect asemănător unei farfurii de argint** apărând deasupra turnului de control. Am chemat turnul prin radio, spunându-le despre obiect. Dar ei nu au mai văzut decât o dâră, căci obiectul a dispărut imediat, cu o **viteză de necrezut.”***

Al doilea caz a fost însă mult mai spectacular: în acea zi de **2 februarie 1968,** în afară de echipajul avionului de cursă lungă DC-4 al companiei „Faucett Peruvian Airlines”, au mai fost martori şi cei 52 de pasageri. Iată ce a declarat **comandantul Sanvitti** la coborârea din avion:

*„Eram la o **altitudine de 2 100 metri,** când deodată am văzut la dreapta avionului **un obiect luminos.** Începuse să se întunece; **obiectul – care emitea o lumină foarte vie – avea forma unui con răsturnat.** El se afla la cca. 13 km de avion, zburând cu aceeaşi viteză, la aceeaşi altitudine şi în aceeaşi direcţie. Cu alte cuvinte, el zbura în linie cu avionul nostru, **ca şi cum vroia să ne observe de aproape.** În timp ce-l observam eu însumi, l-am văzut făcând **numeroase manevre,** care erau efectuate **toate la o viteză fantastică.** De mai multe ori, el **s-a lansat în aer pe verticală, apoi a recoborât la poziţia sa anterioară.** Am alertat echipajul, apoi le-am spus pasagerilor să privească O.Z.N.-ul. Le-am spus că, după părerea mea, el ne observă. Câtva timp, obiectul ne-a însoţit pe partea dreaptă a noastră, efectuând din timp în timp* manevre de urcare şi coborâre, *urmând însă permanent drumul paralel cu avionul nostru. Apoi, subit, el **a venit spre noi ca o săgeată şi a trecut pe deasupra avionului. Făcând aceasta, el lansa culori foarte vii.** Când s-a apropiat de avion, avea o strălucire albăstruie la partea superioară şi o lumină roşie dedesubt. Însă, când s-a*

ridicat şi a trecut pe deasupra avionului, lumina albastră a devenit roşie, iar lumina roşie a devenit portocalie. Când O.Z.N.-ul, a trecut pe deasupra, am văzut că ***partea sa inferioară era în formă de pâlnie.*** *Am apreciat că diametrul părţii sale superioare cele mai mari era de peste* ***70 metri.*** *După ce a trecut pe deasupra, O.Z.N.-ul s-a stabilit în partea stângă a noastră, la o distanţă de cca. 3 km de avion.*

Instalaţia noastră de radio nu mai funcţiona şi luminile din avion au devenit de asemenea foarte slabe. *Nu încetam să încerc punerea în funcţiune a radio-ului, însă nu am putut să scot absolut nici un semn de viaţă.*

La căderea nopţii, ***lansând lumini foarte vii, s-a ridicat în trombă şi a dispărut cu o viteză de necrezut.*** *După dispariţia lui, am văzut că radio-ul funcţiona din nou perfect şi că iluminatul la bord a revenit la normal. Am putut să obţin astfel legătura cu turnul de control şi eram tocmai în curs de a le spune operatorilor că am văzut un O.Z.N., când am constatat că obiectul a revenit. Dar alături de el se afla un al doilea O.Z.N.. Ambele aparate au survolat avionul nostru.* ***Amândouă erau de aceeaşi mărime şi de aceeaşi formă.*** *Începusem să spun turnului de control că acum erau două O.Z.N.-uri în jurul nostru, când deodată amândouă au plecat cu o* ***viteză fantastică*** *şi au dispărut."*

Printre pasageri s-a aflat şi dl. Calderon, **decanul Universităţii din capitala peruană.** După coborâre, el a declarat, la rândul său:

„A fost pentru mine un şoc total. ***Obiectul era complet străin de tot ceea ce eu cunoşteam. Maniabilitatea şi viteza sa erau de necrezut.*** *Când el a zburat paralel cu noi, emitea lumini albe. Când urca sau cobora, luminile treceau spre albastru, roşu şi portocaliu... Fiecare persoană care a luat avionul pentru acest zbor şi nu credea în O.Z.N., a coborât cu un punct de vedere total diferit. Iată tot ceea ce pot spune acum: «eu cred în acestea!»"*

„Farfurii” de 600 m deasupra URSS

Câteva luni mai târziu, ştiri deosebit de şocante au fost difuzate chiar din **Uniunea Sovietică:** evidenţiindu-se faptul că, în cursul anului **1967,** pe teritoriul acestui stat au fost înregistrate **cca. două sute de apariţii** şi evoluţii spectaculare ale diferitelor O.Z.N., se releva şi faptul că unele dintre acestea au fost de-a dreptul impresionante. Iată ce a declarat şi a publicat la timpul respectiv **profesorul dr. Felix Zighel**[93] (de la Institutul de Aeronautică din Moscova) în legătură cu aceste evenimente:

*„La **18 iulie, 4 septembrie, 18 octombrie** şi în alte zile ale anului **1967** au fost văzute O.Z.N., **în special deasupra regiunilor septentrionale ale U.R.S.S.** Rapoartele au provenit de la staţiunea astronomică din munţi – din apropiere de Kislovodsk – şi de la observatorul astronomic din Kazan, cât şi de la numeroase persoane.*

*Astronomii observatorului din Kazan au observat îndeosebi obiecte cu **diametre de 500 şi 600 metri**, care se deplasau cu **viteze de 5 km/sec (respectiv 18 000 km/oră).***

Astfel de obiecte nu au putut fi fabricate de om.” (Soviet Weekly).

Această suită de câteva cazuri spicuite din imensa mulţime de observaţii[94] înregistrate mereu în toate colţurile

[93] N. edit.: Care a afirmat, printre altele, că OZN-urile- îşi au baza pe faţa nevăzută a Lunii...

[94] La nivelul deceniului ’70, profesorul dr. D. Saunders de la Universitatea statului american Colorado, care a făcut parte din „Comisia Condon” – dar s-a retras constatând duplicitatea acesteia, avea fişate pe calculator un număr de cca 60 000 de observaţii înregistrate numai în S.U.A.; în plus mai avea peste 20 000 de cazuri ce urmau să fie analizate şi introduse în fişe.

Dar ziarul parizian Le Monde din 8 octombrie 1975 a publicat următoarea informaţie semnificativă:

„Cincizeci de milioane de observaţii asupra obiectelor zburătoare neidentificate (O.Z.N.) au fost înregistrate în întreaga lume, între anii 1947 şi 1975. Pentru specialiştii care se ocupă de 25 ani de acest «mare mister contemporan», mărturiile şi indiciile sunt suficient de serioase pentru a se stabili, într-o manieră imposibil de respins, materialitatea navelor observate.

lumii a fost, de fapt, o evidenţiere restrânsă a modului calificat în care era sesizată şi înregistrată „prezenţa O.Z.N.”. Dar aceste nave zburătoare uimitoare nu au efectuat de-a lungul acestor ultime decenii numai simple activităţi de recunoaştere a Terrei în spaţiul său atmosferic şi extra-atmosferic[95]. Dintre extrem de variatele manifestări ale acestor admirabile aparate de zbor, s-au remarcat **numeroase acţiuni de studiere detaliată a diferitelor aspecte specifice planetei noastre;** s-a observat şi chiar s-a înregistrat fotografic faptul că multe dintre obiectele zburătoare ieşeau şi reveneau, în zbor, la **imense „nave bază”[96].** Or, dintre aceste obiecte de zbor mai mici, multe au aterizat pe solul diferitelor continente, efectuând **felurite investigaţii cu caracter ştiinţific.** Iată în acest sens, o selecţie exemplificativă – desigur, suficient de restrânsă – privind modul în care „extratereştrii ne cercetează”.

Totuşi, cu toată această multitudine de observaţii, nu este întotdeauna posibil de a răspunde la întrebări, de asemenea fundamentale, ca acestea: de unde vin O.Z.N.? Sunt controlate ele de «inteligenţe superioare?» Există multe raţiuni pentru a se spune că «ele» nu vin de pe planeta noastră, răspund în mod prudent acei care se interesează de problemele respective.” În acest domeniu atât de deosebit, de fapt nu este vorba de „a crede” ci de „a şti”.

[95] Mulţi astronomi şi respectiv mulţi cosmonauţi americani şi sovietici au observat şi chiar au fotografiat şi au filmat numeroase prezenţe şi deplasări ale unor O.Z.N. aflate în spaţiul dintre Terra şi Lună. Sub presiunea opiniei publice, N.A.S.A. a difuzat câteva documente fotografice. O exemplificare cazuistică a diferitelor observaţii de acest fel am prezentat-o în cartea *Lumi invizibile* – ed. I, Ed. Polirom şi ed. II, Ed. Sedcom, Iaşi.

[96] Un foarte interesant document fotografic a fost obţinut la aeroportul Skulte, ce deserveşte capitala letonă Riga, şi a fost publicat de revista *Sputnik* (oct. 1989). Din precizările martorilor locali şi respectiv din înregistrarea fotografică, a rezultat că un număr de 12 obiecte zburătoare, având dimensiuni mai reduse, ieşeau şi intrau repetat într-o mare „navă-mamă”.

Minele părăsite – depozite pentru reziduuri extraterestre?!

În vara anului **1960**, Buzz Montague şi William Andrews s-au dus ca de obicei să vâneze pe creasta unui munte situat în statul american Idaho. Ei şi-au aşezat cortul pentru înnoptare pe o culme care domina valea în care, la vreun kilometru, se aflau amenajările **minelor de la Spring Creek.** Sculaţi de dimineaţă, pe la ora 6,00 atenţia le-a fost atrasă de un punct sclipitor care se afla pe cealaltă parte a văii, **pe vârful unui adevărat deal de steril excavat din mine.** Pentru a se lămuri, şi-au luat puştile şi, prin lunetele acestora, au încercat să distingă despre ce putea fi vorba.

Dar spre uimirea lor, au văzut cum, încă **alte trei *„obiecte strălucitoare”,* care planau în aer, au coborât pe culmea dealului respectiv.** La fiecare din acestea, cei doi vânători au putut observa **o formă discoidală cu un dom central,** aparatele aflate în aer fiind **identice,** atât ca model constructiv, cât şi ca dimensiuni cu „punctul strălucitor” aflat la sol, pe culmea dealului. Dar mai mult, ei au putut remarca cum, la toate aceste obiecte zburătoare, prin părţile laterale ale fiecărui dom, ieşeau în exterior **câte patru tuburi flexibile;** după aterizarea care a urmat, **extremităţile tuburilor au fost introduse în solul dealului de steril, unde au tot fost mişcate în diferite poziţii.**

După un timp, aparatele strălucitoare s-au ridicat din nou în aer, în cel mai silenţios mod. Urmărindu-le cu privirea, martorii au descoperit însă, **la o înălţime de vreo 300 metri deasupra dealului cu pricina, un alt obiect aerian; era un aparat foarte mare, aproape cilindric,** care plana mereu în acelaşi loc, fără a emite nici el vreun zgomot de motor. În partea inferioară, **acesta prezenta patru cavităţi în care, rând pe rând, au urcat şi au intrat aparatele discoidale argintii.** Dar nu după mult

timp, micile „farfurii” strălucitoare au coborât din nou pe culmea dealului de steril şi, timp de vreo oră şi jumătate, vânătorii amatori au putut urmări atât de ciudatele coborâri şi urcări la **„nava-mamă”**, manevre care s-au efectuat în patru rânduri. Publicând ancheta făcută ulterior în teren[97], L.J. Lorenzen a considerat că, faţă de importanţa minelor respective, vizitatorii din alte lumi **au dorit probabil să afle ce fel de minereu au extras pământenii de acolo.**

Din păcate, relatarea nu a prezentat şi o eventuală analizare în teren a unei ipoteze poate mai plauzibile, aceea a **„ascunderii” în sterilul respectiv a unor reziduuri funcţionale,** de tipul celor din zăcământul uranifer de la Oklo sau de alt fel...

Caz celebru de răpire

Dar investigaţiile efectuate de echipaje descinse din alte sisteme solare au avut ca obiect, nu de puţine ori şi **studierea amănunţită a fiinţelor umane din diferite regiuni ale globului.** Pe această linie, un caz citat adesea a fost cel al soţilor Hill.

În ziua de **19 septembrie 1961,** americanii **Barney şi Betty Hill** s-au relaxat făcând o excursie până la cascada Niagara. La întoarcere, noaptea i-a surprins pe când străbăteau zona împădurită White Mountains din New Hampshire. **După ora 22,00,** aflându-se în locurile Indian Head, a apărut „ceva” strălucitor pe cer, care s-a apropiat cu rapiditate, devenind tot mai mare. Soţii Hill au auzit un zumzet, Barney a virat automobilul lateral şi apoi...

S-au trezit după două ore dintr-un somn greu, la o distanţă de vreo **60 kilometri de locul ultimei amintiri,**

[97] Observaţia şi ancheta au fost publicate în S.U.A. de Buletinul APRO din sept 1973, fiind reluate de revista pariziană *Phénoménes Spatiaux* din iunie 1974. Comentatorul francez a remarcat în plus marea deosebire dintre imensa „nava-mamă” neidentificabilă, ce staţiona în aşteptare la punct fix şi micile „nave-mamă” terestre, care au trebuit să se rotească în jurul Lunii.

aceea cu apariţia marelui obiect strălucitor. Acum se aflau însă pe un alt drum, lateral, pe care nu au circulat niciodată! Nu-şi aduceau aminte absolut nimic din cele ce s-ar fi putut petrece în intervalul respectiv de două ore şi nici cum au ajuns cu maşina pe drumeagul din pădure...

Doi ani mai târziu, Barney Hill simţindu-se tot mai afectat de o stare nervoasă neobişnuită, s-a dus împreună cu soţia la un cunoscut medic psihiatru, **dr. Benjamin Simon.** Pentru a-i afla cauza tulburării funcţionale, medicul i-a cerut acceptul unei investigări retroactive, în stare de hipnoză. Ceea ce a putut să afle pe această cale, l-a uimit însă total. Pentru edificare, i-a cerut şi lui Betty să accepte să fie interogată şi ea sub hipnoză. Soţia dând exact aceleaşi răspunsuri ca şi Barney, a ieşit la iveală **unul din cele mai extraordinare cazuri ale timpului respectiv, acela al „răpirii temporare" a soţilor Hill, la bordul unei nave zburătoare fantastice,** care nu a fost construită de nici una dintre industriile cunoscute ale Pământului.

Fiind sesizaţi diferiţi specialişti, au urmat noi şedinţe de investigare retroactivă sub hipnoză, care s-au efectuat în parte şi în prezenţa unor cunoscuţi ozenologi. În mod sintetic au rezultat următoarele fapte:

Odată adormiţi subit, de la distanţă – probabil tot prin hipnoză – cei doi soţi au fost siliţi, de nişte fiinţe umanoide neobişnuite, să iasă din automobil şi să meargă în pădure, până la un O.Z.N. aterizat. Introduşi înăuntru, au fost **examinaţi corporal foarte minuţios,** făcându-li-se **chiar şi puncţii în zone abdominale.** Cât timp au fost reţinuţi la bord, Betty Hill a purtat discuţii cu „răpitorii", care vorbeau o **limbă necunoscută,** dar cu care **se înţelegea telepatic.**

Deşi la început Barney ar fi vrut mult să-i lovească pe cei care l-au dus cu forţa, la apariţia „leader"-ului li s-a risipit groaza şi panica. Desigur că unele extrase din răspunsurile[98] celor doi soţi, făcuţi să retrăiască momentele

[98] O parte din interogatoriile respective au fost prezentate în cartea dr. J. A. Hynek – *The UFO Experience,* apărută în traducere românească sub titlul

respective – în transă hipnotică – apar ca fiind foarte interesante:

BETTY: „Mergeam cu maşina. Barney frânează şi frânele scrâşnesc şi Barney întoarce brusc spre stânga. Nu ştiu de ce face asta. Ne vom rătăci în pădure. Barney vrea să pornească, maşina nu vrea. Acum, ei vin spre noi, prin pădure. E ceva neobişnuit cu primul om care se apropie. M-am speriat, trebuie să ies din maşină, să fug, să mă ascund în pădure...

Nu puteam şi atât. Eu... omul lor era lângă mine. Tot ce puteam spune era: «Barney, Barney trezeşte-te!»... Apoi, când am ajuns, am văzut lucrul acela... Ştiam că ne vor cere să ne urcăm în el. Eu nu vroiam să mă urc. Le spuneam că nu merg. Şi el îmi spunea să înaintez că ei voiau să facă doar nişte teste simple. Îndată ce vor termina, mă voi întoarce la maşină."

BARNEY: „Am ieşit din maşină şi intru în pădure. E o strălucire portocalie, e ceva acolo. Vai, vai, măcar dacă aş fi avut puşca (pe un ton agitat, disperat). Urcăm la bord. Aş vrea să mă năpustesc, dar nu pot. Aş vrea să lovesc, dar nu pot. Trebuie neapărat să lovesc, trebuie neapărat să lovesc. Mă împiedic şi mă aflu într-un coridor. Nu mai vreau să înaintez. Nu ştiu unde e Betty. Nu mi-au făcut nici un rău; nu vreau să lovesc, dar voi lovi dacă cineva vrea să-mi facă rău. Sunt amorţit. Nu-mi simt degetele. Picioarele îmi sunt amorţite. Mă aflu pe masă!...

Voiam să mă bat. Nu ştiam unde e Betty şi totuşi, de câte ori voiam să mă mişc sau să mă zbat, lumina aceea strălucitoare din capul meu mă liniştea..."

„Zeii" vin din constelaţia Pegasus?

În intervalul în care Betty Hill „a discutat" cu şeful echipajului extraterestru, **ea a remarcat pe masă o**

Experienţa O.Z.N. – Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

carte pe care iniţial a asemănat-o cu un dicţionar. Scrisul îi era însă total necunoscut, părând că se citeşte pe verticală, de sus în jos. Ea a mai reţinut că semnele (literele) respective erau **puncte, linii drepte şi linii curbe,** dintre care unele linii erau mai mici, iar altele mai groase. A urmat apoi un detaliu[99] pentru a cărui identificare au fost antrenaţi şi ulterior chiar şi mai mulţi astronomi.

BETTY: *„L-am întrebat de unde era, fiindcă i-am spus că ştiam că nu era de pe Pământ. El m-a întrebat dacă ştiu ceva despre Univers, l-am spus că nu... El mi-a spus atunci că ar fi dorit să ştiu mai mult şi i-am răspuns că şi eu aş dori. A traversat atunci încăperea până la colţul mesei şi a deschis ceva... A scos o hartă şi m-a întrebat dacă am mai văzut o hartă asemănătoare. Am privit-o: erau puncte răspândite pe toată harta. Unele erau mici... Altele erau mai mari decât o piesă de monedă...* ***De la un cerc mare plecau o mulţime de linii. Multe mergeau până la un alt cerc foarte apropiat, dar nu aşa de mare…*** *L-am întrebat ce înseamnă. Mi-a răspuns că liniile groase erau* ***rute comerciale.*** *Alte linii continui erau* ***locuri unde ei se duceau ocazional,*** *iar cele întrerupte erau* ***rutele expediţiilor.*** *L-am întrebat atunci unde era portul său de plecare şi mi-a răspuns: «Unde sunteţi voi pe această hartă?» I-am răspuns râzând: «Nu ştiu». Atunci, el mi-a spus: «Dacă nu ştii unde eşti, atunci nu poate fi vorba să-ţi pot explica de unde vin»“...*

Datorită procedurilor aplicate de dr. B. Simon, mai târziu, Betty Hill a reuşit să facă o schiţă a hărţii văzută de ea în interiorul O.Z.N. Pentru descifrarea schiţei şi identificarea constelaţiei desenate, s-au făcut mai multe tentative din partea diferiţilor cercetători ai cerului. Adusă în faţa unei hărţi astronomice a bolţii cereşti, Betty Hill a crezut că ar recunoaşte ansamblul astral văzut, în **constelaţia Pegasus.** Dar aprecierea sa părea a fi subiectivă.

---

[99] Partea următoare a interogării sub hipnoză a fost reluată de ozenologul belgian Michel Bougard în cartea sa *Des Soucoupes Volantes aux OVNI* – Ed. J. P. Delarge, Bruxelles, 1976.

Remarcând faptul că o hartă a cerului întocmită undeva, în alt sistem solar, nu poate fi asemenea unei hărţi făcută după cum văd pământenii cerul, un cadru didactic din statul american Ohio – domnişoara Marjorie Fish – a muncit mult pentru a găsi o altă soluţie. Imaginând privirea din spaţiu – din diferite direcţii – a sistemului nostru solar, ea a ajuns la concluzia că cele două baze de „trafic interstelar" desenate de Betty Hill, ar corespunde stelelor **Zeta 1 şi 2 din constelaţia Reticulus.** Această constelaţie mică, vizibilă numai din emisfera sudică, se află situată la o depărtare de **37 de ani-lumină** faţă de Soarele nostru, între cele două stele existând o distanţă de 0,05 ani-lumină. Dar deşi multe persoane calificate au apreciat favorabil această presupunere, au rămas totuşi multe îndoieli, astfel că enigma originii fiinţelor respective rămâne în continuare...

Omuleţii „plutitori" sunt roboţi?

În anii care au urmau au fost sesizate în multe ţări astfel de „întâlniri de aproape de tipul III"[100] (în Franţa, Canada etc.) Un caz de asemenea mult anchetat s-a desfăşurat, în toamna anului 1973, tot în **Statele Unite,** dar într-o altă regiune.

---

[100] Iniţiind o sistematizare scientizată a multitudinii de rapoarte privind manifestările O.Z.N., profesorul dr. J. A. Hynek (de la Northwestern University – statul Illinois) a lansat, prin cartea sa *The UFO Experience,* următoarea schemă, care a fost preluată de majoritatea ozenologilor:

1. – rapoarte care descriu observaţii făcute de la distanţă.

2. – rapoarte care implică observaţii de aproape.

Grupa a doua conţine următoarele categorii:

I. - întâlniri de aproape de primul tip – O.Z.N. văzut din apropiere.

II. - întâlniri de aproape de al doilea tip – O.Z.N. văzut de aproape şi constatarea unor efecte fizice asupra vegetaţiei, fiinţelor, solului, etc.

III. – întâlniri de aproape de al treilea tip – sesizarea unor fiinţe raţionale în „nava spaţială" şi eventuale contacte.

Cunoscutul film american întâlnire de gradul III, realizat de regizorul Steven Spielberg, a preluat titlul din însăşi această clasificare, profesorul J. A. Hynek fiind solicitat cu calitatea de consilier ştiinţific al filmului respectiv.

Începând din ziua de **3 octombrie,** mulţi locuitori din nordul statului Mississipi au observat cu ochii liberi, iar unii prin binocluri, repetate deplasări aeriene ale anumitor obiecte zburătoare ciudate: acestea aveau contururi rotunde – oarecum aplatizate –, mărimea lor apreciată variind între cea a unui automobil şi cea a unei case. Privirile martorilor erau atrase în special de luminile emise de pe întreaga lor suprafaţă – în diferite culori, fapt cu totul neobişnuit la orice aparat terestru de zbor. În duminica de **7 octombrie,** însuşi poliţistul Charlie Delk s-a angajat cu automobilul în urmărirea unui O.Z.N. discoidal, a cărui suprafaţă strălucea emiţând o lumină roşie. Apropiindu-se probabil prea mult de straniul obiect care evolua la mică înălţime, a avut parte de o surpriză cu totul neaşteptată: **instalaţiile electrice ale vehiculului s-au întrerupt brusc din funcţionare;** drept urmare, motorul s-a oprit, farurile s-au stins, radioul a devenit inutilizabil. După circa un sfert de oră, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat şi, la fel de brusc cum s-au oprit, instalaţiile respective au revenit la funcţionarea lor normală.

Evenimentul cel mai tulburător a survenit însă joi, **11 octombrie,** în apropierea orăşelului Pascagula – situat în zona în care fluviul cu acelaşi nume se revarsă în golful Mexic. Eroii fără voie ai straniei desfăşurări de fapte ce a urmat au fost contramaistrul Charles Hickson (de 45 ani) – cunoscut, la şantierul naval unde lucra, drept un om foarte sobru – şi muncitorul de la acelaşi şantier, Calvin R. Parker, cunoscut şi el ca un tânăr (19 ani) serios. Amândoi s-au dus în după-amiaza respectivă să pescuiască pe malul fluviului.

După cum aveau să declare ulterior, la anchetele care au urmat, imediat după ora 19,00 cei doi pescari amatori au remarcat zborul unei **forme strălucitoare alungite,** care emitea o lumină albăstruie; spre surprinderea lor, aceasta cobora îndreptându-se spre locul unde se aflau, producând un zumzet. Când a ajuns în apropiere, „forma” s-a arătat a fi un obiect de zbor **lung de vreo 5 metri şi înalt de cca. 2,5 metri;** suprafaţa sa exterioară părea a fi de culoare gri-albăstruie, sub efectul luminilor de un albastru

strălucitor ce proveneau din interior. Aparatul necunoscut s-a **oprit în aer şi a rămas în staţionare silenţioasă, la vreo jumătate de metru deasupra solului.** Apoi, spre marea uimire a celor doi localnici, **s-a deschis un gol într-un perete lateral,** din care **au ieşit trei creaturi total neobişnuite.** Acestea s-au îndreptat spre ei într-un chip nemaivăzut: personajele respective **nu păşeau pe sol, ci pluteau în aer, la vreo 30 cm deasupra terenului, fără a face nici o mişcare!** Descrierea ciudaţilor necunoscuţi, repetată la diferitele anchete, a fost următoarea: **înălţimea lor era de vreun metru şi jumătate, nu aveau păr pe cap, pielea avea o nuanţă gri pal şi era încreţită (oarecum ca pielea elefanţilor, dar cu un aspect parcă mai metalic), mâinile se terminau parcă prin două degete mari în formă de cleşte (erau oare roboţi?), la ochi aveau doar nişte fante înguste, urechile erau mici şi de formă conică, nasul era de asemenea mic şi de formă ascuţită, sub acesta aflându-se un fel de gaură, gâtul parcă le lipsea.**

Văzându-i cum se apropie, Hickson şi Parker **s-au simţit paralizaţi, incapabili de a face vreo mişcare.** Două dintre entităţile misterioase l-au luat pe contramaistru de braţe, cea de-a treia preluându-l pe tânăr. Din momentul acela, groaza a pus stăpânire pe Parker, care a căzut într-o criză de nervi continuă, nemaiputându-se afla de la el amănunte asupra celor ce i s-au întâmplat, nici chiar în stare de hipnoză, când îi revenea o groază nebună.

Analize pentru fişa medicală a pământenilor

În schimb Hickson, cu toată spaima ce a trăit-o şi el, a relatat, cu emoţia omului supus la şoc psihic, cum a fost dus în interiorul aparatului zburător, plutind la rându-i prin

aer. Încă de la început, **din momentul în care creaturile l-au atins, a avut senzaţia pierderii unor simţuri, cât şi a greutăţii corpului.** Adus în spaţiul interior, a continuat să plutească prin aer, de altfel ca şi entităţile care l-au preluat. Încăperea în care se afla nu avea nici un fel de mobilier, dar avea pe pereţi diferite aparate, pe care nu le-a putut însă identifica; **interiorul era bine iluminat,** dar a sesizat că nu se găsea **nici o sursă luminoasă.** Cum stăteau plutind în aer deasupra pardoselii, într-o poziţie oarecum indiferentă, a apărut lângă el un aparat care *„semăna cu un ochi mare”,* lung cam de vreo 25–30 cm. Instrumentul s-a tot deplasat în jurul corpului său, la o distanţă de vreo 25 cm, investigându-l din cap până în picioare, atât pe partea din faţă, cât şi pe la spate. În momentele respective, creaturile l-au *„întors şi reîntors în toate felurile”.* Examinarea organelor interne prin intermediul „marelui ochi” a durat vreo 20–30 minute. După cum spunea ulterior Hickson, el a rămas cu impresia că a fost examinat *„printr-un aparat electronic”.* În tot acest timp, entităţile care se mişcau plutind în jurul său, emiteau un bâzâit uşor. Erau, oare, acestea fiinţe? Sau erau poate nişte roboţi extrem de bine realizaţi şi „programaţi” sau poate chiar mai mult – erau teleghidaţi? Tânărul Calvin Parker şi-a exprimat ulterior o impresie care ar putea duce şi la supoziţii de-a dreptul fantastice: **creaturile „aveau aerul unor fantome”…** Erau, oare, nişte **materializări de tip holografic sau chiar psihice dirijate „de undeva”, de către o inteligenţă nonterestră?**

Cei doi pescari amatori au fost readuşi în final la locul de unde au fost luaţi, creaturile ieşite din nou din navă făcându-i să plutească mereu deasupra solului. Apoi, acestea au reintrat în nava albăstruie, prin golul din peretele obiectului zburător. Straniul vehicul a dispărut imediat, într-o manieră extrem de rapidă, neînţeleasă de cei doi martori.

Dezmeticindu-se, eroii fără voie au convenit la început să nu povestească nimănui tulburătoarea întâmplare, convinşi că nu vor fi crezuţi şi că vor fi luaţi în derâdere. Totuşi, în

drumul spre casă, au ajuns la concluzia că vor trebui să informeze organele oficiale. Drept urmare, au telefonat la baza militară Keesler Field de la Biloxi. De acolo li s-a răspuns însă că relatarea respectivă trebuie să o facă şerifului din localitate. Şi astfel, încă în seara respectivă, au fost interogaţi de şeriful Fred Diamond şi de căpitanul de poliţie Glen Ryder. În dimineaţa următoare au fost convocaţi din nou la poliţie, unde ancheta a fost mai amplă. Tânărului Calven Parker a fost necesar să i se dea calmante, întrucât continua să se afle într-o surescitare deosebită. Au fost duşi apoi la baza Keesler Field, pentru a fi controlaţi dacă nu au fost iradiaţi, spitalul din localitate nedispunând de aparatura respectivă. Acolo nu li s-a constatat **nici o contaminare radioactivă sau vreo afecţiune în organism.** Au fost însă interogaţi iarăşi foarte amănunţit.

De altfel, din alte sesizări, s-a putut constata că, în seara evenimentului, mai multă lume s-a plâns de producerea unor **perturbări în recepţia programului de televiziune;** cele mai prelungite afectări s-ar fi produs în zona apropiată fluviului…

În zilele care au urmat, atât Hickson cât şi Parker păreau a se resimţi de la şocul psihic suferit, nevenind regulat la serviciu. În special tânărul muncitor se afla într-o stare continuă de agitaţie nervoasă, pe care nu reuşea deloc să şi-o stăpânească. După un timp a fost necesar chiar să fie **spitalizat timp de câteva luni.**

La **14 octombrie** au sosit la Pascagula doi oameni de ştiinţă, deveniţi cunoscuţi atât în S.U.A., cât şi în multe alte ţări: profesorul dr. James Harder (de la Universitatea Berkeley – din California) şi profesorul dr. J. Allen Hynek (de la Northwestern University din Evanston – Illinois). Cu acordul celor doi eroi, în prezenţa unui medic şi a unui psihiatru, profesorul Harder i-a hipnotizat separat, pe fiecare în parte. Astfel, timp de patru ore, lipsiţi temporar de filtrul conştientului, ambii au răspuns prin memoria subconştientului lor la felurite întrebări. S-a evidenţiat însă un fapt remarcabil: deşi erau chestionaţi în camere

separate, **relatările celor doi muncitori au coincis permanent.** Drept urmare, ambii profesori au rămas şi ei convinşi, ca şi anchetatorii anteriori, că eroii fără voie **nu au minţit nici un moment.** Ca atare, ei au declarat reporterilor:

„Aceşti oameni nu sunt nişte dezechilibraţi şi nici nu sunt excentrici. Am putut să-i facem pe fiecare dintre ei să retrăiască experienţa pe care au avut-o. Reacţia lor de teamă şi de teroare a fost evidentă. Nu este cazul să se ridiculizeze nimic din această întâmplare. Noi suntem convinşi că Hickson şi Parker au văzut într-adevăr straniile creaturi ridate, cu urechi ascuţite, cu simple fante la ochi şi cu un nas subţire deasupra unei găuri diferite de cea a gurii. De unde vin aceste fiinţe şi de ce sunt ele aici, este un subiect pentru presupuneri, dar faptul că ele sunt pe planeta noastră nu mai permite îndoieli rezonabile.”

Totuşi, pentru a se elimina anumite dubii legate de faptul că nici o altă persoană nu a observat în seara respectivă obiectul zburător strălucind în albastru, Hickson a acceptat să fie supus la cercetarea prin *„detectorul de minciuni”.* Condus în acest fel în oraşul New Orleans, în **30 octombrie,** a fost preluat de către detectivul Scott Glasgow. De la început, noul anchetator s-a arătat foarte sceptic atunci când a aflat despre ce caz este vorba. Conectându-l la poligraful respectiv, Glasgow l-a ţinut timp de două ore şi jumătate sub „tirul” unor întrebări continui. La terminarea investigării, anchetatorul a recunoscut totuşi că nu a găsit absolut nici un indiciu al unei eventuale farse şi că Hickson a relatat tot timpul, în răspunsurile sale, o **trăire adevărată.**

Roboţi în plină misiune.

Iată însă un alt eveniment în care se pune în evidenţă coborârea din O.Z.N.-uri a unor roboţi. Acest caz a

demonstrat, de fapt, şi un alt gen de cercetare a planetei noastre fără urmări atât de şocante pentru localnici. Vizita respectivă s-a produs în noaptea de **25 iunie 1974,** în **regiunea Drummonsdville, situată la cca. 100 km sud-vest de marele oraş canadian Quebec.** Acolo, pe un drum lateral mai izolat, cinci familii de muncitori îşi aveau instalate de curând locuinţele lor mobile. În noaptea respectivă, în rulote se aflau însă numai două familii. În una dintre acestea, soţul mai rămăsese în faţa televizorului, dorind să vadă filmul până la sfârşit; soţia adormise de mult. Când, în fine, s-a ridicat să stingă aparatul, soţul a auzit afară trei zgomote surde, ca şi cum ar fi căzut ceva din apropiere. Ducându-se la fereastră să vadă ce se întâmplase, surpriza i-a fost totală: pe câmpul din apropiere, **staţiona pe nişte suporţi un vehicul de un model nemaivăzut, care semăna cu un castron mare, răsturnat;** în partea sa superioară se afla o sursă de lumină roşie care se rotea încontinuu; pe corpul aparatului se aflau hublouri luminoase în alb spre galben, iar sub straniul obiect se afla o sursă puternică ce ilumina solul şi cei trei suporţi.

Dar, după câteva minute, a auzit un alt zgomot, mai apropiat, însoţit de **un zumzet permanent.** Şi iată că în faţa ferestrei, la o distanţă de vreo trei metri, a apărut un **personaj de tip umanoid, care încă de la început i-a lăsat impresia că ar fi un robot. Cuprins de o anumită teamă** şi-a trezit soţia, chemând-o să vadă şi ea apariţiile de afară. Ducându-se la cealaltă fereastră, aceasta a avut însă parte de un alt spectacol: **din aer a coborât un nou aparat zburător, similar celui aterizat.** Aşezându-se şi acesta pe sol prin intermediul a trei suporţi, s-a auzit dinspre el un vâjâit asemănător celui făcut de un vânt puternic; zgomotul respectiv s-a menţinut apoi în noapte, pe tot timpul desfăşurării evenimentului.

Rămas la prima fereastră, soţul a continuat să observe **„robotul”**, care se arăta a fi **deosebit de straniu:** de la baza gâtului până la abdomen, acesta părea a fi luminos; efectul era datorat unor inele paralele existente pe torace,

care emiteau o luminozitate de culoarea focului. Din când în când, timp de vreo cinci minute cât s-au privit reciproc, personajul se ilumina mai intens, putându-i-se vedea astfel braţele şi picioarele; capul îi rămânea însă mereu în întuneric; înălţimea corpului părea a fi cea a unui om obişnuit. Dar de la fereastra sa soţul a mai observat şi o altă creatură asemănătoare, care apăruse la intrarea garajului rulotei vecine; acolo, însă, a remarcat un fapt deosebit de bizar; garajul era iluminat într-un mod cu totul neobişnuit, iar tablele de aluminiu ale acoperişului parcă vibrau!

Apoi, la scurt timp, a urmat un spectacol cu adevărat insolit: ambii soţi au urmărit cum **un grup de mai mult de zece roboţi s-a aliniat pe o distanţă de vreo 30 metri,** între rulota vecină şi pârâiaşul din apropiere. Luminaţi de razele roşietice rotitoare, aceştia **au rămas într-o poziţie de aşteptare timp de vreo 20 de minute.** Deşi nu a mai apărut nici un alt personaj, **ca la o comandă** dată de „cineva” sau poate „programată”, **creaturile s-au pus toate în mişcare,** mergând şi la stânga şi la dreapta, **culegând pietre, luând nisip de pe sol, cercetând cu atenţie tot ce se afla în terenul respectiv.** Mişcările lor erau însă greoaie, în special **aplecările** fiindu-le parcă **foarte dificile.** Martorii nocturni au remarcat însă un detaliu uluitor: personajele straniului echipaj **parcă nu atingeau solul,** părând a aluneca la câţiva centimetri deasupra terenului! Aşadar, un fapt (sau poate un „montaj”?) similar celui de la Pascagula! Ar putea să dispună oare fiecare robot de o sursă proprie pentru producerea energiei antigravitaţionale? Sau poate creaturile respective au fost doar nişte **„fantome materializate” –** capabile totuşi să ridice obiecte materiale (pietre, nisip etc.) – telecomandate sau programate de o inteligenţă superioară aflată „altundeva” în spaţiul terestru – pe o altă planetă din Galaxie?

În cadrul investigărilor foarte atente efectuate de ciudaţii vizitatori, trei dintre ei s-au apropiat de o rulotă şi au examinat parcă în mod mai deosebit roata şi anvelopa,

precum şi osia respectivă. Un alt robot s-a apropiat de rulota în care se aflau cei doi soţi şi a lovit de trei ori într-o piesă care era ataşată de perete: soţul avea să declare ulterior: *„era ca şi cum un metal a lovit pe alt metal.”*

După un timp, văzând că nu mai sunt atacaţi şi fiind frânţi de somn, martorii fără voie s-au culcat, lăsându-i pe neobişnuiţii vizitatori în plină activitate. Dar pe la ora 4,00 s-au trezit din nou, probabil datorită liniştii care pusese din nou stăpânire pe câmpul respectiv; ducându-se la ferestre, nu au mai văzut nimic afară şi s-au culcat din nou.

Ieşind dimineaţa din rulotă şi mergând să vadă terenul pe care s-a desfăşurat extraordinara activitate nocturnă, cei doi soţi au găsit în jurul garajului vecin un **praf albicios depus pe sol,** pe conturul unui cerc mare; la locurile celor două aterizări au găsit urme evidente ale suporţilor, adâncituri care s-au păstrat întipărite timp de mai bine de o lună; de asemenea în jurul solului unde a staţionat primul aparat, iarba era călcată şi strivită în toate felurile.

Luând o probă din praful albicios al conturului circular, soţii s-au dus la poliţia locală şi au relatat toate scenele la care au asistat plini de uimire, în cursul nopţii. Acolo au aflat că a mai existat o martoră a insolitului spectacol nocturn şi anume o doamnă care locuia nu departe de câmpul respectiv; aceasta a sesizat telefonic poliţia imediat după ora 1,00, dar persoana de serviciu nu a luat relatarea în serios...

Cinci zile în... 15 minute!

O întâmplare foarte ciudată, dar foarte puţin clară în privinţa personajelor care „l-au răpit” pe unul dintre martorii locali este totuşi foarte sugestivă în privinţa posibilităţilor extraordinare de care dispun inteligenţele care dirijează navele zburătoare strălucitoare. Aceasta s-a desfăşurat în îndepărtatul stat sud-american **Chile.**

În noaptea de **25 aprilie 1977,** o patrulă de grăniceri formată din **şase ostaşi şi un caporal** şi-a organizat campamentul în jurul unui foc, întrucât, în zona muntoasă în care se aflau, noaptea era rece; pentru pază s-au stabilit schimburi de gardă formate tot din câte doi soldaţi. Pe la ora **3,50** – în plină noapte –, ostaşii din tură i-au trezit pe ceilalţi care dormeau întrucât din înălţimile cerului coborau **două „forme" mari, luminoase,** care se îndreptau parcă spre mica lor tabără.

Coborând, formele respective lăsau să se ghicească a fi nişte **obiecte mari discoidale,** care deveneau tot mai strălucitoare. Unul dintre acestea s-a apropiat de campamentul lor şi s-a oprit în aer, la vreo 500 metri de locul unde se afla patrula. Celălalt s-a dirijat lent spre versantul opus al unei coline vecine. Ambele obiecte zburătoare **nu produceau nici un zgomot,** deşi la dimensiunile lor ar fi trebuit să-şi manifeste prezenţa şi prin efectul sonor al unor surse motoare.

Văzând că obiectul rămas în apropiere părea că îşi caută loc de aterizare, caporalul Armando Valdes i-a pus pe ostaşi să stingă imediat focul. Totuşi, terenul din jur era destul de bine iluminat datorită strălucirii violacee răspândită în aer de întreaga suprafaţă a ciudatului vehicul zburător coborât din înălţimile Cerului. La un moment dat se părea că nava discoidală s-a oprit şi intenţiona totuşi să staţioneze în aer, la câţiva metri de sol. În această situaţie, după un timp de aşteptare, **caporalul Valdes** s-a decis să intre în acţiune în spiritul răspunderii şi al instruirii ce o avea: a făcut câţiva paşi în faţă şi **a repetat o serie de somări specifice.** Neprimind nici un răspuns, astfel cum îi cerea misiunea, **s-a îndreptat cu arma în mână spre apariţia strălucitoare,** gândindu-se că trebuie să prevină o eventuală trecere frauduloasă a graniţei. Dar după parcurgerea câtorva metri, a survenit fantasticul! **Caporalul a dispărut pur şi simplu în aer, cei şase soldaţi nemaivăzându-l.** Ostaşii au rămas crispaţi, cu mâinile pe arme, neînţelegând nimic din ceea ce se petrecea în faţa lor.

S-a scurs astfel un **sfert de oră,** de adevărată groază pentru cei din patrulă. **Şi deodată, în acelaşi loc în care soldaţii l-au văzut dispărând pe caporal, acesta a reapărut, dar acum venind spre camarazii săi. În mers, el vorbea, parcă având o disperare adâncă la început, pentru ca apoi să divagheze şi să repete râzând:** *„Voi nu veţi şti niciodată cine suntem şi de unde venim... şi vom mai reveni!”* **Ajuns însă între soldaţi, caporalul a leşinat; trezit de camarazi, el a mai leşinat de câteva ori şi apoi a adormit profund.**

Dar separat de fantastica lui dispariţie şi reapariţie, s-a mai întâmplat ceva: după cele circa 15 minute cât a dispărut, la întoarcerea caporalului **ostaşii au observat că acestuia îi crescuse o barbă mare şi deasă, de parcă nu şi-ar mai fi ras-o de mai multe zile. Totodată, câteva ore mai târziu, când Valdes a reuşit să se scoale din somnul care îl toropise, au putut vedea cu toţii că ceasul electronic al caporalului nu mai arăta data de 25 aprilie, ci data de 30 aprilie!**

Dincolo de comunicatul sec al autorităţilor militare – care, după ancheta amănunţită a celor petrecute, au confirmat în scurt realitatea producerii evenimentului respectiv –, cât şi dincolo de relatările captivante ale presei, ai cărei reporteri i-au intervievat pe grăniceri, se evidenţiază desigur o complexă problematică ştiinţifică: „cum” a dispărut oare caporalul Valdes din văzul celor şase ostaşi? Dispariţia sa instantanee s-a datorat oare unui efect optic neştiut – generat de la bordul obiectului aerian învăluit în mantia sa strălucitoare – sau corpul a fost pur şi simplu dematerializat? Care ar putea fi „trucul”, întrucât în **toamna anului 1989, o dispariţie întru totul similară** a fost demonstrată şi **în parcul oraşului Voronej, cu un băiat de 16 ani, asupra căruia s-a proiectat un fascicul de radiaţie strălucitoare? Şi, de asemenea, după un timp, băiatul a reapărut în acelaşi loc de unde dispăruse...**

Desigur că la fel de interesant sub aspect ştiinţific este şi efectul biologic al creşterii părului din barbă, corespunzător

cu avansul de cinci zile al ceasului electronic. Or, ceasul fiind ecranat în cutia sa metalică de protecţie, nu putea fi bănuit că a reacţionat la şocul psihic – şi respectiv biochimic – la care a fost supus caporalul. S-ar putea imagina oare, ca fapt fantastic, **posibilitatea ca la bordul straniei nave zburătoare, timpul să fi „curs" mai repede?**

„Aviatorii" de 1,95 în vorbeau... coreeana

Din seria întâmplărilor dramatice în cadrul cărora unii localnici au fost aduşi într-o manieră neobişnuită la bordul unor nave bizare, cu scopul de a fi investigaţi biologic, am selectat şi un caz semnificativ produs pe continentul european, în **Spania**[101]**.**

Ca în fiecare duminică, **dl. Julio,** un **mare comerciant din capitala spaniolă,** s-a dus şi în dimineaţa de **5 februarie 1978** să vâneze în **provincia Soria;** singurul său însoţitor era câinele. Plecând de-cu-noapte, a ajuns în zonă încă pe întuneric. Acolo a intrat cu automobilul pe un drum lateral dar nu a putut să avanseze prea mult: **motorul maşinii i s-a oprit brusc, farurile acesteia s-au stins iar radioul a încetat să mai funcţioneze.** Crezând în primă instanţă că s-a scurtcircuitat bobina de inducţie, s-a dat jos din automobil şi a început să facă primele verificări. Dar câinele a început dintr-o dată să dea semne de nervozitate, într-atât încât a revenit în maşină, unde a pregătit puşca de vânătoare, încărcând-o. A urmat însă cea mai teribilă întâmplare din viaţa sa. Iată ce a declarat ulterior acest madrilen, care, la poziţia sa socială, nu avea nevoie să inventeze o povestire fantastică:

*„Deodată, am văzut apărând două forme din spatele unui deal. Erau **două forme umane**, care se apropiau de mine. Cred că aveau înălţimea de **1,90–1,95 metri**. Erau*

[101] Cazul a fost publicat în revista spaniolă *Gaceta Ilustrada* nr. 10/1979 şi a fost reluat de revista franceză *Lumières dans la nuit* nr. 199/1980.

îmbrăcaţi în combinezoane de aviator de culoare verde şi purtau pe cap un fel de glugă de culoare galbenă. Aveau şi mănuşi. Îmbrăcămintea le era dintr-o singură bucată, fără fermoare şi fără vreo cusătură.

Mi-au cerut telepatic să-i însoţesc şi au arătat mult interes pentru câine. *Am mers către un obiect zburător, necunoscut mie. Acesta era o* ***navă foarte mare***; *am calculat că avea un* ***diametru de cca. 50 de metri*** *şi că* ***staţiona cam la trei metri deasupra solului***. *Am intrat cu toţii sub navă: din centrul ei a coborât – ca un ascensor – un cilindru argintiu, total din metal. Am ajuns într-un culoar circular şi am urcat pe o scară până la o sală, de asemenea circulară, în care, în mod curios, nu exista* ***nici o umbră. Lumina era total albă, liniştită şi totuşi de o intensitate mare***. *Era o* ***lumină foarte stranie***. *Niciodată nu am văzut ceva asemănător.* ***Acesta ieşea parcă la fel din pardoseală, cât şi din pereţi şi din plafon***.

Tavanul era boltit. În încăpere se aflau patru mese, din care una în centru, iar celelalte trei erau aşezate în semicerc. La dreapta mea se aflau un fel de dulapuri din care ieşeau o serie de panouri, ce emiteau lumini pâlpâitoare. Au intrat şi alţi indivizi. ***Ei m-au întrebat diverse lucruri despre Pământ***. *I-am întrebat şi eu de unde vin şi ei mi-au răspuns prin semne, pe care la început nu le-am înţeles. Am văzut multe semne, dar îmi amintesc cu greu doar câteva.*

Apoi mi-au cerut voie să examineze câinele. L-au pus în spatele unui ecran şi i-au luat sânge cu o seringă. În continuare, au făcut acelaşi lucru şi cu mine. M-au aşezat pe unul din scaunele din jurul mesei centrale, care era plină cu ecrane mici, ce lansau de asemenea lumini sclipitoare. La un moment dat ***s-a auzit un semnal sonor şi toţi indivizii care erau cu mine s-au agitat şi s-au aşezat pe scaune****, parcă stabilite pentru fiecare în parte.* ***Sticla unui ecran a devenit opacă, apoi albă şi a apărut o nouă figură***. *Era un om asemenea celor care mă*

*înconjurau, îmbrăcat ca şi ei, dar era **mai în vârstă**. El a început să vorbească celor de faţă. Nu am înţeles nimic, nici măcar nu am putut să deduc logic: **limbajul lor suna oarecum asemănător celui coreean – prin fonemele şi duritatea vorbirii**.*

*După aceasta, ei mi-au comunicat că pot să plec, dacă vreau. Totuşi m-au mai întrebat telepatic diferite lucruri. **În special despre organizarea socială pe Pământ**. În fine, m-au condus la ieşirea din O.Z.N. Am intrat cu câinele iarăşi în cilindru şi am coborât ca din ascensor. Afară se făcuse ziuă."*

Investigaţii medicale terorizante

Dar relatarea domnului Julio, pe care conştientul său avea „permisiunea" să o redea, a fost „partea cea mai frumoasă" din cele ce i s-au întâmplat în interiorul marii nave necunoscute. Şi într-adevăr, faţă de intervalul de **trei ore** cât a stat involuntar la dispoziţia vizitatorilor nepământeni, aceştia au avut timp suficient ca să efectueze asupra sa **mult mai multe investigări şi experimente biologice.** Dl. Julio ţinea minte bine că a intrat în navă la ora şapte fără zece minute – când încă era întuneric afară – şi a ieşit la ora zece – când era plină zi, cu lumină.

Acceptând ulterior să fie supus la interogatoriu sub stare de hipnoză, în cursul a două şedinţe de regresie treptată asupra momentelor trecute în timpul celor trei ore „fantastice", s-au aflat însă mult mai multe detalii suplimentare, deosebit de dramatice. Astfel, în relatarea sa subconştientă, trecând într-o stare tot mai crispată – specifică oamenilor care retrăiesc fapte anterioare ce i-au îngrozit – a reieşit un prim amănunt uluitor: **în interiorul extraordinarului vehicul, atât el, cât şi câinele – care părea pur şi simplu că ar fi murit – nu păşeau pe**

pardoseală; împreună cu fiinţele respective, pluteau prin aer în direcţia în care erau conduşi! (Din nou, deci, acelaşi detaliu uimitor, sesizat cu ani în urmă şi în alte ţări, care a mai fost redat şi în exemplele anterioare!) Apoi, s-a aflat că dl. Julio a remarcat, încă din prima parte a traseului până la O.Z.N., faptul că, **„oamenii nepământeni" nu aveau sprâncene.**

Prin retroacţiunea hipnotică, omul de afaceri madrilen a retrăit însă o teribilă stare de frică, ce l-a stăpânit odată cu intrarea în impresionanta navă zburătoare. Şi avea de ce să fie terorizat: ceea ce vizitatorii necunoscuţi „i-au şters" din memoria conştientă – dar care a rămas înregistrat în memoria subconştientului – a fost într-adevăr tulburător. Astfel, deşi, în stare normală, el a reţinut numai discuţiile „amabile" cu acei telepaţi din altă lume, cât şi simpla preluare de sânge din vena sa şi de la câine, **investigările la care a fost de fapt supus la bordul O.Z.N.-ului au fost direct terorizante.** În stare de hipnoză, el a descris, cu o reală suferinţă a omului înfricoşat şi chinuit, cum **a fost mai întâi dezbrăcat complet şi apoi a fost introdus într-o sferă transparentă,** ca făcută parcă din sticlă. În partea de jos a acesteia se afla o grilă; de deasupra sa venea o lumină intensă. **În jurul corpului său pluteau în aer nişte sfere mici din metal, din care ieşeau un fel de fire groase, de diferite culori. Avea senzaţia unei stări de paralizie totală,** neputând face nici o mişcare, nici măcar să închidă ochii sau gura. Fiinţele care l-au investigat **i-au introdus în gură o serie de fire colorate, care erau conectate la sfere aflate în apropierea sa.** Dar, iată o parte din înregistrarea spuselor d-lui Julio, aflat în stare de hipnoză, în legătură cu momentele complicatelor cercetări biologice la care a fost supus:

„I-am întrebat ce vor să-mi facă. ***Mi-au răspuns telepatic că îmi vor lua eşantioane din lichidele corpului.***

Unul din fire mi-a fost introdus prin esofag. Îl simt. Mă jenează. Altul mi-a rămas în gură. Şi acesta mă jenează.

Sunt fire peste tot în jurul meu. Altul merge la ochi. Am fost înţepat în spate. Îmi arată mostre din lichidul cefalorahidian, de urină şi de altele.

Fiinţele s-au sesizat de mişcările mele. ***Nu-mi simt greutatea corpului.*** *Mă aşează pe un scaun şi* ***îmi pun cabluri pe cap şi pe piept.*** *Şi câinelui îi fac la fel. Nu mai pot respira. Mă gândesc cu groază că O.Z.N.-ul ar putea fi pus în mişcare…”*

Cei din constelaţia Vela preferau URSS…

Astfel de cazuri ale „întâlnirilor apropiate de gradul trei”, în care martorii au fost anchetaţi ulterior şi în stare de hipnoză – cu acceptul lor prealabil – s-au desfăşurat atât în America de Nord, cât şi în America de Sud, în Europa, în Africa. Această metodă a condus într-adevăr la aflarea mai multor detalii asupra modului în care extratereştrii ne cercetează, întrucât a devenit evident faptul că **ozenauţii ştiu să manevreze foarte abil memoria conştientă a pământenilor.** Esenţialul este însă, ca acest gen de anchete să fie efectuat de personal medical specializat şi într-o manieră onestă, evitându-se orice alterare a memoriei subconştientului prin sugerări de elemente false.

Pentru a se evidenţia, pe de o parte, amploarea continuei cercetări a planetei Terra şi a locuitorilor ei de către fiinţe din alte lumi, iar pe de altă parte, utilitatea aplicării de metode moderne în studierea de către specialişti a cazuisticii respective, iată unele informaţii foarte interesante provenite pe această linie şi din **Uniunea Sovietică**. În această ţară s-a produs, de asemenea, o bogată desfăşurare faptică a manifestărilor obiectelor zburătoare neidentificabile, din cadrul cărora însă, abia acum, după atâtea decenii de discreţie, au început să fie comunicate diverse aspecte ale evenimentelor respective. Extrasul care este redat în cele ce urmează, reluat dintr-un

interesant articol al **biofizicianului Mark Milhiker** (director al Centrului de cercetare a O.Z.N.-urilor)[102] este întru totul semnificativ:

„O bogată documentare faptică a fost adunată cu privire la locurile unor prezumtive aterizări de O.Z.N.: declaraţii ale martorilor, fotografii, analize fizico-chimice diverse. În locurile aterizărilor ipotetice ale O.Z.N. şi ale contactelor pământenilor cu vizitatorii extratereştri s-a procedat cu ajutorul specialiştilor în bio-reperaj, la ***măsurători ale câmpurilor induse (reziduale) de către aceşti vizitatori pe sol şi în atmosferă****. Făcând acestea s-a stabilit că* ***aceste câmpuri se conservă timp de 7–9 ani****.*

Mai mult chiar, noi am examinat oameni care au afirmat că au intrat în contact cu vizitatori din alte planete. S-a recurs la metoda interogării sub hipnoză (hipnotest), cu înregistrarea conversaţiei la magnetofon. Această metodă de chestionare a dat, astfel cum ni s-a părut şi nouă, posibilitatea de a stabili autenticitatea mărturiilor contactatului, de a reconstitui faptele uitate şi de a preciza detaliile evenimentului. Patru dintre cei 12 contactaţi pe care îi cunoaştem, au fost testaţi în acest mod.

Contactul cel mai de necrezut este în mod vizibil întâlnirea şoferului V. P. B. cu vizitatori extratereştri în apropierea satului Polușino, din districtul Mojaisk (regiunea Moscova)*, care, după spusele lui, a avut loc la* ***28 iulie 1980****. Vizitatorii l-au examinat pe contactat cu ajutorul unei* ***bonete în formă de inel****, care i-a fost pusă pe cap şi care era* ***legată prin cabluri la un pupitru****. Apoi i s-a sugerat să uite tot ce i s-a întâmplat; el şi-a amintit de toate acestea doar după un stres violent... Studiul detaliat al hărţii desenate de contactat şi care s-ar fi găsit deasupra pupitrului navei extraterestre – compusă din* ***nouă stele dispuse în potcoavă*** *– ne-a permis să tragem concluzia că* ***O.Z.N.-ul respectiv era sosit din constelaţia Vela****."*

---

[102] Articolul directorului Mark Milhiker, intitulat *Timpul studierii faptelor,* a fost publicat în anul 1989, la Moscova, de revista *Priroda i Celovek* şi a fost reluat de revista *Sputnik.*

Levitaţia – la îndemâna… oricărui E.T.

Cele câteva cazuri de „întâlniri de aproape, de gradul trei” selectate şi prezentate anterior, care fac parte dintr-o serie mai extinsă de evenimente asemănătoare, ni se par, desigur – la prima vedere – ca un şir de „povestiri fantastice”. Din anchetele foarte riguroase efectuate ulterior – asupra evenimentelor respective, se evidenţiază totuşi o realitate impresionantă, pe care ar trebui să nu o mai ascundem. În zilele noastre cuvintele cunoscutului radioastronom britanic **dr. Fred Hoyle** relevă într-adevăr o profundă semnificaţie:

„Universul nu numai că este mai straniu decât ni-l imaginăm dar este chiar mai extraordinar decât ni l-am putut imagina.”

Or, din negura mileniilor trecute, acel mare patriarh Enoh, care a fost poate primul pământean ce s-a oferit – spre folosul lui şi al Omenirii – să participe la o prelungită „întâlnire de aproape, de gradul trei”, a transmis tuturor generaţiilor de peste timpuri un comandament înălţător: *„Eu ţi-am dat înţelepciunea (cunoaşterea)… Cei care o vor înţelege, nu vor mai dormi deloc.”* Nu vor mai avea desigur linişte în gândurile lor…[103]

Şi într-adevăr, mulţi oameni de ştiinţă, mulţi cercetători şi gânditori din zilele noastre şi-au lăsat deoparte anumite comodităţi, înţelegând importanţa profund ştiinţifică a problemelor fundamentale care se desprind din astfel de evenimente extraordinare. Câte minţi cultivate nu s-au frământat şi se vor frământa şi de acum înainte pentru a înţelege şi a explica printre altele şi acest fenomen fizic care deocamdată ni se pare atât de uimitor: **din momentele în care „eroii fără voie” au fost atinşi de către creaturile venite din altă lume sau după ce au fost introduşi în straniile nave zburătoare, oamenii „răpiţi” s-au văzut plutind prin aer, la fel ca şi**

[103] N. edit.: Mesajul lui Iisus Christos – *„Fericiţi cei săraci cu duhul”* – este analizat şi acum, fără a fi descifrat...

personajele de la bord! Dar chiar mai mult, **înseşi vehiculele respective staţionau deasupra solului,** fără a evidenţia sonor sau vizual sistemul activ care le asigura sustentaţia. Deci, în extraordinara tehnică de zbor şi în înseşi manifestările curente ale fiinţelor sau ale roboţilor nepământeni, **utilizarea levitaţiei artificiale, a antigravitaţiei, constituie o aplicaţie curentă…** Desigur, un astfel de efect a fost constatat şi de către cosmonauţii tereştri în cursul misiunile extraatmosferice dar, în cazurile respective, anularea atracţiei gravitaţionale se producea numai la viteze foarte mari, în lungul traseului. Or, în evenimentele prezentate mai sus, fenomenul se realiza în condiţii statice, prin simplă atingere sau – cum s-a evidenţiat într-un caz brazilian similar – numai prin intermediul unui fascicul luminos… De fapt, gândirea umană nu a pătruns până acum în intimitatea fenomenului gravitic, această a patra forţă fundamentală continuând să fie încă „marea necunoscută” a ştiinţei terestre. Cât timp va mai trece oare până când specialiştii pământeni vor stăpâni aceeaşi „magie” ca cea demonstrată mereu de necunoscuţii vizitatori galactici?

Energii stranii, energii binefăcătoare

Dar această „cercetare extraterestră” a planetei noastre şi a locuitorilor săi nu constituie numai o desfăşurare de evenimente curente dintr-o coexistenţă cosmică pe care nu o cunoaştem şi nu o înţelegem încă în partea sa fundamentală-realistă. Ea se reliefează, de fapt şi ca o chemare către un progres mult mai profund al cunoaşterii şi al realizării creatoare umane.

Pentru a se înţelege mai bine fondul profund al acestei chemări, să urmărim încă două exemple ale unor moduri diferite de manifestare a „magiei” stăpânită de către civilizaţiile galactice mai avansate.

În noaptea de 1/2 noiembrie 1968, un cunoscut specialist în domeniul biologiei care deţinea o funcţie importantă într-un oraş din sud-estul Franţei, a fost trezit de către copilul său de 14 luni, care se sculase în pătuţul lui şi striga, arătând o lumină intensă ce venea din exteriorul casei. După ce l-a liniştit, „Doctorul X” s-a dus la o fereastră, pentru a vedea care era cauza efectului luminos. Spre uimirea sa, la câteva sute de metri de casă se aflau la mică înălţime, în aer, **două obiecte strălucitoare discoidale suficient de mari:** în partea superioară a acestora, suprafaţa lor emitea o lumină argintie, pe când în partea inferioară strălucirea era roşietică. După calcule făcute ulterior, **diametrul** fiecărui aparat aerian ar fi fost de cca. **65 metri,** iar **înălţimea** fiecăruia de cca. **16 metri.** Ambele nave emiteau ritmic, tot cam la o secundă, un fel de străluciri mai intense, de nuanţă argintie. Fenomenul s-a întrerupt însă atunci când, prin apropierea lor reciprocă s-au atins două tije orizontale aflate în acelaşi plan, care se prelungeau din rebordul fiecărei nave. Dar mişcarea de apropiere dintre marile aparate de zbor a continuat şi, în mod lent… **navele s-au întrepătruns… rămânând una singură…** După proiectarea unui fascicul luminos ce a parcurs zona de jur împrejur, **razele atingându-l la un moment dat şi pe „Doctorul X”,** a urmat o nouă manifestare fantastică: **s-a auzit un „bang” şi în acelaşi moment nava strălucitoare… a dispărut subit, lăsând în aer doar o ceaţă alburie care a fost împrăştiată de vânt…** Martorul a observat că, totuşi, în acea clipă a uluitoarei dispariţii, din mijlocul straniului aparat aflat în aer, a ţâşnit un fel de dâră foarte subţire, intens luminoasă, care s-a dirijat spre înălţimile cerului…

Trezindu-şi soţia şi povestindu-i spectacolul nocturn atât de uimitor, ambii au constatat că **„Doctorului X” i-au dispărut subit atât o inflamaţie recentă, cât şi o rană rămasă din timpul războiului din Algeria.** Dar poate că nici aceste vindecări miraculoase nu l-ar fi determinat să facă publică extraordinara sa observaţie nocturnă, dacă **după aproape trei săptămâni** nu ar fi trebuit să apeleze

la consult medical, întrucât **pe abdomen, în jurul ombilicului, i-a apărut o stranie inflamaţie având un contur lat în formă de triunghi isoscel;** or, controlul medical a fost cu atât mai necesar cu cât **acelaşi gen de triunghi inflamat a apărut şi pe abdomenul copilului**! Şi cu toate că, **după câteva zile, triunghiurile roşiatice au dispărut, acestea au continuat să reapară şi să dispară periodic, timp de aproape doi ani.**

Demonstraţie şocantă cu public

Dar parcă pentru a evidenţia complexitatea problemelor fundamentale care conduc în final la o manevrare extrem de simplă a unor fenomene energetice specifice şi însăşi a structurii materiei, agenţia de presă sovietică şi respectiv presa din această ţară şi apoi presa din mai multe ţări ale lumii au publicat amănunte despre un eveniment la fel de fantastic. Astfel, organul oficial ***Izvestia*** **din 11 octombrie 1989** a redat următoarea ştire:

*„Agenţia **TASS** transmite că la **Voronej a aterizat** un obiect zburător neidentificat (O.Z.N.). Iată ce spune despre acest eveniment V. Ajaja – preşedintele Comisiei Ozenologice din cadrul Uniunii Oamenilor de Ştiinţă şi Inginerilor din U.R.S.S.:*

***Anul acesta, ca niciodată mai înainte, este foarte bogat în «apariţii» ale obiectelor zburătoare neidentificate**. După cum mi-a comunicat A. Mosolov, conducătorul secţiei din Voronej a Comisiei noastre, **locuitorii oraşului au urmărit O.Z.N.-uri de trei ori în zilele de 21, 23 şi 27 septembrie**. La ultima observare a avut loc **o aterizare în parcul oraşului a unei sfere mari şi luminoase**. Menţionez că la acest «eveniment» au fost **destui martori** în parc, la ceasul înserării. După descrieri, **străinii erau înalţi de trei metri, aveau câte trei ochi şi erau îmbrăcaţi în combinezoane argintii**."

Detalii suplimentare foarte interesante au fost redate şi de către diferite alte publicaţii. Astfel, din aspectele publicate de *Sovetskaya Kultura,* de *Komsomolskaia Pravda* şi de *Moscow News* a rezultat că **prima entitate coborâtă din strania navă luminoasă, şi văzută** ca atare de martori, **părea că nu are gât, iar capul l-ar fi avut foarte mic. Mişcările sale lente sugerau că ar putea fi un robot. Acesta ar fi avut trei ochi luminoşi, cel din centru mişcându-se încontinuu, asemenea unui radar. Când unul dintre tinerii aflaţi în apropiere a început să strige de spaimă, o «strălucire» ţâşnită din ochii luminoşi ai creaturii respective l-a paralizat total. Mai spectaculară a fost însă «trecerea în invizibil» a unui băiat de 16 ani, prin proiectarea de către acelaşi personaj ciudat a unei raze emisă dintr-un tub lung de vreo 50 cm; totuşi, în final, băiatul a reapărut în acelaşi loc unde fusese ţintuit în invizibil, dar numai după plecarea navei misterioase.** În versiunea publicată de *Sovetskaya Kultura* s-a relatat că **însăşi nava şi personajele ieşite în exterior ar fi dispărut timp de cca. cinci minute, imediat după coborârea pe sol a unui mic robot…**

Dar extraordinarele efecte obţinute prin folosirea unei mari diversităţi de radiaţii din diferite domenii spectrale interesează desigur şi fiziologia fiinţei umane, într-o manieră fundamentală. Iată un alt eveniment produs de neştiuţii vizitatori galactici, care, asociat comparativ cu o întâmplare foarte terestră, întredeschide interesante orizonturi asupra posibilităţilor neutilizate de care dispune creierul uman.

Omul care… îşi radiografia automobilul

Pe la ora 5,00 dimineaţa, în data de **22 mai 1973,** poliţia circulaţiei din **oraşul brazilian Catanduva** a fost

sesizată că în exteriorul localităţii, pe şosea, se afla un om accidentat. Agentul Clovis Queiroz deplasându-se acolo a găsit într-adevăr un om întins cu faţa în jos pe marginea şoselei; automobilul acestuia era în imediata sa apropiere cu uşile deschise. Ducându-l imediat la spital, după reanimare şi îngrijirea de către medicul Elias Chediac, „accidentatul” **Onilson Patero** (40 ani, reprezentant comercial) a declarat următoarele:

„Puţin după ce am trecut prin dreptul kilometrului 7, recepţia radioului de la bord a început să fie afectată de paraziţi puternici, acoperind complet emisiunea. Aceasta m-a iritat, întrucât doream să ascult muzica până la capăt. Dar enervarea mea a crescut mai mult atunci când ***motorul maşinii a început să încetinească.*** *Am fost silit să schimb viteza, să trec într-a doua. Am crezut că s-a defectat o bujie. În acelaşi moment, am avut însă o altă surpriză: un fascicul de lumină intensă, de culoare albastră, a început să scalde interiorul maşinii, iluminând când tabloul de bord, când scaunul pe care aveam pusă geanta cu acte.*

Înainte ca să mai pot schimba iarăşi viteza, s-a adăugat un nou fapt dezagreabil: un punct luminos intens, orbitor, ca şi cum ar fi fost de la un automobil care venea din sens contrar, se apropia repede. Din acel moment, am început să-mi pierd controlul asupra mea, ***întrucât, uitându-mă puţin în jos, am văzut motorul maşinii, ca şi cum între mine şi el nu ar mai fi fost tabloul bordului şi nici capota****. Vedeam perfect chiulasa, dinamul, ventilatorul, totul,* ***ca şi cum vederea mea avea puterea de penetrate a razelor X****. Am frânat şi am tras vehiculul pe marginea drumului. După ce am închis ochii câteva clipe, am privit şoseaua. Punctul luminos nu se mai afla în faţa mea şi totuşi locul unde staţionam era luminat feeric.* ***Aerul parcă se rarefia însă şi am început să mă sufoc****. Căldura creştea şi aerul îmi lipsea tot mai mult. Nemaiputând suporta, am deschis portiera şi am ieşit. Atunci am văzut «obiectul». Se afla deasupra, la vreo 20 metri înălţime şi la vreo 10 metri în faţa mea, imobil în*

spaţiu. Apoi am văzut coborând sau ieşind de dedesubtul «obiectului» – care ***semăna cu două pălării unite la bordurile lor – un fel de tub care a înconjurat obiectul*** *– pe care abia atunci l-am recunoscut ca fiind o farfurie zburătoare –* ***scoţând o perdea semitransparentă****. Când perdeaua a înconjurat întreaga „navă", nu a mai fost nici căldură şi nici rarefierea aerului... atunci am luat-o la fugă. Totuşi,* ***în ciuda eforturilor mele de a fugi repede, simţeam că ceva mă trăgea înapoi ca şi cum aş fi fost prins în lassou de un cablu elastic****. Am aruncat o privire în spate şi* ***mi-am văzut maşina transparentă. Vedeam perfect prin partea din spate, atât interiorul vehiculului, cât şi drumul de dincolo de automobil****. Apoi mi-am pierdut cunoştinţa."*

De la Morgă... a revenit paranormală!

Acest fenomen extraordinar al „vederii prin materie" care i-a fost provocat lui Onilson Patero prin fluxul energetic al unei anumite radiaţii sau poate numai prin şocul psihic sau poate prin combinarea ambelor efecte s-a produs însă şi în cazul unui accident lipsit de orice legătură cu „prezenţa O.Z.N.". **Muncitoarea Iulia Vorobiova – din oraşul ucrainean Doneţk – a fost dusă la morgă, fiind considerată ca decedată în urma unei electrocutări: din întâmplare s-a constatat că moartea sa era aparentă şi până la urmă a fost readusă la viaţă. A trebuit să stea însă la pat mult timp. Ieşind, în fine, în oraş, a rămas total deconcertată văzând în detaliu organele din interiorul corpurilor umane.**

Medici şi biologi de înaltă calificare nu au putut da explicaţii satisfăcătoare asupra modificării funcţionale survenite... De fapt, nici în acest caz şi nici în cel de la Catanduva, nu putea fi vorba de a se vedea în spectrul

razelor X. La radioscopii şi radiografii efectuate cu ajutorul acestui tip de raze, interiorul corpului uman sau al pieselor metalice se vede cu totul altfel decât relatau „eroii” respectivi. Dar ceea ce rezultă însă din aceste cazuri este **acea posibilitate extraordinară a creierului uman de a prelucra şi alte spectre de radiaţii preluate de ochii noştri, permiţând vederea prin materie!** Care ar putea fi oare centrul cerebral ce ar fi trebuit stimulat energetic în acest sens şi respectiv care ar fi domeniul radiaţiilor ce ar stimula efectul biologic?

Din aceste ultime exemplificări ale unor fenomene care, deocamdată, ni se par atât de uimitoare – cum ar fi „dematerializarea”, „invizibilitatea” obiectelor sau „hiervizualizarea” prin materie –, cât şi din selecţiile anterioare ce au evidenţiat abila manevrare a antigravitaţiei, a diferitelor forme de energie radiantă, a telepatiei, a hipnozei cât şi a opririi de la distanţă a funcţionării instalaţiilor electrice (blocându-se parcă fluxul electronilor pe circuite) este într-adevăr impresionantă constatarea că **„prezenţa O.Z.N.” constituie o problemă fundamentală pentru cunoaşterea ştiinţifică umană, pentru progresul civilizaţiei terestre.**

Felul în care au reacţionat însă unele grupuri de oameni de ştiinţă şi unele organisme oficiale în deceniile anterioare, au lăsat o impresie regretabilă. **S-ar părea că această „prezenţă O.Z.N.” ar fi „deranjat” prin însăşi chemarea evidentă spre un progres mult mai amplu al ştiinţei şi al tehnicii omenirii…** De ce oare?

Cerul – plin de „farfurii”

Deşi au fost găsite mereu numeroase consemnări în texte, cât şi în reprezentări artistice provenite din Antichitate, din Evul Mediu, din Epoca Renaşterii, cât şi din

Epoca Modernă care se refereau la stranii prezenţe pe cer ale unor „roţi de foc” sau ale unor „scuturi arzătoare”, totuşi Omenirea anterioară secolului XX nu a făcut „o problemă” din astfel de evenimente bizare.

Opinia publică de la nivelul întregii planete s-a sesizat însă că există totuşi „o problemă stranie” **abia în vara anului 1947,** în urma observării, de către omul de afaceri american Kenneth Arnold, a unei **flotile compusă din nouă obiecte discoidale** strălucitoare, foarte ciudate. **În urma declaraţiilor sale, presa a lansat pentru prima oară denumirea, devenită apoi atât de populară, aceea de „farfurii zburătoare”.** De fapt, specialiştii militari au constatat importanţa şi amploarea prezenţelor repetate ale unor „obiecte zburătoare neidentificabile” **încă din timpul celui de-al doilea război mondial.** Dar în anii respectivi, fiecare stat beligerant a păstrat o discreţie totală asupra acestor observaţii, specialiştii fiind stupefiaţi de performanţele a ceea ce, fiecare în parte, credea, că ar fi „o nouă armă a duşmanului”. Abia după terminarea oribilului măcel mondial s-a aflat că nu era vorba de „arme noi”, ci de cu totul „altceva”, mult mai insolit.

Înmulţirea rapidă a avioanelor comerciale şi militare, a instalaţiilor de urmărire a zborurilor aeriene, de investigare meteorologică şi respectiv astronomică, precum şi dezvoltarea obişnuinţei oamenilor de a privi tot mai mult bolta cerească au făcut ca observaţiile asupra unor foarte ciudate prezenţe şi evoluţii aeriene să se înmulţească în mod continuu. La astfel de observaţii au început să se adauge evenimente din ce în ce mai numeroase, care se produceau **în toate regiunile globului,** manifestate prin coborâri şi zboruri la mică înălţime şi apoi chiar prin aterizări ale unor uimitoare nave de zbor, mereu neidentificabile. Acestea uluiau pe toţi specialiştii din lume prin **performanţele tehnice extraordinare,** înspăimântând pe majoritatea martorilor neinformaţi; drept urmare, s-a conturat şi apoi s-a amplificat o adevărată tulburare a opiniei publice.

„Staţi liniştiţi la locurile voastre!...”

Multe state din lume şi-au organizat, încă de la nivelul anilor ’50, servicii militare speciale, însărcinate cu urmărirea prezenţei respective şi cu analizarea calificată a observaţiilor care se înregistrau mereu. Trebuia făcut însă ceva pentru informarea limitată a oamenilor de ştiinţă şi a specialiştilor care, în mod inevitabil, s-au sesizat de „existenţa problemei”, cât şi pentru liniştirea opiniei publice. Şi această acţiune devenea cu atât mai necesară cu cât începuse să se înregistreze, în diferite ţări, adevărate valuri de apariţii ale O.Z.N. şi de evenimente impresionante. **Metoda de rezolvare a liniştirii publice a avut însă un caracter strict psihologic:** se comunica prin presă constituirea unor comisii de studiere a evenimentelor, ştirea înfiinţării acestora trebuind să calmeze un timp agitaţia publică; la comunicarea rezultatelor se constata activitatea nesatisfăcătoare depusă şi deci se instituiau alte comisii care să studieze problema şi care...

Î**n Statele Unite ale Americii** – ţară ce s-a confruntat mereu, pe această linie, cu o cazuistică foarte bogată şi cu evenimente extrem de complexe – au fost constituite **primele comisii** (oficiale şi neoficiale) de studiere analitică a observaţiilor privind manifestările obiectelor zburătoare neidentificabile. Astfel, la numai şase luni de la observarea de către K. Arnold a flotilei de aparate strălucitoare, în **ianuarie 1948** s-a anunţat constituirea grupului oficial de anchetare a problemei „farfuriilor zburătoare”, grup ce a fost denumit ***Project Sign*** (în mod ironic însă, i se spunea *„Comisia Farfurii“*). Acestuia i s-a stabilit sediul la importanta bază aeriană militară de la Wright Patterson.

După un an însă, s-a constatat că **acel grup era pur şi simplu depăşit de amploarea observaţiilor în continuă creştere numerică,** astfel că, în **februarie 1949,** a fost constituit un grup mai mare de anchetatori, care a primit numele semnificativ de ***Comission Grudge.***

Numărul de observaţii şi sesizări creştea însă în mod alarmant, dosarele care trebuiau anchetate adunându-se cu sutele, cu miile. În **martie 1952,** la aceeaşi bază a Forţelor Aeriene de la Wright Patterson, comisia care acum „se învechise” a fost înlocuită cu alta denumită ***Project Blue Book***. Dar vara anului **1952** a oferit **unul dintre cele mai mari valuri de manifestări ale O.Z.N.**[104] **şi pe teritoriul american.** Acestea au culminat în S.U.A. cu panica stârnită la cel mai înalt nivel de faimoasele observaţii de la Aeroportul Naţional de la Washington (prezentate anterior); numai în acel an la Comisia *Blue Book* s-au acumulat vreo **1 500 de dosare noi…**

În aceste condiţii, anchetele nu puteau rămâne numai un monopol al militarilor: în **ianuarie 1953** s-a reunit *Comisia Robertson*, prezidată de profesorul de fizică teoretică H. P. Robertson (de la Institutul de Tehnologie din California), formată din savanţi dar **şi din delegaţi ai C.I.A.** Comunicatul final referitor la analiza de sinteză efectuată de comisia respectivă a constatat că **nu există nici o probă a vreunei acţiuni ostile în întreaga fenomenologie manifestată de obiectele zburătoare neidentificate;** drept urmare, se recomanda o „depreciere” *(debunking)* sistematică a problemei, printr-un program de educare a populaţiei; se cerea pe această cale „disiparea aurei de mister” care se formase „în mod regretabil” în jurul obiectelor zburătoare neidentificate.

[104] Valul de observaţii de pe întregul glob l-a determinat pe W. Churchill – primul ministru al Angliei în acea vreme – să ceară Ministerului Apărării înfiinţarea unui organism de înregistrare şi anchetare a apariţiilor O.Z.N. pe teritoriul englez. Ca urmare, în septembrie 1952, a fost organizat serviciul „Aerian Stab 2”, care a rămas în funcţiune decenii de-a rândul; până în anii ’90, numărul de dosare analizate şi reţinute ca fiind „cazuri serioase” era de peste trei mii…

„Ce vedeţi nu e adevărat!”

Şi într-adevăr, *Project Blue Book* şi-a făcut un **trist renume** prin încercările forţate de „a fabrica” tot felul de explicaţii „naturale” la avalanşele de observaţii făcute de populaţie; dar faţă de maniera cu totul nesinceră, inevitabilul protest public s-a amplificat într-atât încât problema a ajuns să fie discutată şi în Congresul S.U.A.. **Linia oficializată era însă foarte fermă: ascundere maximă**[105] **a realităţii**! De ce oare?

Faţă de amploarea protestelor opiniei publice, trebuia înfiinţată desigur o altă comisie, dar de această dată componenţa ei trebuia să fie numai din cercetători ştiinţifici, pentru a se îndepărta dubiile faţă de atitudinea subiectivă a militarilor. Astfel, **în octombrie 1966, Forţele aeriene au angajat,** pe bază de contract **o comisie ştiinţifică,** care în final trebuia să prezinte un studiu explicativ. Oferta acceptată de USAF a fost aceea a **Universităţii din statul Colorado,** întrucât se situa pe linia „deprecierii problemei”‘ recomandată de Comisia Robertson.

După doi ani, comisia respectivă condusă de **dr. Edward U. Condon** a prezentat mult aşteptatul *Studiu ştiinţific despre obiectele zburătoare neidentificate.* Dar, de fapt, această lucrare a fost **compromisă încă pe parcursul elaborării ei,** prin dezvăluirea în presă a unui document ce confirma lipsa premeditată de obiectivitate şi chiar angajamentul de a elabora un studiu cu caracter de dezinformare (revista americană *Look* vol. 32/1968). ***Raportul Condon* – difuzat în ianuarie 1969** – a fost însă tot mai aspru criticat şi pentru **lipsa lui de valoare ştiinţifică,** de către numeroşi autori din diferite ţări. Iată,

[105] În luna august 1953, Forţele aeriene au difuzat *Reglementarea AF 200–2,* care ordona tuturor unităţilor de aviaţie: „Procentul de obiecte neidentificate trebuie redus la minimum...”

La aceasta s-a adăugat *Reglementarea JANAP-146,* care considera drept infracţiune orice divulgare a vreunei informaţii privind obiectele neidentificate, pedeapsa fiind 10 ani de închisoare şi o amendă de 10 000 dolari!

de exemplu, ce scria în acest sens prof. dr. J.A. Hynek[106] – care a fost timp de 20 ani consilier ştiinţific al Forţelor aeriene tocmai în această problemă a O.Z.N.:

*„(Raportul) este o **compilaţie dezlânată** a unor subiecte parţial înrudite, fiecare tratat de un alt autor, doar câteva capitole fiind consacrate investigaţiilor directe ale unor cazuri de O.Z.N. selectate. Citite cu atenţie, acestea demonstrează că rezumatul semnat de Condon este **mincinos**. În raport pot fi găsite, totuşi, multe pasaje incitante, ca de pildă: «...Acesta rămâne unul dintre cele mai enigmatice cazuri radar şi deocamdată nu se poate trage nici o concluzie». Şi iarăşi: «E limpede că această observaţie desfide o explicaţie prin mijloace convenţionale». Altul: «Cele trei observaţii neexplicate desprinse dintr-o masă mare de rapoarte constituie o sfidare pentru analist». Şi pentru a ilustra şi mai bine sindromul rupturii de explicaţie, prezent peste tot în raport, iată o remarcă revelatoare: «Această observaţie ar trebui deci să fie inclusă în categoria unor fenomene aproape sigur naturale, care sunt atât de rare încât se pare că nu au fost niciodată raportate înainte sau după aceea.» (Cum s-a strecurat însă acest eveniment rarisim printre cele numai 90 de cazuri din 25 000 care ar fi putut fi examinate?)...”*

De altfel, intenţia care a dominat întreaga redactare a volumului destinat publicului a reieşit poate cel mai bine din însăşi una dintre concluziile principale ale *Raportului Condon*. Iată cum se evidenţia dorinţa expresă de a se ascunde în continuare adevărul şi fondul real al „problemei O.Z.N.”, precum şi aceea de a se frâna orice preocupare pe această linie:

„O apreciere atentă a dosarului aflat la dispoziţia noastră ne determină să conchidem că un studiu ulterior aprofundat al fenomenului O.Z.N. probabil că nu poate fi justificat prin speranţa că va contribui la progresul ştiinţei.”

---

[106] Dintre cărţile lui J.A. Hynek, la noi în ţară s-a tradus numai volumul *The UFO Experience* – apărut la Ed. Dacia, în anul 1978. Citatul care urmează a fost extras din această carte.

Din păcate, astfel cum scria dr. J. A. Hynek, concluzia respectivă a avut un scop cu totul regretabil:

„Acesta a fost sărutul morţii pentru orice investigaţie ulterioară în numele căutării adevărului.”

Negarea negaţiei

Drept urmare, *Project Blue Book* şi-a încheiat activitatea, comisia respectivă fiind dizolvată. Ulterior s-a comunicat că în S.U.A. nu va mai activa nici un organism oficial cu sarcina de colectare a observaţiilor şi a înregistrărilor „prezenţei O.Z.N.”, precum şi de analizare a evenimentelor respective. Totuşi, în mod discret, s-a aflat că **în cadrul N.A.S.A s-a înfiinţat un compartiment deosebit, rămas mereu în umbră, denumit însă foarte sugestiv: *Visit.*** De altfel, în Statele Unite au activat din decenii anterioare şi îşi continuă activitatea şi în prezent puternice organizaţii cu caracter „particular”, care centralizează şi anchetează cazuistica ce se înregistrează mereu – cum ar fi de exemplu NICAP, APRO, Centrul UFO şi altele; în cadrul acestor grupuri colaborează mulţi oameni de ştiinţă şi mulţi foşti ofiţeri.

Dar nu numai S.U.A. au fost confruntate cu valuri de zboruri şi de aterizări ale unor stranii nave zburătoare mereu neidentificabile. Printre ţările care dispuneau de instalaţii moderne de supraveghere şi înregistrare imediată a oricărui „intrus” în spaţiul aerian propriu, se afla desigur şi **U.R.S.S.** Faţă de acumularea inerentă a unui bogat documentar faptic care se înregistra atât în teritoriile europene, cât şi în cele asiatice ale Uniunii Sovietice, în **octombrie 1967** s-a comunicat constituirea la **Moscova** a unei **Comisii oficiale** de studiere a cazuisticii O.Z.N.. Aceasta era **condusă de generalul Stoliarov** şi avea în componenţă numeroşi specialişti şi oameni de ştiinţă. Faţă de atitudinea oficială de „debunking” manifestată în Statele

Unite prin publicarea Raportului Condon, în cursul anului **1969** s-a comunicat şi în capitala sovietică **ştirea desfiinţării comisiei respective.** Acest lucru nu a însemnat însă şi eliminarea preocupării organismelor militare pe această linie. Evoluţia mai târzie a concepţiilor din această ţară spre o „transparenţă" a condus – printre multe alte schimbări de atitudine – şi la **reînfiinţarea organismului oficial cu caracter public** – şi respectiv cu participarea directă a oamenilor de ştiinţă şi a diferiţilor specialişti – dar abia în **anii '80.** Stabilindu-i-se o denumire mai voalată – **Comisia pentru studierea fenomenelor anormale** –, preşedintele iniţial al acestui organism a fost numit **cosmonautul Popovici**. În ultimii ani, această funcţie a fost preluată de cunoscutul radioastronom **prof. dr. Vsevolod Troiţki** (care anterior a condus programul sovietic CETI – de interceptare radiotelescopică a telecomunicaţiilor interstelare din Galaxie.)

Totuşi, remarcabilele descoperiri radioastronomice din ultimele decenii, continuele manifestări extraordinare ale „vizitologiei extraterestre", precum şi multiplele sesizări rezultate din zborurile spaţiale ale navelor terestre cu echipaj sau ale sondelor interplanetare, au modificat treptat concepţiile atât ale cercetătorilor cerului, cât şi ale foarte multor oameni de ştiinţă din diferite domenii. Astfel, **după Simpozionul de la Biurakan** au urmat în diferite ţări consfătuiri ale astronomilor, în cadrul cărora **atitudinea faţă de „problema O.Z.N." a fost total schimbată**. Iată de exemplu o luare de poziţie în acest sens, din partea cunoscutei reviste ştiinţifice franceze *Science et Avenir* (nr. 307/1972), publicată chiar pe prima pagină:

„...O informaţie ştiinţifică vie trebuie să aibă dreptul la eroare.

(...) Este oare normal ca anumite subiecte să fie declarate de către comunitatea ştiinţifică «în afara legii»?

(...) Acum nu mai şochează a studia O.Z.N. sau a studia quark-urile sau tahionii. Totul este de a se respecta regulile obiectivităţii şi rigoarea proprie metodei ştiinţifice. Tot ceea

ce aminteşte de polemica sterilă a «scientiştilor» şi a «ozeniştilor» ne pare inutil şi chiar vătămător.

Este vorba de a face să progreseze «Adevărul» – oricare ar fi acesta – şi noi suntem convinşi că metoda ştiinţifică este singura capabilă să ne ajute."

„OZN nu prezintă un pericol "

Dar nu numai în lumea ştiinţei s-a produs „ceva" care a modificat maniera de abordare a „problemei O.Z.N.". Această reconsiderare a pătruns şi în cercurile oficiale, în raport cu spiritul de receptivitate a diferitelor organisme de stat. Astfel, de exemplu, la televiziunea franceză s-a transmis, în seara zilei de **21 februarie 1974,** surprinzătorul interviu acordat de **Robert Galley** – pe atunci **ministru al Armatelor –** reporterului Jean-Claude Bourret, de la postul *France-Inter.* Iată un extras deosebit de semnificativ:

„...Ceea ce cred în mod profund este faptul că trebuie să adoptăm faţă de aceste fenomene o atitudine spirituală extrem de deschisă. Un anumit număr de progrese a fost realizat de umanitate prin faptul că s-a încercat să se explice inexplicabilul. Or, în aceste fenomene aeriene vizuale (şi nu spun mai mult), pe care le-am reunit sub termenul de O.Z.N., este sigur că există lucruri pe care nu le înţelegem şi care sunt, la ora actuală, relativ inexplicabile; şi voi spune chiar că este neîndoielnic faptul că există lucruri care astăzi sunt neexplicate sau sunt rău explicate.

*În anul **1954** a fost creată la Ministerul Armatelor **o secţiune de analiză şi de culegere a mărturiilor despre aceste apariţii de obiecte neidentificate...** În consecinţă, eu cred că atitudinea de spirit care trebuie să o adoptăm faţă de aceste fenomene trebuie să rămână deschisă – adică să nu constea în a nega a priori. Înaintaşii*

noştri din secolele anterioare au negat multe lucruri care astăzi ne par total elementare...

***Armata Aerului a considerat**, în fine, începând **din anul 1970, că O.Z.N. nu prezintă un pericol** – deci, nu ar fi misiunea sa de a studia aceste fenomene pe plan ştiinţific. Considerăm că **acesta este rolul Centrului Naţional de Studii Spaţiale**, unde oameni ca dl. Poher fac o muncă ce ni se pare foarte utilă şi interesantă...”*

Şi într-adevăr, autorităţile franceze s-au ţinut de cuvânt. De un larg ecou internaţional s-a bucurat ştirea difuzată în anul **1976,** a înfiinţării *Grupului de Studiu a Fenomenelor Aero-Spaţiale Neidentificate* **(GEPAN),** al cărui coordonator a fost numit **dr. Claude Poher**. Într-un interviu acordat de acesta după câteva luni de la preluarea funcţiei respective, precizările oferite erau întru totul semnificative:

*„...Sunt perioade când primim câte o sută de observaţii pe lună şi altele când nu avem aproape nimic, câte una pe lună. Noi am primit aproape **15 000 de relatări**... Fiecare raport de observaţie este examinat de experţi. Aceştia sunt oameni de ştiinţă de un înalt nivel... Pe de altă parte, avem acorduri de cooperare cu specialişti ştiinţifici aparţinând unei duzini de organisme diferite. Avem de asemenea consilieri care ne ajută prin specializarea lor...*

Nu este imposibil ca fenomenul O.Z.N., astfel cum îl clasificăm, să conţină mai multe fenomene necunoscute. De ce unul singur? Este posibil ca ansamblul acestor mărturii să conţină de fapt mai multe categorii de obiecte diferite... “

OZN – subiect la ONU

Dar nu numai în Franţa ci şi în alte ţări **atitudinea multor organisme oficiale**[107] **faţă de „prezenţa**

[107] Într-un interviu acordat la 1 iunie 1976 – cu puţin înainte de a fi ales preşedinte al Statelor Unite – Jimmy Carter a declarat că el personal, împreună cu alţi membri marcanţi ai Partidului Democrat – din statul Georgia – au văzut,

O.Z.N.” s-a modificat în mod esenţial în ultimii ani ai deceniului ’70. A fost, de fapt, ca un fel de reacţie în lanţ, ţară după ţară reconsiderând – mai mult sau mai puţin deschis – poziţia autorităţilor[108]. Această schimbare de concepţii a culminat, în cursul anului **1978,** cu **prezentarea repetată la Organizaţia Naţiunilor Unite, a necesităţii instituirii pe această linie** a unei **acţiuni globale, a tuturor statelor.** Drept urmare, s-a cerut unor savanţi, cunoscuţi pentru documentarea lor ştiinţifică[109] în acest nou domeniu, să întocmească un raport de sinteză privind „problema O.Z.N.”

într-o noapte din anul 1973, deplasarea pe cer a unui obiect zburător neidentificat, strălucitor. Iată cum a relatat evenimentul:

„Aceasta a fost o prezenţă foarte stranie, dar au văzut-o peste douăzeci de persoane. A fost cel mai afurisit lucru pe care l-am văzut vreodată. ***Era mare, foarte strălucitor, schimba culorile şi era cam de mărimea Lunii.*** *L-am urmărit timp de zece minute, însă nici unul dintre noi nu a putut şti ce este.*

De un lucru sunt sigur: nu voi mai face niciodată haz de acela care va spune că a văzut pe cer obiecte neidentificate... ***Eu sunt convins că O.Z.N. există, fiindcă am văzut unul!****”*

Întrebat de reporter ce atitudine va lua faţă de „problema O.Z.N.” dacă va deveni preşedinte al S.U.A., Jimmy Carter a promis că va dispune informarea oamenilor de ştiinţă şi a publicului asupra evenimentelor reale. Şi astfel, la scurt timp după înscăunarea sa ca preşedinte, s-a comunicat presei, într-o manieră neobişnuit de amplă, spectacularele observaţii prin sistemele radar ale reţelei nordice de supraveghere aeriană (NORAD), cât şi ale aviaţiei militare – din dimineaţa zilei de **11 noiembrie 1975** – asupra mai multor O.Z.N.-uri care au făcut **„demonstraţii aeriene”** în zona Sudbury (statul Ontario). Ulterior, cu toate că această „transparenţă” s-a restrâns, totuşi, se pare că **discuţiile ce au avut loc la Organizaţia Naţiunilor Unite pe această temă au fost stimulate**, într-un mod mai puţin cunoscut, **de către însuşi preşedintele S.U.A.** (primul-ministru al statului Grenada a prezentat repetat „problema O.Z.N.” la O.N.U. scurt timp după discuţiile oficiale avute cu preşedintele Jimmy Carter).

[108] În Spania, de exemplu, reporterul Juan José Benitez (de la *Gaceta del Norte) a* fost invitat în data de 20 octombrie 1976 la Forţele Aeriene, unde un ofiţer superior i-a transmis un dosar cu rapoarte conţinând observaţii asupra diferitelor O.Z.N., precum şi înregistrări fotografice privind cele mai remarcabile manifestări de pe teritoriul spaniol. Acestea i-au fost remise pentru publicare şi respectiv pentru analiza publică a fenomenelor atât de deosebite, care nu pot fi explicate prin cunoştinţele actuale.

[109] Raportul de sinteză a fost întocmit de către profesorul dr. J. A. Hynek (de la Nortwestern University – S.U.A.), dr. Jacques Vallée (şef de divizie calculatoare electronice la observatorul radioastronomie al Universităţii California) şi dr. Claude Poher (şef de sector la Centrul Naţional al Cercetării Spaţiale din Franţa).

Raportul „experţilor în problema obiectelor zburătoare neidentificate” a fost prezentat în şedinţa din 27 noiembrie 1978 a Comisiei Politice Speciale a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Urmarea acestei prezentări a fost adoptarea celei mai neobişnuite decizii[110] dintre toate hotărârile ce au fost aprobate de Comisia respectivă. Iată un extras al celor mai importante prevederi finale, care au fost consemnate în documentul O.N.U. nr. A/SPC33/SR.47 din **12 decembrie 1978:**

„Comisia Politică Specială recomandă Adunării Generale adoptarea următorului consens:

– Adunarea Generală a luat act de declaraţiile făcute şi de proiectele de rezoluţie prezentate la cea de-a 32-a şi a 33-a sesiune privind obiectele zburătoare neidentificate şi fenomenele conexe.

– Adunarea Generală invită Statele Membre interesate să dea dispoziţiile dorite pentru a coordona, la scară naţională, cercetarea ştiinţifică şi anchetele privind viaţa extraterestră, cuprinzând aici obiectele zburătoare neidentificate şi a informa Secretarul General despre cazurile observate, despre cercetarea şi despre evaluarea acestor activităţi.”

Aşadar, iată că, **după zece ani, *Raportul Comisiei Condon*** – care în mod neloial a fost intitulat „studiu ştiinţific” – **a fost eliminat definitiv din consideraţia publică şi oficială, prin această recunoaştere, la nivelul celui mai înalt for internaţional, a necesităţii**

---

[110] Şedinţa din **27.11.1978** a oferit poate **cea mai senzaţională discuţie internaţională purtată vreodată la O.N.U.** În cadrul raportului, dr. J.A. Hynek şi dr. J. Vallée au prezentat importanţa ştiinţifică fundamentală a studierii manifestărilor O.Z.N. de către toate statele, fiind o problemă ce priveşte întreaga umanitate: această atitudine va fi deosebit de utilă progresului general, întrucât problema impune un mod de a analiza *„atât de straniu şi de străin modului pământean de a gândi din zilele noastre”.*

În continuare, locotenent-colonelul L. Coyne – din Forţele Aeriene ale S.U.A. – a prezentat detaliat evenimentul din 28.10.1973, când elicopterul în care se afla împreună cu echipajul a fost ridicat câteva sute de metri în aer de către un ciudat cilindru zburător strălucitor. Apoi s-a citit scrisoarea cosmonautului G. Cooper, care a relatat observarea repetată în spaţiu a unor O.Z.N.

şi a importanţei cercetării ştiinţifice a manifestărilor obiectelor zburătoare neidentificate…

Colegiul Invizibil

Maniera subiectivă de ascundere a „problemei O.Z.N.”, specifică primelor două decenii din a doua jumătate a veacului trecut, când opiniei publice i se serveau explicaţii „fabricate” – în general foarte nereuşit – iar în paralel se efectuau anchete foarte secrete, a nemulţumit la timpul respectiv pe mulţi oameni de ştiinţă. Aceştia doreau să aibă acces la arhiva documentară a tuturor evenimentelor înregistrate, pentru a se putea analiza cu competenţa specialiştilor complexele detalii ale tehnicii şi ale fenomenelor fizice aplicate în construcţia admirabilelor nave extraterestre, precum şi în înseşi manifestările „magice” ale echipajelor venite din alte lumi.

Cercetătorii ştiinţifici intuiau că pe această cale s-ar putea descoperi noi principii utile, s-ar putea stăpâni noi fenomene folositoare progresului tehnic. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât – astfel cum sesizase şi dr. Claude Poher – în fenomenologia respectivă s-au evidenţiat *„mai multe fenomene necunoscute, mai multe categorii de obiecte diferite”.* Pe de altă parte, era evident şi faptul că manifestările respective demonstrau o bază ştiinţifică mult mai amplă şi mai profundă, care nu putea fi abordată plecând numai de la actualul nivel de cunoaştere. Cercetătorii care s-au documentat în „problematica O.Z.N.” au simţit mereu **necesitatea unor „salturi” interpretative,** prin acceptarea realistă a unor principii cu totul noi, revoluţionare. Astfel de atitudini deranjau însă conservatorismul inerent al multor savanţi.

În acest context, **un grup de oameni de ştiinţă din diferite domenii,** care în urma studiilor personale, au fost „prinşi” de un inevitabil spirit de frondă, au luat o hotărâre

total neconformistă: **asocierea lor într-un grup neoficial care să cerceteze în mod discret manifestările complexe ale O.Z.N. şi ale entităţilor de la bordul acestora,** nu numai prin cele mai moderne metode şi mijloace ştiinţifice, dar şi prin prisma unor concepţii mult mai libere, care depăşesc cadrul oficial actual şi care vor face obiectul unor ştiinţe ale viitorului. Astfel s-a constituit un grup internaţional de cercetători de înaltă calificare, pentru studierea celei mai stranii probleme a zilelor noastre; din motivul acceptat al discreţiei, grupul s-a autointitulat ***„Colegiul Invizibil”.*** Iată cum a fost prezentată[111] această asociere de savanţi chiar de către unul din cei mai activi membri ai grupului, matematicianul **dr. Jacques Vallée:**

„Orice activitate umană posedă o latură secretă. Ştiinţa nu face excepţie de la această regulă. *Dincolo de rapoartele experienţelor expuse în paginile revistelor tehnice, există o realitate a cercetării trăită de numeroşi savanţi... Toate datele pe care ei le-au adunat nu sunt prezentate. Publicul nu află toate observaţiile făcute de ei...*

Există însă o certitudine: ***o forţă străină se manifestă în mediul nostru înconjurător.*** *Au fost văzute «obiecte»de către milioane de oameni, în toate ţările. Ele au fost urmărite prin radare militare şi fotografiate în spaţiu de cosmonauţi. Au fost şi filmate de către camerele automate ale rachetelor-sondă şi au fost atinse cu mâna de către cultivatori... Au fost numite farfurii zburătoare, misterioase obiecte cereşti, obiecte zburătoare neidentificate...*

Lucrările ***Colegiului Invizibil*** *sunt revoluţionare, fiindcă* ***savanţii care-l compun (vreo sută, din cinci sau şase ţări)*** *desfid o anumită concepţie a autorităţii ştiinţifice atunci când ei afirmă că aceste observaţii stranii merită a fi studiate şi – după părerea lor –* ***nici o teorie, chiar fantastică, nu trebuie respinsă fără a o analiza.*** *De un sfert de secol, ei îşi consacră, acestei sarcini, timpul lor şi*

[111] Dr. J. Vallée a publicat cartea Le *Collège Invisible* în Ed. Albin Michel, Paris, în anul 1975.

energia... Din timp în timp, ei reuşesc să aducă la cunoştinţa publicului realitatea fenomenului şi să-l informeze de existenţa unui efort serios al cercetării.

***În lucrările Colegiului Invizibil se utilizează toate aparatele imaginabile din arsenalul savantului** – de la microscopul electronic până la spectrograful de masă – şi astfel au fost adunate o mulţime de informaţii asupra «farfuriilor» fugitive...*

***Eu cred că o forţă puternică a influenţat altă dată Umanitatea şi o influenţează acum din nou**. În ce scop? Am adunat elementele unui răspuns. Ce tehnică stranie utilizează însă această forţă pentru operaţiunea sa? Aceasta este, de fapt, problema care formează baza de lucru a Colegiului Invizibil."*

„Zeii" vin din Cosmos... sau din universurile paralele?!

Cercetând în anii anteriori o serie de documente medievale care conţineau descrieri ale unor fenomene stranii, şi în special vechi legende[112] celte, intrând apoi în contact cu ampla fenomenologie a manifestărilor O.Z.N. şi în paralel cu fenomenele fizice reale demonstrate de percepţiile umane extrasenzoriale, **dr. J. Vallée** a ajuns într-adevăr la concluzii care depăşesc cu mult cunoaşterea curentă oficializată. Dar convingerile sale au deranjat atât marea majoritate a „anti-ozeniştilor", cât şi marea majoritate a „pro-ozeniştilor". Cum de a reuşit să se situeze într-o situaţie oarecum paradoxală? **Ideea sa de bază era cu adevărat revoluţionară: cea mai mare parte a observaţiilor privind obiectele zburătoare neidentificate nu ar fi în realitate sesizarea unor prezenţe de nave cu echipaje extraterestre! Acestea**

[112] O trecere în revistă a documentarului medieval, cât şi a veacurilor ulterioare, a fost publicată de dr. J. Vallée în cartea *sa Chroniques des apparitions extraterrestres*- Ed. E.P. Denoël, Paris, 1972.

ar fi, de fapt, manifestări ale unei „lumi paralele, invizibile”, coexistentă pe Terra! Şi deşi această ipoteză pare a fi cea mai sfidătoare concepţie ce poate fi adusă în discuţia „problematicii O.Z.N.”, mulţi dintre cei mai documentaţi cercetători ai straniului domeniu – aceia care au avut la dispoziţie un material documentar foarte bogat – au acceptat ideea respectivă ca pe un fapt întru totul real...

Şi într-adevăr, dincolo de observaţiile sincere dar înşelătoare ale unor baloane sau ale unor stele, ale unor inversiuni termice sau ale unor nori mai deosebiţi, ale unor atât de rare fulgere globulare etc., dacă rămânem strict în cazuistica verificată a observării obiectelor zburătoare neidentificabile, se evidenţiază totuşi o situaţie neclară: **prea multe O.Z.N. apar pe cerul Terrei** şi zecile de milioane de mărturii oneste (ca de exemplu cele indicate de ziarul *Le Monde* numai până la nivelul anului 1975) par a releva **o anumită exagerare în vizitarea atât de frecventă a planetei noastre...**

Mergând pe o cale mult diferită de cea parcursă de către dr. J. Vallée şi anume prin analizarea mai complexă a unui bogat documentar fotografic ce a înregistrat „prezenţa O.Z.N.” în numeroase ţări din diferite continente – din cadrul căruia **deosebit de semnificativ prin conţinut şi număr este şi documentarul românesc** –, către finele deceniului ’70 **am ajuns la o concluzie similară: o mare parte din observaţiile vizuale şi din înregistrările fotografice** privind „obiectele zburătoare strălucitoare neidentificate” **nu sunt nave spaţiale!** Prezentând acest aspect în capitolul „Prea multe O.Z.N.”[113], am arătat că, într-adevăr, în spaţiul atmosferic se manifestă anumite **structuri plasmatice radiante** având contururi rotunjite – în general de dimensiuni mai reduse – care strălucesc şi schimbă coloritul într-o manieră întru totul asemănătoare

[113] F. Gheorghiţă – *Enigme în Galaxie* – Ed. Junimea, Iaşi, 1983.
– Buletinul *Zilele Academice ieşene* – vol. XXXIII / oct. 1989, pg. 94–101.
– *Straniile inteligenţe invizibile* – Ed. Just European, Iaşi, 1993.
– *Lumi invizibile* – ediţia II – Ed. Sedcom, Iaşi, 2002.
– *OZN eterice* – Ed. Polirom, Iaşi, 1997.

O.Z.N.! Aceste structuri ar fi însă o **prezenţă specific terestră** care – în modul cel mai evident – nu are nici o legătură cu rarele fulgere globulare sau cu diverşi plasmoizi ionizaţi, întrucât fondul energetic al structurilor respective nu este absolut deloc de natură electrostatică. Din unele documente fotografice rezultă, totuşi, un fapt cu totul deosebit: **anumite structuri de acest fel evidenţiază „o comportare inteligentă**"(fig. 13), ceea ce favorizează mult ipoteza dr. J. Vallée...

Desigur că reducerea pe această cale – de altfel foarte importantă sub aspect numeric – a cazurilor reale de observare şi înregistrare a unor stranii „nave extraterestre" nu afectează în sine realitatea „prezenţei O.Z.N." şi a vizitării intermitente a planetei Terra. În fond, tocmai aici,' s-ar părea că se află răspunsul la acea întrebare pusă atât de des şi rămasă mereu fără explicaţii satisfăcătoare. *„Dacă O.Z.N. sunt într-adevăr nave extraterestre, din ce cauză echipajele respective nu iau legătura cu noi, pământenii?"* Dar, de fapt, nimeni dintre noi nu ştie dacă nu cumva această „legătură" nu se face totuşi, însă pe primul rând cu „lumea paralelă" coexistă pe Terra... Şi această ipoteză este cu atât mai posibilă cu cât numeroase observaţii (unele prezentate anterior) au demonstrat **uşurinţa cu care uimitoarele nave necunoscute trec din starea lor „normală-materială" în „invizibil"...**

Într-o astfel de situaţie cu mult mai complicată pentru noi pământenii. care facem parte din „lumea invizibilă", se desprinde faptul că, înainte de orice, **va trebui să dezvoltăm mult mai profund cunoaşterea intimităţilor materiei şi ale energiei, descoperind „tainele" ştiinţifice ale lumii invizibile.** În acelaşi timp, însă, va trebui să extindem mult mai performant creaţia tehnologică a civilizaţiei noastre, atât pe linia telecomunicaţiilor cosmice, cât şi a zborurilor interstelare, pentru a putea descoperi – pe traseu sau „la ei acasă" – „pe fraţii noştri întru raţiune".

Plecând în spaţiul galactic, va fi întru totul posibil ca astronauţii tereştri să descopere, pe diferite

planete, eventuale „baze” intermediare sau măcar „urme” ale unor vizite făcute de cosmonauţi galactici, încă din alte timpuri. Dar dacă există o „vizitologie galactică”, astfel de urme nu ar putea fi găsite chiar şi în sistemul nostru solar? Oare alte planete-surori nu au fost vizitate şi ele încă din timpuri neştiute, poate chiar înainte de a fi descoperită această „oază a vieţii” care este Terra?

Desigur că mesagerii pământeni ajunşi pe Lună au cercetat zonele selenare şi sub acest aspect. Intensa investigare astronomică şi cea prin sonde automate, precum şi impresionantul program „Apollo” al primilor „eroi tereştri ai spaţiului” ne-au oferit extrem de multe clarificări ştiinţifice privind satelitul natural al Pământului. Totuşi, ele au menţinut şi chiar au amplificat unele enigme, însăşi **fotografierea de către „selenauţii” navei „Apollo 14” a unei stânci sculptate cu chip de om,** susţinând ipoteza amplei „vizitologii galactice”.

Dar poate că mai multe mistere şi legende s-au făurit, încă din epoci trecute, despre ciudata „stea roşie”, care mai târziu a fost numită planeta Marte. S-ar putea oare ca această „soră a Terrei” să fi adăpostit şi ea „cândva” apariţia vieţii şi poate chiar a unei civilizaţii, aşa cum s-a crezut timp de câteva milenii? În zilele noastre, această ipoteză a fost părăsită în bună parte. Dar s-ar putea cumva ca astronauţii pământeni care vor ajunge în deceniul următor pe „planeta roşie” să găsească totuşi acolo, ca şi pe Lună, anumite „urme” care să favorizeze ipoteza unor vizite anterioare făcute de alte fiinţe evoluate?

Capitolul VI

MARTE – O PLANETĂ LOCUITĂ?

Marte rămâne totuşi cea mai bună „candidată" din sistemul nostru solar pentru căutarea vieţii extraterestre. Nu mai există nici o îndoială că acum 3,6 miliarde ani apa lichidă era din abundenţă la suprafaţa sa, ceea ce implica o atmosferă densă şi condiţii compatibile cu viaţa.

François RAULIN
(Une vie extraterestre tout près de nous?)

Vulturul în flăcări

De câteva milioane de ani, de când oamenii pământeni au început a privi cerul, aceştia au fost mereu atraşi de tainica frumuseţe a bolţii înstelate. Printre sclipirile de diamant, ei au observat tot timpul şi lumina, uneori tremurătoare, a unei stele ce trimitea luciri roşiatice. Dintre miile de luminiţe nocturne, din ce cauză oare aceasta era **singura** ce **iriza în roşu?** Ce taină adâncă ascundea acea lumină sângerie? Ce se întâmplă oare în acel loc din cer, cine locuia şi ce făcea oare acolo, răspândind tot timpul lumina unui foc neostoit?

Misterele au stimulat întotdeauna în fiinţa umană atât o teamă instinctuală, cât şi imaginaţia, fantezia creatoare. Unul dintre atât de numeroasele subiecte care au impresionat mereu prin misterele lor mulţimile de locuitori neştiuţi ai tuturor epocilor trecute a fost şi această „stea însângerată". Şi cum stelele mai luminoase (în fapt **celelalte planete)** au fost considerate treptat ca **personificări ale unor fiinţe divine care locuiau în cer**

şi adesea coborau pe pământ, după voinţa lor, steaua rubinie a devenit şi ea simbolul viu al unuia dintre zeii celeşti. Popoarele antice din Chaldeea o considerau – datorită luminii sale însângerate – ca fiind zeul luptelor şi al morţii. Locuitorii vechiului Egipt au divinizat-o însă cu numele de **Horus cel Roşu sau *„vulturul în flăcări”.*** Perşii antici credeau, în schimb, că ar fi ***„războinicul ceresc” –*** Pahlavani Siphir – dar vechii greci au zeificat-o în cadrul bogatei lor mitologii, considerând-o a fi **Ares** – zeul războiului (nume derivat din cuvântul „a *ucide”).* La rândul lor **romanii, care au preluat aproape întreaga colecţie a miturilor greceşti,** dar atribuind alt nume fiecărui personaj, au crezut şi ei că luminiţa roşie de pe bolta cerului ar fi într-adevăr zeul războiului; numele instituit de romani a fost însă de Mars. Şi astfel, popoarele europene au preluat treptat, datorită extinderii stăpânirii şi respectiv a culturii romane, această denumire de „Mars”, nume pe care unele populaţii l-au modificat uşor în raport cu specificul vorbirii proprii; noi românii i-am spus Marte. Dar cum dezvoltarea modernă a astronomiei s-a datorat în mare măsură cercetătorilor europeni ai cerului, în cunoaşterea ştiinţifică s-a generalizat pentru planeta-soră numele zeului roman. De asemenea, **simbolul** grafic atribuit din antichitate acestei „fiinţe divine cereşti” – **un mic scut şi o lance** – a fost **adoptat şi ca simbol al stelei cu irizări rubinii,** în scrierile astronomilor fiind menţinut şi răspândit ca atare.

Moda marţienilor

Dar, abia secolul al XVII-lea al Epocii Moderne (a noastră) avea să consacre nu numai avântul astronomiei, îmbinând observaţiile prin instrumente optice cu determinări matematice tot mai riguroase. În cadrul şirului de descoperiri, care de-atunci nu s-a mai întrerupt, odată cu

constatarea că planetele-surori ar fi foarte asemănătoare cu globul pământesc şi că, însăşi planeta Marte ar avea o perioadă de rotaţie – ziua marţiană – tot de 24 de ore ca şi cea a Terrei, s-a relevat şi vechea concepţie a existenţei şi pe aceste „pământuri" a diferiţilor locuitori. Şi astfel, a apărut acea literatură privind „pluralitatea lumilor" (prezentată în cap. III), în care fanteziile unor astronomi (de altfel foarte riguroşi în activităţile lor ştiinţifice) au fost completate prin textele imaginative ale unor autori talentaţi. Cărţile respective au sugerat şi au întreţinut şi în secolele următoare – atât în lumea ştiinţei cât şi în pătura cultă europeană – o anumită **idee captivantă: pe planeta Marte ar exista condiţii de viaţă, precum şi locuitori,** aceştia urmând a fi primii extrapământeni cu care vom stabili contacte, datorită posibilităţilor favorabile oferite de marile apropieri periodice ale planetelor noastre...

Atras de captivanta ipoteză a existenţei unei lumi civilizate pe „planeta roşie", idee acceptată la timpul respectiv chiar de astronomi cu renume, americanul Percival Lowell şi-a construit un observator[114] într-un loc înalt din Arizona, pentru a cerceta cât mai bine **problema canalelor marţiene.** Sugestionat de ideea existenţei unor lucrări hidrotehnice de acest fel şi probabil obosindu-şi ochii prin dificila observare la telescop, el a crezut mereu că vede prin instrumentul respectiv tot felul de canale; cu sutele. Dar fiindcă a distins un astfel de canal chiar în interiorul unei mări (o zonă mai întunecată), el a formulat o modificare a ipotezei iniţiale: considerând că regiunile având o nuanţă mai închisă ar fi şesuri bogate în vegetaţie, a lansat supoziţia că civilizaţia marţiană ar fi fost localizată numai în aceste zone mai restrânse.

Făcându-şi cunoscute „descoperirile", Percival Lowell a găsit o mare audienţă la un public oarecum pregătit în

[114] Astronomul Percival Lowell a rămas, totuşi, în istoria cunoaşterii ca o personalitate apreciată, deducând teoretic existenţa în sistemul nostru solar a celei de-a 9-a planete – Pluton, căreia i-a calculat orbita (1915). În baza predicţiei sale, planeta a fost descoperită optic în anul 1930.

spiritul ipotezei respective şi totodată dornic de fascinant. Totuşi, el a întâmpinat respingerea relatărilor sale din partea multor confraţi – în special din partea astronomilor europeni –, care afirmau mereu că nu văd nici un fel de canale pe Marte.

Şi brusc, interesul astronomilor pentru această planetă a scăzut, perfecţionarea tehnicii constructive a telescoapelor optice – şi mai târziu a radiotelescoapelor deschizând larg orizontul cercetărilor asupra Galaxiei, a roiurilor de galaxii, a Universului…

Activitate pe Marte?

Desigur, anumite studii au continuat să fie efectuate şi în deceniile următoare, creşterea continuă a performanţelor diferitelor instrumente de investigare astrală permiţând obţinerea unor date semnificative. Astfel, a fost studiată compoziţia şi parametrii specifici ai atmosferei, problema adesea stranie a unor **formaţiuni de nori,** variaţia încă intrigantă a nuanţelor de colorit din diferite regiuni ale planetei legat de structura rocilor din „mări" şi din zonele deşertice, depistarea unor eventuale **manifestări de vulcanism** şi, printre altele, şi investigarea unor ciudate fenomene luminoase.

În legătură cu observarea anumitor fenomene luminoase stranii în atmosfera marţiană, **prof. Willy Ley** reda astfel[115] o parte din consemnările vremii:

*„Astronomul japonez **Tsuneo Saheki** mai relatează şi despre un alt fenomen, care a mai fost observat întâmplător şi în trecut. La **4 iunie 1937,** regretatul Sizuo Mayeda a văzut subit o interesantă **pată luminoasă care scânteia ca o stea** şi era mult mai strălucitoare decât calota polară, dar care a dispărut după vreo cinci minute. Ea apăruse în regiunea Tithonius Lacus, în apropierea*

[115] Ley, W.: *Watchers of the Skies* – Ed. Viking Press, New York, 1963 – traducere în limba română la Ed. Tineretului, Bucureşti, 1968.

ecuatorului marţian, la o longitudine de cca. 95° Următoarea apariţie de acest fel a fost văzută de însuşi Saheki la ***8 decembrie 1951*****:** *«Am văzut o pată netă, foarte strălucitoare, apărând brusc în Tithonius Lacus. Ea a avut strălucirea unei stele de magnitudinea 6-a – era sigur mai strălucitoare decât calota polară nordică – şi a luminat scânteind timp de aproape cinci minute. Slăbind repede, ea arăta ca un nouraş alb, (după alte cinci minute), de mărimea lui Tithonius Lacus. După alte cinci minute, ea era abia vizibilă, ca o pată albă foarte slabă şi (după 40 minute) regiunea respectivă a suprafeţei marţiene şi-a recăpătat aspectul normal.»“*

Un alt fenomen luminos, dar de o intensitate mai redusă a fost văzut de acelaşi astronom la **1 iulie 1954,** în regiunea Edom Promontorium.

Profesorul american Fr. B. Dalisbury (de la Universitatea statului Colorado) referindu-se la aceste evenimente extrem de „ciudate” în cadrul unui articol publicat în revista *Science* (nr. 3510 din 6 aprilie 1962), a făcut o observaţie cam glumeaţă: „*A fost oare o activitate vulcanică sau marţienii sunt angajaţi acum în discuţii privind efectele pe termen lung ale exploziilor nucleare?”*

Concluziile lui Saheki însuşi se reduceau doar la o examinare minuţioasă a posibilităţilor:

„Se poate înlătura presupunerea ca aceste erupţii să fie reflectarea luminii solare de către ipoteticele suprafeţe acoperite de apă de pe Marte, aşezarea lor pe planetă faţă de Soare şi de Pământ excluzând această posibilitate. Reflectarea de către o coastă de munte acoperită cu gheaţă nu cade sub această obiecţie, dar nu poate explica formarea unui nor imediat după dispariţia luminii, cum a fost în 1951. O cădere de meteorit pe Marte ar putea produce atât lumina, cât şi norul, dar ridică dificultăţi în explicarea duratei de cinci minute a erupţiei...”

Mai existau încă manifestări vulcanice pe Marte? Această planetă, fiind mai mică decât Pământul, nu-şi pierduse ea oare, de mult timp, căldura interioară, iar efectele luminoase urmate de norişori albi nu erau ele oare

un alt gen de fenomene? Care putea fi cauza lor, erau ele naturale sau artificiale?

Marţienii locuiesc în interiorul „planetei roşii”?!

La nivelul celui de-al şaselea deceniu al secolului nostru, investigarea astronomică ajunsese la înalte performanţe tehnice şi ştiinţifice, fiind acumulată între timp o cunoaştere suficient de bună a planetelor-surori, a Galaxiei şi însăşi a Universului. Şi totuşi, în ceea ce priveşte „planeta roşie”, care **periodic se apropia atât de mult faţă de Pământ**[116]**,** în paralel cu elementele de cunoaştere s-au acumulat şi **o serie de „enigme”, din ce în ce mai captivante.** Erau oare acestea rodul doar al fanteziei unor astronomi şi a unor cercetători din domenii conexe sau poate doar al unei inevitabile componente a gândirii umane, mereu în căutare de fantastic? Sau poate că însuşi spiritul de obiectivitate al acestor cercetători îi determina să emită ipoteze „pro” şi „contra”, în condiţiile neclarificării momentane a diferitelor aspecte, pentru a se stimula pe această cale şi mai mult eforturile de lărgire a cunoaşterii planetei vecine? De fapt, foarte multe dintre enigmele marţiene erau legate de lămurirea disputatelor posibilităţi privind existenţa vieţii acolo „sus în cer”, căci această mare problemă se pare că nu a încetat nicicând să-i preocupe pe pământeni. Şi aceasta, cu atât mai mult cu cât, chiar în cursul deceniilor secolului nostru, s-a acumulat o adevărată cazuistică a unor manifestări – cu caracter tehnic, inteligent – de origini cosmice necunoscute, care depăşeau mereu posibilităţile de interpretare din partea oamenilor de ştiinţă de pe Terra. **Oare, nu cumva înseşi acele semnale radio necunoscute surprinse de G. Marconi sau**

[116] N. edit.: În cartea *„A douăsprezecea planetă”,* Zecharia Sitchin semnalează faptul că Nibiru, planeta zeilor sumerieni, se apropie periodic de Terra...

ecourile aberante menţionate anterior îşi aveau originea în activităţi neştiute ale unei civilizaţii marţiene, care s-ar fi refugiat în subsolul planetar, pentru a rezista vitregiilor climatice abătute asupra „pământului lor”?

Misterul lui Gulliver

O problematică oarecum secundară a amplificat – e adevărat, în mod discret – buchetul de enigme care s-a menţinut în cunoaşterea ştiinţifică a „planetei roşii”. Aceasta a fost constituită de **sateliţii naturali ai planetei Marte.**

Deşi J. Kepler a afirmat în anul 1610 că astrul vecin ar avea doi sateliţi, s-a dovedit că ipoteza lui s-a bazat pe o descifrare greşită a unei anagrame scrisă de Galilei. La fel de eronată s-a constatat a fi şi afirmaţia lui A. M. Schyrl (1634) că ar fi văzut prin lunetă aceşti sateliţi, întrucât, de fapt, instrumentele vremii nu permiteau, în nici un caz, o astfel de observare.

La începutul secolului următor a urmat însă o **foarte ciudată descriere a celor doi sateliţi, cu menţionarea datelor astronomice privind orbitele şi perioadele de timp ale efectuării mişcării lor de revoluţie în jurul planetei; toate acestea au fost „povestite” de nemuritorul Gulliver în cartea** *Călătorie spre Laputa,* **scrisă în anul 1727 de către D.J. Swift.** Întrebarea **„de unde şi cum a putut cunoaşte Swift aceste date”** a rămas şi până astăzi **fără răspuns…** Dar iată un extras din textul care a conturat încă o enigmă:

„…astronomii liliputani îşi petrec cea mai mare parte a vieţii observând corpurile cereşti, având la dispoziţia lor lentile care prin calitate le întrec cu mult pe cele ale noastre… Ei au descoperit, de asemenea, ***două stele mai mici sau sateliţi care se rotesc în jurul lui Marte,***

dintre care cel interior este la o distanţă de centrul planetei primare, egală exact cu trei diametre ale planetei, iar cel exterior cu cinci diametre; primul face o revoluţie în zece ore, iar ultimul în douăzeci şi una de ore şi jumătate, astfel încât pătratele perioadelor lor sunt aproximativ în aceeaşi proporţie cu cuburile distanţelor lor până la centrul lui Marte...”

Cu toate că perioadele revoluţiilor acestor sateliţi – măsurate exact în cursul secolului nostru – diferă totuşi valoric de cele de mai sus (pentru primul perioada fiind de 7 ore şi 39 minute, iar pentru al doilea – de 30 ore şi 18 minute), **sursa de informare a lui Swift rămâne în continuare o enigmă.** Şi desigur că nu este lipsit de importanţă acest aspect, dacă ne gândim că **descoperirea optică a sateliţilor respectivi a devenit posibilă abia după 150 ani de la apariţia cărţii lui J.D. Swift.** Or, însăşi această descoperire îşi are povestea sa.

De când are Marte sateliţi?

Deşi cunoscutul astronom J.J. von Littrow a lansat, în anul 1834, chemarea către toţi astronomii „să cerceteze vecinătatea lui Marte în timpul opoziţiei, cu telescoape bune, cu minuţiozitate şi de repetate ori”, **sateliţii acestei planete pot fi văzuţi cu un telescop mai puternic abia în cursul marii opoziţii din vara anului 1877.** Printre sutele de astronomi care au cercetat „planeta roşie” în această lună de august, însuşi americanul Asaph Hall aproape că renunţase şi el la investigările nocturne lipsite de „noutăţi”; totuşi, la insistenţele soţiei sale, a mai persistat în căutări. Şi cum orice perseverare în eforturile de lărgire a cunoaşterii a fost răsplătită mai întotdeauna cu o serie de realizări mai mari sau mai mici, astronomul A. Hall a intrat în istorie ca descoperitorul mult căutaţilor sateliţi marţieni.

Dar încă de la prima observare a acestora, chiar înainte de a li se da un nume astronomic, a şi fost sesizat un fapt care avea să dea multă bătaie de cap cercetătorilor cerului. Iată ce scria în acest sens **Asaph Hall,** în anul 1878:

*„La **17 august**, pe când căutam să observăm satelitul exterior, l-am descoperit şi pe cel interior... Cu toate acestea, timp de mai multe zile, satelitul interior a constituit o enigmă. El apărea în cursul aceleiaşi nopţi la margini diferite ale planetei şi mai întâi m-am gândit că ar fi doi sau trei sateliţi interiori, căci pe atunci îmi părea cu totul improbabil că un satelit s-ar putea roti în jurul corpului primar într-un timp mai scurt decât timpul de rotaţie al planetei. Pentru a lămuri acest punct, eu am observat satelitul în nopţile de 20 şi 21 august şi am constatat că nu există decât un satelit interior care-şi face revoluţia în jurul corpului primar într-un timp mai scurt decât o treime din perioada de rotaţie a planetei – **caz unic în sistemul nostru solar**."*

Faţă de diferitele propuneri de „botezare" a celor două obiecte cereşti nou descoperite, **A. Hall a acceptat numele sugerat de englezul Madan, legate de un vers al *Iliadei,* referitoare** la **însoţitorii zeului;** şi astfel în cataloagele astronomice, noii intraţi au devenit cunoscuţi sub numele de ***Phobos*** (Teama, Frica) – satelitul interior – şi ***Deimos*** (Groaza, Teroarea) – cel exterior, dar nu aceste nume i-au iritat pe astronomi, ci cu totul alte aspecte. În primul rând. cercetătorii cerului au rămas intrigaţi **de ce sateliţii respectivi au fost descoperiţi atât de târziu, deşi cu multe telescoape anterioare s-ar fi putut totuşi să se constate prezenţa lor.** În al doilea rând era acea sfidare a legii astrale de către Phobos, conform căreia **orice satelit ar trebui să aibă un timp al perioadei de revoluţie mai mare decât cel al obiectului cosmic în jurul căruia se roteşte.** În al treilea rând, nu se putea găsi o explicare a faptului că sensurile deplasării pe orbite ale celor două „luni marţiene" erau contrare, cu toate că orbitele lor sunt aproape în acelaşi plan (la mică distanţă de planul ecuatorial al planetei). La aceste întrebări s-a

căutat a se da un răspuns prin formularea ipotezei că ambii sateliţi sau măcar Phobos ar fi nişte asteroizi captaţi mai recent de către planeta Marte... Totuşi, contradicţia dintre planurile orbitale atât de apropiate şi sensurile inverse de rotire au rămas o problemă enigmatică.

Sateliţii marţieni... sunt artificiali!

Dar pe măsura investigărilor ulterioare[117] şi a determinării unora dintre mărimile caracteristice proprii, alături de numeroase clasificări s-a format şi o **aureolă de mister** în jurul lui Phobos şi chiar a lui Deimos...

Continua rotire a lui Phobos la o altitudine suficient de joasă (5 980 km) îl situează sub limita unei orbite stabile. Acest fapt a făcut să se întrevadă alunecarea sa lentă spre corpul planetei. Totuşi, în mod repetat a fost găsită o anumită accelerare a vitezelor celor doi sateliţi, ca şi cum „s-ar dori" menţinerea lor pe orbite stabile. De aici, nu a mai fost decât un pas spre o ipoteză fantastică: în anul **1951,** astronomul american Hard consideră că **micii sateliţi ai lui Marte ar fi... artificiali**! Mai documentat, astrofizicianul rus **Iosif S. Şklovski** a reluat în anul **1959** această ipoteză, în baza unor argumente teoretice mult mai detaliate:

---

[117] Astăzi se ştie că Phobos are forma unui „cartof spaţial" lung de cca 27 km şi cu un diametru de cca 19 km (variabil). Masa sa ar fi de ordinul a 1013 tone. Densitatea calculată ar fi însă numai de 2 gr/cm^3, în timp ce densitatea medie a planetei Marte este de 3,93 gr/cm^3, iar a Pământului de 5,52 gr/cm^3. Se roteşte pe o orbită circulară având o rază de 9 377 km faţă de centrul planetei (ceea ce corespunde la 2,8 raze ale planetei – faţă de trei raze cât „ştia" J.D. Swift cu mult timp înainte de a fi descoperit!); raportat la solul planetar, altitudinea sa medie este de 5 980 km. Dată fiind masa redusă a lui Phobos, o greutate de 1 kg de pe Pământ ar cântări acolo doar 0,5 gr!

Deimos are o lungime de cca 15 km şi un diametru mediu de 11,5 km. Masa calculată ar fi de ordinul a 2x10^{12} tone; densitatea rezultată ar fi astfel de cca 2,4 gr/cm^3. Orbita sa se află la o distanţă de 23 459 km faţă de centrul planetei, respectiv la 20 062 km fată de solul acesteia.

– Phobos şi Deimos ar diferi total faţă de restul sateliţilor din sistemul nostru solar, fiind cu mult mai mici decât oricare din ceilalţi.

– aceştia se rotesc, (în sens invers unul faţă de altul), pe orbite aproape circulare spre planul ecuatorial marţian, aspecte care nu se regăsesc la nici un alt satelit din familia noastră solară.

– de asemenea, Phobos este unicul satelit a cărui mişcare de revoluţie în jurul planetei sale se efectuează într-un interval de timp mai redus decât timpul rotaţiei lui Marte în jurul axei sale.

– comparând masa, volumul şi viteza lui Phobos, astrofizicianul rus i-a calculat o densitate extrem de redusă, ceea ce l-a condus la convingerea că, de fapt, **satelitul ar fi… gol în interior;** efectuând aceleaşi verificări şi pentru cealaltă „lună marţiană”, a rezultat că şi **Deimos ar fi gol în interior** şi deci ambii sateliţi **ar fi… artificiali, construiţi în mod tehnic!**

– faţă de acea sesizare a micşorării treptate a altitudinii de rotaţie – la ambii sateliţi –, I.S. Şklovski a considerat că **dacă ar fi fost obiecte naturale, ar fi trebuit să se fi prăbuşit de foarte mult timp pe solul planetar.**

– în plus, faptul că ambii sateliţi marţieni au fost descoperiţi abia în anul 1877 – deşi faţă de puterea telescoapelor din secolul XIX, aceştia ar fi trebuit să fi fost observaţi încă din deceniile de la începutul veacului respectiv – pentru astrofizicianul moscovit a constituit un argument în favoarea ipotezei că ei **ar fi fost „plasaţi” pe orbitele lor abia în jurul anului 1875**; aşadar, încă un aspect care ar fi justificat considerarea lui Phobos şi al lui Deimos ca fiind „obiecte artificiale”…

În cadrul jocului unor ipoteze lansate de către diferiţi oameni de ştiinţă, care menţineau anumite enigme marţiene, o aprigă polemică survenită în lumea cunoaşterii avea să stimuleze noi fantezii şi să amplifice nimbul de mister, care totuşi exista în acel deceniu de la mijlocul veacului nostru, în jurul planetei-surori. De fapt, se pare că **acest nimb a fost întreţinut şi de o anume dorinţă a**

comunităţii ştiinţifice de a clarifica, prin orice efort, dacă pe Marte ar exista eventuale urme de viaţă sau nu. Devenind tot mai evident faptul că pe toate celelalte obiecte astrale din sistemul nostru solar era exclusă existenţa materiei vii, singura planetă care mai rămânea în competiţia căutării, măcar a unor forme inferioare de viaţă, era „planeta roşie”. Şi pe drept cuvânt, cât de mult şi-ar dori oamenii de ştiinţă să mai găsească şi alte forme de materie vie decât cele terestre pentru a clarifica o problemă fundamentală: apariţia vieţii este într-adevăr o fază normală a evoluţiei materiei în Cosmos, este ea într-adevăr un rezultat „programatic” al chimismului carbonului?

Înainte, pe orbita Terrei… se afla Marte!!!

Polemica menţionată mai sus a fost provocată în anul **1950,** prin apariţia în Statele Unite ale Americii a cărţii **dr. Immanuel Velikovski,** intitulată *„Worlds în Collision” **(Lumi în coliziune).*** Autorul a scris această carte după ce a studiat în Israel, timp de 3 ani, un număr de texte ebraice vechi.[118]

În cadrul volumului respectiv, dr. Velikovski a emis – interpretând actualizat diferite consemnări antice preluate din tradiţii foarte vechi – o serie de ipoteze originale, foarte provocatoare. Acestea apăreau întru totul neconformiste în raport cu ceea ce era considerat ca „bine ştiut” de către ştiinţa contemporană cu privire la evoluţia sistemului nostru solar. Printre diferitele „idei eretice” care au stârnit mânia aprigă a multor oameni de ştiinţă a fost şi seria de afirmaţii referitoare la planeta Marte. Şi, într-adevăr, **o supoziţie direct provocatoare a fost aceea că, în alte epoci, „planeta roşie” s-ar fi aflat pe actuala orbită a Pământului**! Or, această orbită este situată în cadrul

[118] N. edit.: Dr. I. Velikovski fiind de origine iudaică, la fel ca şi I.S. Şklovski.

acelei zone foarte restrânse a „ecosferei”, care oferă condiţii favorabile pentru apariţia şi evoluţia vieţii. **Deci, de-a lungul unei perioade foarte mari, pe „planeta roşie” ar fi putut să se formeze materia vie!** Dar, la un anumit timp, Marte ar fi fost **„smulsă” de pe această orbită, prin coliziunea cu un corp ceresc** care ar fi apărut ca o cometă mare **ce ar fi scăpat de atracţia intensă a planetei Jupiter.** Acest cataclism cosmic ar fi făcut ca globul marţian să se apropie în mod periculos de Pământ, pentru a se parca apoi pe actuala orbită din exteriorul Terrei. La rândul său, noul corp ceresc – „intrusul” – s-a stabilit şi el pe o orbită solară, devenind planeta **Venus.**[119] Intervenind aceste schimbări bruşte şi brutale în jocul atracţiilor gravitaţionale exercitate permanent de către corpurile cereşti apropiate, însăşi deplasarea orbitală a Terrei s-ar fi modificat, **Pământul fiind „smuls” şi el din traseul său anterior**[120], pentru a se parca în final în sânul cald al „ecosferei”. Dar dacă astfel de evenimente catastrofale s-ar fi petrecut aievea, ar însemna că, în acel „timp neştiut” în care planeta Marte s-a aflat în zona favorabilă vieţii, **ar fi apărut mulţimea de**

---

[119] Într-un calendar vechi de 5 000 ani – găsit la Boghaz Keui (în Asia Mică) – planeta Venus lipseşte din lista planetelor cunoscute, deşi este astrul cel mai strălucitor de pe cer. De asemenea, în rugăciunile vechilor babiloneeni erau invocate doar planetele Mercur, Marte, Jupiter şi Saturn; planeta Venus lipsea... A venit într-adevăr aceasta mai târziu?...

[120] Dr. I. Velikovski citează, ca o dovadă a modificării orbitei terestre, acea tradiţie în texte ebraice vechi, care spune că Iosua ar fi ordonat, la un moment dat, Soarelui să se oprească din mersul său pe boltă; în acelaşi timp, **ar fi căzut pietre din cer, iar pe cealaltă parte a globului terestru noaptea ar fi fost mai lungă**.

Separat de aceste menţiuni, alţi autori au sesizat următoarele formulări similare, stranii, din cadrul altor texte antice:

– papirusul „Harris” (existent în Egipt), relatând un cataclism cosmic, specifică: *„**sudul a devenit nord şi Pământul s-a răsturnat**”...*

– papirusul „Ipuwer” conţine şi el următoarea consemnare: *„**lumea s-a întors ca pe o roată de olar şi Pământul s-a răsturnat**”.*

– însuşi „părintele istoriei” – anticul Herodot – scria în sec. IV î.e.n. că preoţii egipteni l-au informat – printre multe alte evenimente istorice – şi despre faptul că strămoşii lor au văzut, în alte timpuri, cum **Soarele s-a ridicat de două ori din locul în care acum apune**...

forme vii mai întâi pe „planeta roşie” şi abia ulterior pe Terra?

Pentru ipotezele sale „total neştiinţifice”, dr. I. Velikovski a fost aspru blamat de reprezentanţii ştiinţei contemporane. Spre surprinderea multora dintre aceştia însă, în anii care au urmat publicării cărţii „eretice”, **unele dintre afirmaţiile sale hazardate au fost confirmate totuşi**, prin diferite descoperiri ştiinţifice. Este astfel cazul punerii în evidenţă a magnetosferei din jurul Pământului, a prezicerii că planeta Venus este un corp ceresc foarte fierbinte, precum şi a faptului că **Jupiter emite unde din domeniul radio…**[121]

Enigmaticul obiectiv

În paralel cu permanenta studiere a Pământului „din înaltul cerului”, **Luna** a fost desigur primul corp ceresc care, prin apropierea sa, a oferit posibilitatea verificării capacităţii tehnice a industriilor terestre, devenind, începând **din anul 1959, „poligonul de încercare” şi de perfecţionare a vehiculelor spaţiale, cât şi a oamenilor selectaţi pentru astfel de activităţi.**[122]

Trei ani mai târziu, s-a declanşat şi cercetarea din apropiere a planetelor-surori, prin lansarea primului robot spaţial **către Venus** – staţia automată **„Mariner 2”** – în ziua de **27 august 1962.** Dar cea mai olimpiană competiţie dintre popoarele Pământului – întrecerea

---

[121] N. edit.: Este foarte posibil ca miturile referitoare la „războaiele zeilor” (Zeus / Jupiter cu Saturn, apoi cu titanii) şi dispariţia uriaşilor să prezinte, încifrat, un adevăr astronomic! Cât despre „mutarea” Terrei în sistemul solar, aparent hazardată, a se vedea amănunte în *„SECRETELE TERREI”* – vol. IV.

[122] Între anii 1959 şi 1976, specialiştii sovietici au organizat 27 de misiuni – fără echipaje – destinate investigării Lunii, în cadrul programelor *Lunik, Luna* şi *Zond.*

La rândul lor, specialiştii americani ai N.A.S.A. au lansat – între 1964 şi 1973 – un număr de 24 misiuni lunare, în cadrul programelor *Ranger, Surveyor, Lunar Orbiter, Explorer, Apollo.* Dintre acestea, 9 expediţii au fost cu echipaj uman.

creatoare între realizările tehnice destinate pătrunderii omului în spaţiu – începuse să dea roade după numai câteva luni. La **1 noiembrie 1962,** specialiştii ruşi au inaugurat captivanta cercetare a „planetei roşii”, deschizând „drumul către **Marte”** prin **lansarea staţiei automate „Marte 1”.**

Şi într-adevăr, acest corp ceresc vecin a continuat să atragă tot mai intens interesul oamenilor de ştiinţă şi al opiniei publice, poate mai mult decât oricare altă planetă din sistemul nostru solar. Acest aspect se datorează în principal speranţei că acolo, s-ar putea să fie găsite totuşi, anumite urme de viaţă care să ofere clarificări asupra apariţiei materiei vii, precum şi dorinţei de a se obţine date noi cu privire la formarea sistemului planetar din nebuloasa protostelară iniţială. Dar mai există şi un alt aspect, poate mai puţin scos în evidenţă: cerinţa de a se elimina, prin cercetări cât mai directe, şirul de „enigme” întreţinut de insuficienta cunoaştere a acestui corp ceresc şi, în paralel, de o reuşită literatură ştiinţifico-fantastică…

Datorită distanţei mari existente între Terra şi Marte, pentru „a ajunge la întâlnire”, **sondele spaţiale terestre au trebuit de fiecare dată să parcurgă un traseu mai lung decât distanţa directă în linie dreaptă.** Şi astfel, la acest început de eră cosmică, „drumul către Marte” nu a fost deloc uşor, succesele obţinute împletindu-se şi cu insuccese. Desigur că, în prealabil, cât şi pe parcursul fiecărei misiuni marţiene, astronomia optică şi radioastronomia terestră au făcut eforturi continui pentru a afla date cât mai complete despre planetă şi dacă traseul este „curat”.

Atlasul marţian conţine…albii secate de fluvii!

Pe drumul deschis cu doi ani mai înainte, în anul **1964** a plecat spre Marte sonda automată americană **„Mariner 4”,** care în vara următoare a transmis pe calea undelor o realizare în premieră: **primele imagini ale planetei (15 fotografii) preluate de la o distanţă de numai 10 000 km faţă de solul acesteia!** Şi iată că unele dintre marile enigme ale lui Marte s-au eliminat: pe „planeta roşie” nu există nici un fel de canale, nici câmpuri cu vegetaţie sau păduri, nici o civilizaţie, ci doar munţi, deşerturi, cratere… Dar aceste imagini au fost preluate, totuşi, de la o distanţă suficient de mare şi, de fapt, **nici Pământul, fotografiat de la o atare îndepărtare, nu ar arăta mai mult…** La scurt timp, oamenii de ştiinţă şi opinia publică au început să solicite clarificări mai convingătoare, mai amănunţite.

Şi astfel, în anul **1969,** la **24 februarie** şi apoi la **27 martie,** au fost lansate staţiile-gemene **„Mariner 6”** şi **„Mariner 7”,** care s-au apropiat până la o distanţă de **3 000 km faţă de solul planetar.** De acolo, prima staţie a transmis **25 fotografii,** iar a doua **33 imagini** panoramice. Deşi pe această cale a putut fi vizionată doar 20% din suprafaţa marţiană, concluziile deduse din imaginile transmise anterior de **„Mariner 4”** au fost confirmate în mod categoric; totodată astronomii au fost direct impresionaţi de **aspectul agitat al reliefului planetar.**

După încă trei ani, în luna **mai 1972** au plecat în misiuni marţiene trei sonde spaţiale construite de pământeni: staţia **„Mariner 9”,** lansată de N.A.S.A., precum şi staţiile-surori **„Marte 2”** şi **„Marte 3”,** lansate de specialişti ruşi. Aceste „maşini terestre” **au devenit, în luna noiembrie a aceluiaşi an, primii sateliţi artificiali moderni ai „planetei roşii”,** stabilindu-se pe orbite circum-marţiene conform programelor stabilite de la centrele de control ale

zborurilor. Şi chiar mai mult decât atât, în urma comenzilor de pe Pământ, a avut loc şi o altă premieră spaţială: **din sonda „Marte 3” s-a desprins un modul care a coborât pe solul astrului vecin.** Dar dacă, din păcate, staţiile ruseşti nu au avut prea mult succes în transmiterea de date, în schimb *„Mariner 9” a* **reuşit să transmită, timp de un an terestru,** – respectiv jumătate de an marţian – **o bună cartografiere fotografică a întregii suprafeţe planetare.** Şi astfel, s-a putut admira, în fine, „adevăratul chip” al lui Marte, care deşi se afla la zeci şi zeci de milioane de kilometri de Pământ, a trebuit să-şi scoată vălurile tainice în faţa camerelor de luat vederi de la bordul robotului spaţial terestru.

Studiind imaginile fotografice ale primei planete cartografiate – care au permis şi **întocmirea primului atlas al globului marţian** –, oamenii de ştiinţă au constatat necesitatea unor detalieri mult mai aprofundate, întrucât **„Mariner 9” a fotografiat evidente văi cu albii secate ale unor „foste” râuri şi fluvii…** Drept urmare, s-au organizat noi misiuni: în anul **1973,** staţiile ruseşti **„Marte 4”** şi **„Marte 5”** au transmis către Pământ o întreagă serie de date caracteristice ale atmosferei, care au venit să contureze şi mai bine imaginea fizică a planetei-surori.

Fotografiile se înmulţesc, enigmele cresc…

Adevărata pătrundere în intimitatea lui Marte a fost realizată însă de către N.A.S.A., în cadrul „proiectului *Viking”.* În **august** şi apoi în **septembrie 1975** au fost lansate de specialiştii americani staţiile spaţiale gemene **„Viking 1”** şi **„Viking 2”.** Construite de „Jet Propulsion Laboratory” (de la Pasadena – California), aceste nave au fost compuse fiecare din câte două module profilate pe activităţi diferite: un modul – *„Orbiter”* – trebuia să rămână

parcat ca satelit pe o orbită circum-marţiană, de unde avea să transmită spre Pământ datele culese, precum şi imaginile unei cartografieri fotografice mult mai detaliate ale întregii suprafeţe planetare; celălalt modul – *„Lander”* – a fost destinat să coboare pe sol, fiind dotat cu aparatura unui laborator biochimic în miniatură.

Ajunse cu bine în apropierea „planetei roşii” şi parcate apoi pe orbitele programate de către „părinţii lor tereştri”, cele două module „Viking Orbiter 1” şi „Viking Orbiter 2” au făcut – de la înălţimi de cca. **2 200 km –** în total vreo **300 000 fotografii cartografice;** acestea au fost transmise treptat – pe parcursul unui interval de doi ani – la centrul terestru de prelucrare a datelor. Modulele „Viking Lander 1” şi „Viking Lander 2” **au amartizat** în bune condiţii – primul la **20 iulie 1976,** într-o zonă deşertică denumită Chryse Planitia (Western Chryse Basin) – iar al doilea la **3 septembrie 1976** – în zona Utopia Planitia – într-un teren situat la extremitatea inferioară a unei vechi albii de fluviu secat. Locurile respective s-au aflat la o distanţă de cca. 4 800 km unul faţă de celălalt.

În programele computerelor montate la bordul modulului „Lander”, printre activităţile de culegere a diferitelor date şi parametri specific locali, au fost prevăzute şi realizarea a patru experimente principale privind depistarea unor eventuale forme de viaţă: acestea au fost astfel concepute încât să se poată detecta cele mai caracteristice manifestări ale materiei vii: respiraţia, metabolismul şi fotosinteza.

Dar, deşi pe această cale s-au clarificat multe din întrebările şi „enigmele” care s-au format de-a lungul timpului, alături de anumite răspunsuri ce rămân încă în aşteptare s-au conturat **noi „enigme”,** poate chiar mai ample decât cele anterioare. Pentru o înţelegere mai apropiată a cadrului în care se menţin anumite aspecte într-adevăr tulburătoare, să urmărim o redare sintetică a principalelor caracteristici ale fizicii acestei planete vecine.

Evoluţia lui **Marte** în jurul Soarelui se efectuează pe o orbită eliptică foarte alungită, depărtarea medie faţă de

steaua centrală fiindu-i de 227,9 milioane de kilometri; perioada în care este parcurs traseul respectiv – **anul marţian** – este de **687 zile** terestre. **Diametrul** acestui obiect ceresc este de **6 760 km,** deci cu ceva mai puţin decât jumătate din diametrul globului terestru. **Masa calculată** fiind de **0,108 din masa Pământului.** Rezultă o valoare de **3,93 gr/cm**^{3} a densităţii medii.[123] **Relieful planetar este suficient de variat,** evidenţiindu-se în principiu două zone cu aspecte specifice diferite; acestea ar putea fi separate imaginar printr-o linie ce ar intersecta ecuatorul sub un unghi de 35°. **În zona nordică, relieful a fost deosebit de agitat de către o activitate vulcanică mult anterioară,** ce s-a manifestat **acum vreo două sute de milioane de ani.** Acolo se află un podiş foarte întins, înalt şi bombat, care a fost denumit „Tharsis”. Acest podiş – lat de peste 5 000 km – prezintă văi adânci şi canioane, fiind dominat de patru vulcani stinşi, ale căror înălţimi extrem de mari sunt în jur de 20 km; cel mai mare dintre ei, giganticul Olimp, are la bază un diametru de 160 km, pe când craterul de la vârf are un diametru de cca. 70 km; înălţimea sa faţă de platourile din jur[124] este de cca. 25 km! **În zona sudică,** se pare însă că **relieful** a rămas **nemodificat de miliarde de ani;** în schimb aici se văd urme extrem de numeroase ale unui adevărat bombardament de meteoriţi mari şi mici.

Mulţimea craterelor din regiunea respectivă aminteşte de aspectul solului lunar care, cu peste patru miliarde de ani în urmă, a fost supus unui acelaşi gen de bombardament meteoritic intens. Cel mai spectacular crater de pe Marte este aşa-numitul Bazin Hellas, a cărui adâncime de cca. 4 km sugerează lovirea planetei de către un meteorit care a avut un diametru de mai mulţi kilometri.

---

[123] N. edit.: Din diametrul şi densitatea planetei Marte rezultă că eventualii săi locuitori din trecutul îndepărtat ar fi trebuit să fi avut o înălţime de 4–6 m. Cât uriaşii din mitologie şi... traco-filisteanul Goliat! De remarcat: autorii antici greci afirmau că Marte s-a născut la geţi...

[124] Cel mai înalt munte de pe Pământ se ştie că este Everest (în munţii Himalaya), a cărui înălţime este de 8 848 m dar în raport cu nivelul apei oceanelor şi nu faţă de podişurile din regiune.

Pe Marte a existat… apă din belşug!!

Compoziţia solului „planetei roşii” este într-adevăr foarte bogată în oxizi de siliciu, în combinaţii cu fier şi magneziu. **Aspectul evident roşiatic al suprafeţei planetare** care transmite această nuanţă şi luminii solare reflectată în spaţiu,[125] este datorat abundenţei oxidului de fier la nivelul superior al solului, astfel după cum o explica ipotetic chimistul suedez S. Arrhenius, la începutul secolului nostru.

Dar o problemă a cărei importanţă a crescut mereu, fiind legată şi de întrebarea dacă pe Marte a existat sau nu viaţă, este aceea a prezenţei apei. Cercetătorii cerului, cât şi paleontologii sunt însă astăzi **convinşi că pe acest corp ceresc a existat lichidul vieţii din belşug.**

Un prim considerent ştiinţific în acest sens este de ordin cosmologic; dată fiind constatarea că atât în Galaxie, cât şi în întregul Univers **elementul cel mai abundent este hidrogenul,** iar oxigenul se găseşte de asemenea printre elementele chimice cele mai răspândite, combinaţia acestora, **apa, a fost desigur prezentă, în cantităţi mari şi în tânărul nostru sistem solar.** Acest fapt a fost constatat în mod real pe numeroase corpuri astrale din cadrul familiei noastre locale, cu ocazia traversării zonelor îngheţate ale marilor planete-surori de către misiunile spaţiale „Voyager 1” şi „Voyager 2”. În plus, radioastronomia modernă a identificat, încă din anii trecuţi, **existenţa unor mari nori galactici formaţi din molecule de apă,** atât în Galaxia noastră, cât şi în Galaxia vecină, Andromeda. Însă, cele mai convingătoare argumente, mai presus de deducţia cosmologică, au fost numeroasele fotografii ale solului marţian (transmise atât de „Mariner 9”, cât şi de Orbiter-ii misiunii „Viking”) care au demonstrat fără echivoc faptul că **pe Marte au curs râuri şi fluvii!** Dar dacă acest aspect a devenit evident încă în

[125] N. edit.: Gemenii Divini ai geto-dacilor erau Apollo-Soarele şi Arthemis-Luna. Apollo însemna „Cel Alb” şi era blond iar Arthemis se traducea prin Cea Roşie “.

urmă cu mai bine de un deceniu, a urmat desigur şi întrebarea firească: unde se vărsau aceste ape, au existat oare mări şi oceane? Fotografii reuşite transmise de Orbiter-ii „Viking” au permis **identificarea gheţii la Polul Nord, cât şi în unele canioane** (ca de exemplu în Noctis Labyrinthus). Acest aspect i-a determinat pe unii cercetători să creadă că, după topirea zăpezilor şi a gheţurilor, s-ar fi produs **mari torente de apă** – însă trecătoare – care nu s-ar fi vărsat însă nicăieri, ci s**-ar fi pierdut în sol şi în aer.**

Cercetări ulterioare mult mai atente asupra detaliilor fotografice au făcut ca, treptat, specialiştii să accepte faptul că, **în epoci anterioare, pe Marte au existat mări adevărate**[126] **în unele bazine din regiunile ecuatoriale.** Astfel de constatări au amplificat, însă, importanţa unei întrebări inevitabile: dacă ipoteza respectivă este adevărată, atunci unde se află acum apa din fluviile şi mările de odinioară? Oamenii de ştiinţă care studiază această problemă s-au găsit în faţa a **trei alternative posibile:**

– o primă ipoteză presupune că, **în urma răcirii planetei, apa s-ar fi retras în adâncimea solului,** probabil în marile goluri rămase în interiorul globului marţian după expulzarea magmei ce a ridicat imenşi vulcani; totuşi, o cantitate suficient de importantă ar fi rămas infiltrată în partea superioară a scoarţei, îngheţând sub forma unui strat de permafrost pe o adâncime de cca. 13 metri.

– o a doua ipoteză – mai pesimistă – consideră că pe „planeta roşie”, încă de la început, **nu ar fi existat decât o cantitate redusă de apă,** care şi acum se găseşte doar sub forma unor urme îngheţate.

– a treia idee susţine că, datorită caracteristicilor fizice ale planetei, apa care ar fi existat într-adevăr în cantităţi mari ar fi fost **disociată în cursul miliardelor de ani de către radiaţia solară;** hidrogenul respectiv s-ar fi pierdut

[126] *Science et Avenir* nr. 494/1988

treptat în spaţiu, iar oxigenul a fost reţinut (fiind mai greu) în rocile de la suprafaţa solului, sub forma oxizilor.

Pentru a ieşi din impas, astrofizicienii au imaginat, cu câţiva ani în urmă, o metodă originală de clarificare a problemei: încercarea de a se determina raportul existent în prezent între cantitatea de hidrogen şi cea a izotopului său – deuteriul –, care s-ar afla în atmosferă. De ce? Pentru că se ştie că în apă, tot la trei mii de molecule formate din hidrogen şi oxigen, apare şi una constituită din deuteriu şi oxigen. Or, dacă a treia ipoteză este valabilă, înseamnă că în aerul marţian ar trebui să existe mai mult deuteriu decât în atmosfera Pământului.

În **ianuarie 1987,** un grup de specialişti a efectuat, în spiritul metodei respective, o serie de măsurători în infraroşu asupra învelişului aerian al „planetei roşii", prin marele telescop „Canada-Franţa" echipat în munţii insulei Hawaii. Rezultatele comunicate la reuniunea din 1987 – de la Pasadena, California – a diviziei pentru Ştiinţele Planetelor din cadrul „American Astronomical Association" a avut darul de a convinge pe toţi participanţii asupra unui fapt esenţial[127], **pe planeta Marte, „cândva", a existat chiar foarte multă apă!** Şi astfel, cea mai actuală concluzie a specialiştilor ştiinţelor planetare, reluată de numeroase reviste ştiinţifice din diferite ţări, este cu adevărat uimitoare: **Marte a fost planetă caldă şi umedă!** Această descoperire va da ea, oare, încă un câştig de cauză ipotezelor atât de neconformiste ale dr. Velikovski, care acum patru decenii presupunea că „planeta roşie" s-ar fi aflat, în alte epoci, pe actuala orbită a Terrei, respectiv în zona mai caldă a ecosferei?

[127] Valoarea raportului hidrogen/deuteriu măsurată pentru atmosfera marţiană a fost găsită ca fiind de $9x10^{-4}$, în timp ce pe Pământ este de câteva ori mai mică, şi anume, de $1,5x10^{-4}$.

„Planeta roşie” şi-a pierdut atmosfera…

Atmosfera astrului vecin a fost desigur structura cea mai accesibilă investigărilor efectuate de pământeni, atât prin mijloacele tot mai perfecţionate ale astronomiei moderne, cât şi prin aparatura variată a staţiilor automate trimise în misiune „acolo-sus”. **Învelişul aerian** respectiv a fost găsit ca fiind **extrem de rarefiat;** s-ar părea că slaba atracţie gravitaţională, rezultată din masa planetară mult mai redusă decât a Terrei, a permis ca, **în decursul miliardelor de ani, să se piardă în spaţiu o bună parte din componentele atmosferei iniţiale.** În prezent, compoziţia amestecului gazos ar fi următoarea: 95,3% dioxid de carbon; 2,7% azot; 1,6% argon; **0,13% oxigen** şi alte gaze rare. **Densitatea păturii aeriene – la nivelul solului – este de 150 de ori mai mică decât cea a atmosferei terestre.** Dată fiind şi grosimea mult mai redusă a acestui înveliş, **presiunea atmosferică** măsurată la suprafaţa planetei este de numai 6,1 milibari – respectiv de 1% faţă de cea de pe Pământ. Datorită rarefierii masei gazoase, a rezultat şi o inerţie termică foarte redusă, astfel că variaţiile zilnice şi sezoniere ale temperaturii sunt foarte rapide şi importante, generând vânturi foarte puternice. (Deşi Marte se află la o distanţă medie de 227,9 milioane kilometri faţă de Soare, manifestările atmosferei sale sunt influenţate tot de către astrul zilei).

Depărtarea faţă de Soare, cât şi forma eliptică-alungită a orbitei pe care se deplasează în cursul anului, fac să domnească pe Marte temperaturi suficient de scăzute; **valoarea medie anuală** este de **-53°C.** Dacă **vara, la soare,** se înregistrează valori de până la **+30°C,** în timpul **toamnei** temperatura scade chiar sub **-70°C; iarna, la polii planetei** se înregistrează valori de ordinul a **-125°C,** la care dioxidul de carbon din atmosferă cristalizează, ningând sub formă de „zăpadă uscată”.

Această sinteză de date, confirmate şi detaliate de către aparatura ştiinţifică a diferitelor misiuni spaţiale, evidenţiază din plin faptul că, pe **planeta-soră, condiţiile naturale sunt atât de vitrege, încât nu este posibilă existenţa unei vieţi „normale”, de tip terestru.** Şi totuşi, în zilele noastre, constatăm că interesul oamenilor de ştiinţă, cât şi al opiniei publice pentru Marte este în continuă creştere. În realitate, nu se doreşte numai o completare intensivă a datelor privind cunoaşterea ştiinţifică şi aflarea unor „taine” întreţinute încă de mari enigme, dar se urmăreşte însăşi „cucerirea” acestei planete, prin debarcarea de echipaje ale cosmonauţilor tereştri. Astăzi, nu mai constituie pentru nimeni un secret **preocupările pentru amenajarea în viitor a unor colonii umane pe „planeta roşie”.** Acestea sunt gândite atât pentru organizarea de cercetări ştiinţifice complexe, cât şi pentru asigurarea unor „trambuline” spre cercetarea celorlalte planete din familia noastră solară şi apoi pentru plecarea spre alte sisteme planetare...

Sfinxul şi piramidele... de pe Marte

Totuşi, unul dintre principalele obiective ale cercetărilor din etapa actuală rămâne clarificarea categorică a faptului dacă pe planeta Marte a existat viaţă sau nu, ba chiar mai mult, dacă nu cumva a existat o viaţă evoluată, o civilizaţie. Această problemă care, la prima vedere ar părea că ar fi fost eliminată de mult timp prin descoperirile atât de precise ale condiţiilor extrem de vitrege care domnesc pe planetă, a căpătat însă, din nou, o importanţă nebănuită. Faptul se datorează acum unor **fotografii** transmise de către sonda **„Mariner 9”** şi apoi unor imagini mult mai bune transmise de **Orbiter-ii „Viking”,** care au oferit pământenilor una dintre cele mai fantastice relevări spaţiale: **pe „planeta roşie” ar exista anumite**

sculpturi imense, unele construcţii părăsite şi chiar un grup de piramide foarte mari!

Cele mai surprinzătoare clişee din cadrul imaginilor difuzate de N.A.S.A., care au tulburat cu adevărat lumea oamenilor de ştiinţă şi au captivat opinia publică sunt acelea care au înregistrat **existenţa, în peisajul deşertic al regiunii Cydonia, a unor opere de artă megalitice.** Făcându-le cunoscute în cadrul unui congres internaţional, desfăşurat la Acapulco (aprilie 1977), prof. J. J. Hurtak (profesor de limba ebraică la Universitatea California – S.U.A.) a stârnit un amplu interes în jurul acestor documente fotografice. Inerentele luări de poziţie „pro" şi „contra", care au urmat, au făcut însă ca analizele tot mai amănunţite, ce s-au efectuat şi în deceniul următor, să contureze într-adevăr o „enigmă ştiinţifică" de mari proporţii. Şi era normal să se întâmple astfel: din fotografiile care prezentau regiunea Cydonia – sub unghiuri diferite – a rezultat că în nisipul deşertului se reliefează puternic o **stâncă mare – lungă de 1,6 km – care este sculptată în forma unui cap de om, a cărui faţă priveşte spre cer! (fig. 14). Dar chiar mai mult decât atât, la cca. 15 km faţă de această operă de artă, se află şi un grup de construcţii impresionante: patru piramide tetraedrice, de dimensiuni foarte mari! La una dintre acestea, vârful s-a prăbuşit cândva, fapt ce permite să i se vadă – pe documentul fotografic – spaţiul interior, care a rămas descoperit; drept urmare, în golul respectiv, ce apare ca o secţiune cu contur pătrat, se pot remarca grosimile zidurilor (fig. 15) de pe fiecare latură.** De asemenea, lângă grupul de piramide, se remarcă în plus – ascuns de stratul de regolit[128] – şi conturul lat (întunecat în imagine) al unei

[128] Regolitul este praful extrem de fin care s-a depus în timp pe suprafaţa corpurilor cereşti lipsite de apă. Într-o măsură mai redusă, acesta conţine praf cosmic depus de-a lungul miliardelor de ani, dar în cea mai mare parte a rezultat din continua sfărâmare a rocilor solului prin bombardamentele meteoritice intense; în special meteoriţii mai mici, care au fost însă mai numeroşi, au redus continuu dimensiunile firişoarelor de praf (diametrele medii sunt sub 1/10 mm). La acest proces a contribuit desigur şi vântul solar, cât şi

fundaţii sau al unei mari construcţii subterane, având o formă rotundă, al cărui aspect diferă în mod evident faţă de cel al gropilor circulare caracteristice craterelor meteoritice aflate în zonă.

Există piramide pe planeta Marte? Iată o prezumţie care din primul moment provoacă îndoială asupra unei astfel de afirmaţii ce depăşeşte acceptarea logică… Şi într-adevăr, la scurt timp după lansarea consideraţiei respective, s-au emis mai multe explicaţii privind posibilitatea formării acestora pe cale naturală. Astfel, o primă ipoteză a fost aceea a existenţei în terenul fotografiat a unor mici conuri vulcanice, care au fost modelate faţetat de către vânturile încărcate cu praf, care au bântuit mereu pe întreaga planetă. În mod oarecum similar, s-a imaginat că piramidele ar fi de fapt nişte stânci alcătuite din conglomerate, rămase grupate, dar care ar fi fost roase de vânturi sau chiar de anumite glaciaţii produse cândva pe Marte. Nu a lipsit nici presupunerea că volumele tetraedrice respective ar fi fost nişte pungi de lavă rămase în apropierea solului, care s-au răcit şi solidificat ca atare; ulterior, în lungi epoci geologice, terenurile din jur ar fi fost erodate pe o suprafaţă mare devenind un bazin deşertic, iar pungile de lavă au rămas ca nişte vestigii din vremea vulcanismului.

Dar analize mult mai extinse făcute de mulţi oameni de ştiinţă şi cercetători din mai multe domenii, **au eliminat treptat ipotezele formării „naturale” a marilor piramide.** Orientarea paralelă a laturilor de la baza monumentelor respective, care creează o simetrie de ansamblu şi în special golul geometric din interiorul piramidei al cărei vârf s-a prăbuşit – cu evidenţierea grosimii zidurilor rămase – au reliefat din plin faptul că imaginile fotografice au înregistrat **prezenţa pe Marte a unor construcţii de mari dimensiuni.** De altfel, însăşi existenţa în apropierea grupului de piramide a marii

---

radiaţia cosmică. Pe Lună, stratul de regolit atinge grosimi între 5–10 metri. Pe Marte, vânturile au spulberat mereu stratul respectiv.

sculpturi cu chip uman vine să susţină realismul acestei „interpretări”.

Sfinxul marţian are... 1,6 km şi 500 000 ani!!

Toate aceste aspecte i-au determinat pe membrii unui grup de oameni de ştiinţă americani, care au studiat timp de opt ani, în mod foarte amănunţit, documentarul fotografic al Bazinului Cydonia transmis de „Mariner 9” şi de „Viking Orbiter 1”, să accepte existenţa unor „lucrări de artă” în terenul respectiv. În acest sens, iată cum era prezentată, la începutul anului **1985,** comunicarea difuzată de cei care au efectuat studiul:

„Treizeci de cercetători de la Universitatea Berkeley (California) care aparţin «Grupului de anchetă pentru Marte» sunt de părere că două fotografii transmise de sonda spaţială «Viking» ar avea unele ***indicii privind prezenţa pe Marte a unei vechi civilizaţii****, a declarat cercetătorul Richard Hogland. Fotografiile reprezintă patru piramide enorme dispuse simetric... Dr. West Churchman, profesor la Universitatea Berkeley, a declarat că numeroase detalii sugerează* ***posibilitatea existenţei unei rase marţiene care ar fi dispărut****. «Este greu de crezut, spunea el, că această simetrie ar fi creată de vânt şi de nisip. Dacă ar fi existat numai chipul, nu aş fi fost convins, dar faptul că aceste piramide sunt aliniate într-un anumit mod în raport cu acesta, mă incită să cred în existenţa unei vechi civilizaţii pe Marte.»* ***Chipul, o formă de aproape 1,6 km lungime – pe un kilometru lăţime*** *– pare să privească spre stele; el* ***se aseamănă puţin cu sfinxul egiptean****... acest chip ar putea fi, un fel de carte de* ***vizită spaţială****, lăsată de către o civilizaţie necunoscută,* ***în urmă cu câteva sute de mii de ani****.”*

Analizând diferite detalii ale construcţiilor respective, unii cercetători americani au apreciat că **vechimea piramidelor pare a fi de cca. 500 000 ani…**

Monumentele din Bazinul Cydonia ar putea fi ele, oare, opera foştilor locuitori ai „planetei roşii”? A survenit, într-adevăr, un cataclism astral ce a degradat dramatic clima planetară – de felul celui conceput de dr. I. Velikovski în baza textelor antice dezastru care ar fi condus la dispariţia civilizaţiei şi respectiv a „rasei marţiene”? Dar chiar mai mult, s-ar putea oare ca această populaţie să fi ajuns la un ridicat nivel tehnic care să-i fi permis să prevadă pericolul cosmic şi, prin construirea unor mijloace moderne de zbor, să se fi refugiat[129] pe planeta Terra? Asemănarea conceptuală dintre grupul de construcţii monumentale din

[129] Întrucât textele vechi sunt în general foarte sărace în exprimare şi detaliere, mai ales la redarea unor evenimente stranii, a căror posibilitate de înţelegere se conturează abia în zilele noastre, ar rezulta o nouă ipoteză: dacă a existat într-adevăr o populaţie marţiană care a trebuit să-şi părăsească planeta proprie pentru a veni pe Terra, atunci s-ar putea explica pe această cale şi o consemnare din textul antic al *Epopeii lui Ghilgameş,* care a stârnit mereu nedumeriri. Astfel, în tăbliţele lui de lut care au descris declanşarea potopului mitic, au fost găsite şi următoarele versuri:

„Deodată lumina zilei s-a prefăcut în noapte
frate cu frate nu se mai vede
poporul din ceruri nu se mai recunoaşte…”

Dar cine putea fi acest „popor din ceruri”, întrucât din text se deduce că nu era vorba de grupul restrâns al zeilor:

„Zeii au fost cuprinşi de teama potopului
Au fugit şi s-au refugiat în cerul lui Anu…”

Conform ipotezei neconformiste a dr. I. Velikovski, potopul s-ar fi declanşat odată cu schimbarea orbitelor lui Marte şi a Pământului, cauzată de sosirea şi parcarea în jurul Soarelui a planetei Venus. Or, după cum rezultă din Biblie şi din alte texte vechi, dezastrul climatic cea a adus potopul ar fi fost cunoscut cu mult timp înainte (de exemplu în cartea *Beautés de l’histoire Sainte* – editată în secolul trecut la Paris – se menţiona faptul că Noe ar fi fost avertizat cu 120 ani *[lunari – n. edit.]* mai înainte de viitoarea producere a cataclismului respectiv). În acest caz, dacă pe Marte a existat cândva o civilizaţie avansată, atunci astronomii respectivi ar fi ştiut şi ei din timp de inevitabila venire a „intrusului cosmic” care a modificat orbitele; drept urmare, s-a organizat exodul spre Terra. Să fi fost, deci, acest *„popor din ceruri”* populaţia marţiană adusă „cândva” pe Pământ?

Această ipoteză poate fi, desigur, amplificată într-o manieră şi mai fantastică: o altă civilizaţie extraterestră ştiind de cataclismul ce va urma în sistemul nostru solar, a organizat exodul marţienilor spre Terra, amenajând sateliţii Phobos şi Deimos sub forma unor nave spaţiale...

Bazinul Cydonia şi ansamblul egiptean al sfinxului, apropiat marilor piramide s-ar baza ea oare pe o conexiune cosmică ce s-a pierdut în negura timpurilor? Grupul impresionantelor construcţii de la Gizeh a rezultat, oare, din dorinţa „marţienilor”, siliţi să vină pe Pământ, de a avea şi în „noua patrie”, un complex de artă monumentală similar cu cel părăsit „acolo, sus”?[130]

De ce au fost construite piramidele

În acest joc inevitabil al ipotezelor, în care realul ştiinţific se îmbină cu fantasticul, cercetătorii americani au sugerat şi o altă prezumţie: **s-ar putea ca ansamblul monumentelor marţiene să fie, de fapt, o adevărată „carte de vizită” a unor astronauţi galactici,** care le-au construit pentru a lăsa posterităţii o „amintire” a trecerii lor „cândva” şi pe „planeta roşie”. Vor găsi oare cosmonauţii tereştri, atunci când vor debarca pe Marte, istoria construirii acestor monumente, lăsată spre bună păstrare în interiorul piramidelor respective? **S-au construit patru piramide pe Marte pentru a depozita cumva o bibliotecă a „culturii galactice” la care aspira atât dr. B. Oliver, cât şi multitudinea de specialişti contemporani?**

Dar în cazul acestei ipoteze, a intervenţiei unei alte civilizaţii galactice, care a trimis echipaje dotate şi sub aspectul realizării unor lucrări de artă şi respectiv a unor construcţii impresionante, s-ar putea crede că înseşi piramidele egiptene ar fi un acelaşi fel de „carte de vizită-suvenir”? Dacă acest fapt ar fi cumva adevărat, s-ar înlănţui desigur noi ipoteze, în care nu am putea separa realităţile unei istorii neştiute de eventuale aspecte lipsite de fantezie... În primul rând s-ar putea concepe faptul că

[130] N. edit.: în baza unor studii computerizate, s-a stabilit că „Sfinxul” din Bucegi (Vf. Omu) şi „Sfinxul” de la Giseh au o figură identică! Vezi *„SECRETELE TERREI”* – vol II.

piramidele ar fi un model tipic de „monumente galactice” construite fie cu ajutorul unor populaţii[131] locale, fie direct de către echipajele cosmonauţilor neştiuţi, aflaţi în misiune şi pe planete nelocuite. (Ne-am putea aştepta oare ca viitoarele explorări terestre să descopere astfel de construcţii, astfel de piramide-amintire şi pe marile planete – Jupiter, Saturn, Neptun, Uranus sau pe sateliţii mai deosebiţi ai acestor planete-surori?) Dar, astăzi, **cunoscând existenţa „efectului de piramidă”,** care demonstrează că în astfel de corpuri geometrice se produc anumite concentrări ale unor forme de energie vehiculate în spaţiu, s-ar putea ca, dincolo de partea sentimentală a „cărţii de vizită”, **piramidele să fie şi un fel de „balize cosmice” autoalimentate cu energia**[132] **preluată din spaţiu sau chiar nişte relee-emiţătoare în cadrul telecomunicaţiilor cosmice?** Plutind în ipotetic, nu putem evita însă convingerea multor cercetători asupra unui alt aspect întru totul posibil: negăsindu-se în Marea Piramidă egipteană de la Gizeh nici o mumie, s-a presupus că, de fapt, monumentul nu ar fi fost un locaş funerar, ci un loc bine protejat pentru păstrarea unor importante cunoştinţe ştiinţifice universale şi respectiv pentru activităţi discrete de iniţiere. Ar putea să aibă oare piramidele un astfel de rol de **„biblioteci cosmice”,** construite „cândva” de strămoşi galactici neştiuţi – pe diverse planete din diferite sisteme solare –, pentru ca „marile cunoaşteri” să fie aflate doar atunci când

[131] În baza unei vechi tradiţii egiptene preluate de cuceritorii arabi, egiptologul W. B. Emery a căutat în deceniile trecute mormântul preotului-arhitect Imhotep, care ar fi dirijat construcţia piramidei mari în baza unor „planuri aduse din cer”.

[132] În ultimele decenii s-au experimentat în multe ţări, pe modele reduse, efectele de concentrare a unor energii provenite din spaţiu, la nivelul „secţiunii de aur” din interiorul piramidelor. În România s-au obţinut rezultate interesante de către colectivul dr. Mărioara Godeanu – de la Institutul Central de Biologie din Bucureşti. Efectele s-au remarcat atât ca factori energetici de refacere a structurilor atomice (la metale), cât şi ca biostimulatori ai ţesuturilor vii. Sau, din contra, ca factori de mumificare pentru conservarea ţesuturilor organice moarte. (În Cehoslovacia, s-a brevetat metoda de refacere a calităţii lamelor prin aşezarea acestora în piramide mici).

o civilizaţie sau alta ar depăşi un anumit prag al evoluţiei, declanşând propria-i „eră spaţială”?

Din analiza acestor „teledescoperiri arheologice”, a căror stranietate este acceptată chiar de către specialiştii ştiinţifici ai problematicilor marţiene ca fiind de un realism fantastic, se desprinde însă şi un alt aspect deosebit de semnificativ: orientarea sculpturii gigantice cu chip de om având faţa către cer a urmărit în mod evident un anumit scop. Care putea fi acesta? La dimensiunile total neobişnuite ale marii lucrări de artă (lungimea de 1,6 km şi lăţimea de 1 km) este evident faptul că nu putea fi vorba ca opera artistică să fie admirată de la nivelul solului; talentaţii ei autori au dorit în mod deosebit ca figura umană să fie văzută de la înălţime! Dar de către cine? Deci, acum circa 500 000 ani – sau poate chiar mult mai mult –, acolo pe Marte, grupuri de fiinţe umane ştiau că există nave de zbor ale căror echipaje stăpâneau tehnica voiajelor spaţiale...

Chipul Omului din Galaxie

Descoperirea pe „planeta roşie” a unei lucrări de artă care prezintă un chip de om ridică însă o problemă cu implicaţii mult mai ample. **În cadrul unuia dintre filmele color făcute pe Lună de către echipajul „Apollo 14” a fost înregistrată şi pe acest corp ceresc prezenţa unei stânci sculptate având chip uman!** *(Enigme în Galaxie* – fig. 7). Or, punând cap la cap aceste probe documentare atât de categorice cu realitatea biologică a existenţei pe Pământ a speciei umane având acelaşi chip, toate acestea fac să se desprindă o posibilitate fundamentală în Galaxia noastră sau poate chiar în întregul Univers[133]: **tipul umanoid ar fi prototipul fiinţelor**

[133] În luna martie 1974 s-a publicat următoarea ştire, care şi ea, la rândul ei, îmbină realismul ştiinţific cu fantasticul necunoscutului: CHIPUL OMULUI DIN GALAXIE. Privind galaxia spirală NGC 5195 cu ajutorul unuia dintre cele mai

superioare, dotate cu inteligenţă creatoare! Această ipoteză întru totul plauzibilă a determinat chiar pe unii oameni de ştiinţă să considere că, în ultimă instanţă, *„programul tipului umanoid”* **s-ar afla conţinut în însăşi intimitatea încă necunoscută a atomului de carbon, al cărui chimism cu potenţe remarcabile ar constitui baza materiei vii la nivelul întregului ansamblu al Universului…**

Şi astfel, deşi cercetarea astronomică tot mai perfecţionată, cât şi începutul spectacularei investigări directe prin roboţi au înlăturat multe întrebări şi dubii făurite în veacuri anterioare cu privire la planeta Marte, iată că unele informaţii ştiinţifice obţinute în zilele noastre au conturat noi şi tulburătoare enigme, implicând ipoteze care frizează fantasticul. Trecând în revistă o parte din aceste aspecte enigmatice, autorul vest-german Johannes von Buttlar – care a publicat cartea *Viaţă pe Marte* (Ed. Knaur, 1986) – a adus în atenţia cititorilor noi detalii şi ipoteze insolite.

Dat fiind volumul imens de clişee cartografice comunicat pe calea undelor – cca. 300 000 imagini fotografice – transpunerea acestora nu a fost numai o problemă de durată, ci şi una financiară. Astfel, după recepţionarea semnalelor codificate, în următorii zece ani au putut fi prelucrate – prin operaţii cu totul specializate – computerizate – doar vreo 60 000 de fotografii (restrângerea respectivă s-a datorat îndeosebi costului extrem de ridicat al transpunerilor necesare[134]).

---

mari telescoape optice din lume, astronomul american Arthur Jilmor a observat lângă aceasta nişte aglomerări care desemnează parcă jumătatea unui portret uman. Folosindu-se de o oglindă, el a obţinut o imagine care sugerează portretul unui bătrân, în care se pot observa chiar şi pupilele ochilor. Oare o civilizaţie foarte avansată – de tipul III (v. cap. III) ar fi realizat o atare „lucrare astroinginerească” de dimensiuni galactice, pentru a-şi demonstra prezenţa în acea parte a cosmosului, cât şi nivelul de evoluţie atins?

De fapt, astronomii au fotografiat – prin mari telescoape moderne – şi în alte locuri din Metagalaxie anumite „lucrări” gigantice, inexplicabile, care li s-au părut a fi realizări extraordinare ale unor lumi extrem de avansate. (Imagini de acest fel le-am prezentat în volumul *Spirit şi destin cosmic.).*

[134] Prelucrarea modernă a imaginilor fotografice transmise pe calea undelor se realizează cu ajutorul unor filtre speciale, care descompun radiaţiile, atât

Poate că restul de cca. **240 000 de imagini** ar fi rămas în aşteptare încă mult timp, dacă un specialist în calculatoare electronice nu ar fi iniţiat o studiere mai atentă a acestui material documentar atât de valoros. **Vincent Di Pietro** studiind aproape **2 000** din fotografiile prelucrate prin computerele construite în acest scop, a remarcat că, pe unele dintre acestea, specialiştii care le-au analizat din diferite puncte de vedere au adnotat titlul de „cap". Sesizat de acest cuvânt, cât şi de faptul că cei care au efectuat primele analize considerau „chipul" aflat undeva în regiunea Cydonia ca fiind un rezultat întâmplător al acţiunii agenţilor naturali, Di Pietro l-a antrenat pe un mare specialist în tehnica de lucru a computerelor respective – pe **Gregory Molenear** – să conlucreze la îmbunătăţirea calitativă a fotografiilor stranii.

La scurt timp, imaginile perfecţionate ce le-au realizat au apărut cu adevărat tulburătoare: jumătate din faţa de piatră a „capului" (partea sa dreaptă) – care era iluminată (fig. 14) de Soare – evidenţia în mod decisiv că ***„acolo, sus" a*** **fost sculptat un cap uman,** văzându-se în mod clar părul şi totodată nasul cu nara dreaptă, gura, bărbia şi respectiv ochiul drept cu orbita sa. O a doua fotografie expusă asupra aceleiaşi regiuni, dar sub un alt unghi, atunci când modulul terestru se afla în perigeul orbitei sale circum-marţiene, a permis spectaculara reconstituire şi a celeilalte jumătăţi de faţă – partea stângă, care în prima imagine a fost surprinsă în umbră. S-a pus, astfel, în evidenţă şi al doilea ochi cu orbita sa, conturul complet al bărbiei, precum şi conturul complet al podoabei capilare!

---

după nuanţele de culoare, cât şi după intensitatea lor. Toate aceste elemente componente sunt numerotate după un anumit cod – cunoscut atât de computerele care controlează emiterea datelor cifrate respective de la bordul sondelor spaţiale, cât şi de computerele de la solul terestru. Acestea prelucrează datele primite şi efectuează transpunerea din nou în radiaţii luminoase, ce vor reda imaginile pe hârtia fotosensibilă. În acest mod, fiecărei porţiuni dintr-o imagine îi corespund cifre specifice, de culoare şi de intensitate. Deci, numerele respective transmise computerului special, de la sol, permit refacerea, bucăţică cu bucăţică, a imaginilor. Îmbunătăţirea calităţii imaginilor se poate obţine prin majorarea codificării numerotate.

Sfinxul de pe Marte… plânge!

Descoperind pe imaginile respective şi existenţa grupului de piramide, cei doi specialişti au insistat atunci şi mai mult pentru îmbunătăţirea calităţii detaliilor de la fotografiile „chipului” uman de pe Marte. Apelând la metoda computerizată a codificărilor false, amănuntele suplimentare obţinute au fost cu adevărat impresionante: nu numai că globurile ochilor aveau la centru şi pupilele lor, dar **ochiul drept avea sub pleoapă… o lacrimă…** De ce oare? Vor afla vreodată pământenii motivul trist al acestei lacrimi imortalizate pe imensa sculptură din piatră, care priveşte spre cer, al cărei chip înlăcrimat poate fi văzut numai de la mare înălţime? Care a fost oare drama care s-a petrecut cândva pe această planetă, astăzi pustie?

Sesizat şi el de aceste descoperiri de un realism cu adevărat fantastic, **dr. M.J. Carlotto** – un alt mare specialist în calculatoare de la N.A.S.A. – a făcut la rându-i eforturi deosebite pentru a obţine cât mai multe detalii la imaginile respective. Şi iată, că în anul 1986, acesta a demonstrat colegilor săi, şi apoi oamenilor de ştiinţă, care au preluat informarea că talentaţii sculptori, care s-au aflat cândva pe planeta Marte, **au cioplit în piatra stâncii** – între buzele uşor întredeschise într-un zâmbet trist – **până şi dinţii care îi are fiecare fiinţă umană.**

În contextul acestor descoperiri tulburătoare, Di Pietro a fost cuprins de o adevărată pasiune a căutării în documentarul fotografic transmis de modulul „Viking Orbiter” şi a altor imagini semnificative; şi astfel, în lotul de fotografii prelucrate, ar fi mai găsit şi un alt clişeu cu indicaţia adnotată de „cap”. Insistând şi la această imagine, într-o redare îmbunătăţită a detaliilor, el a reuşit să pună în evidenţă şi o **a doua sculptură având chip uman!** Această nouă operă de artă se află situată într-o altă regiune deşertică – numită **Utopia Planitia** (zonă în care amartizase la o anumită distanţă „Viking Lander 2”) – deşi trăsăturile feţei erau diferite de cele ale „chipului” din

Bazinul Cydonia, s-a remarcat totuşi **un acelaşi mod de „aranjare” a părului.** Dar, în baza informaţiilor pe care a putut să le mai obţină cu privire la eforturile specialiştilor respectivi, J. von Buttlar a prezentat în cartea sa şi faptul că, în cadrul celor 60 000 de fotografii prelucrate, **cercetătorii de la N.A.S.A. ar mai fi identificat încă alte zece sculpturi mari, executate pe diferite stânci, având de asemenea chip de om…**

„Ruinele Oraşului Incaş” şi avertismentul cosmic

Autorul cărţii *Viaţă pe Marte* a reuşit să afle şi astfel să prezinte publicului şi alte informaţii uimitoare. Într-o regiune mai apropiată de Polul Sud al „planetei roşii”, s-ar fi evidenţiat **nişte structuri având forme geometrice – pătrate şi dreptunghiuri.** Ar putea fi oare acestea zidurile râmase în picioare, sau doar fundaţiile unor construcţii de „tip urban”? Specialiştii de la N.A.S.A. care au analizat imaginile regiunii respective au sesizat **o adevărată asemănare între structurile marţiene şi ruinele terestre –** fotografiate de asemenea de la înălţime – ale ciudatului ansamblu de construcţii din piatră existente în „citadela” **Machu Pichu** situată la mare înălţime în munţii Anzi (pe teritoriul statului Peru). Drept urmare, cercetătorii de la N.A.S.A. au denumit **vestigiile marţiene** într-un mod foarte sugestiv: ***„ruinele Oraşului Incaş”.***

Dar la fel de ciudate, par a fi şi anumite **mari forme circulare din piatră,** care de asemenea s-ar părea că ar fi **sculptate.** Acestea au fost identificate **în zona ecuatorială** a planetei vecine. Analizând şi aceste imagini luate de la înălţimea orbitei modulului „Viking”, specialiştii de la N.A.S.A. au apreciat că formele respective ar fi **asemănătoare unor roţi imense, fiecare părând a**

avea câte cinci spiţe late. Semnificaţia acestor opere de artă atât de diferite faţă de celelalte prezentate mai sus nu a putut fi însă imaginată până în prezent.

Să fie oare toate aceste sculpturi artistice doar simple efecte întâmplătoare ale eroziunii naturale produse de nisipul purtat de vânturile furtunilor, ajutat de variaţiile importante de temperatură? Iată însă că analizele foarte meticuloase întreprinse de numeroşi specialişti de la N.A.S.A. şi de cadre universitare au condus la convingerea bine documentată a realizării acestora prin activităţi inteligente! În acest sens, părerea comună a lui Vincent Di Pietro şi a lui Gregory Molenear era foarte sugestivă:

„Dacă numeroasele detalii şocante ale capetelor din piatră s-au format în urma unor procese naturale, ***atunci însăşi Natura trebuie să fie o fiinţă, cu un grad deosebit de inteligenţă!”***

Încercând să ofere anumite explicaţii proprii pentru acest şir de descoperiri extraordinare – oferite într-un mod total obiectiv de către aparatura de înaltă performanţă tehnică montată la bordul roboţilor spaţiali **–, G.F. Freusch** a imaginat, în finalul cărţii sale, **mai multe scenarii**; desigur, acestea depăşesc totuşi posibilităţile actuale de verificare şi de acceptare ştiinţifică.

Întrebându-se dacă acei constructori şi sculptori ai monumentelor megalitice de pe Marte, au fost fie o populaţie planetară, fie călători spaţiali veniţi din alte sisteme solare, sau chiar eventuali cosmonauţi ai pământenilor care ar fi existat pe Terra într-un ciclu anterior de civilizaţie mai evoluată, ce a dispărut însă de mult timp, autorul german avansează şi o altă ipoteză, mai dramatică. Aceasta are la bază o **prezumţie astronomică mai veche** – şi anume de la începutul secolului trecut – care considera că, **într-o epocă anterioară, s-ar fi produs explozia unei a zecea planete ce ar fi existat „cândva” între Marte şi Jupiter**; acest corp ceresc

ipotetic[135] a fost denumit **Phaeton.**[136] Dacă pe neştiuta planetă-soră a existat viaţă şi chiar o civilizaţie avansată, locuitorii săi au putut să ajungă în faza de a stăpâni atât tehnica zborurilor spaţiale, cât şi aceea a fisiunii nucleare. Şi, în scenariul imaginat de G.F. Freusch, într-o bună zi, ar fi intervenit dezastrul: ori, în nesăbuinţa ambiţiilor populaţiilor planetare, **jocul cu energia nucleară a dus la propria distrugere astrală, ori catastrofa s-a datorat ciocnirii planetei cu un asteroid gigant. Din grupurile restrânse de locuitori care ar fi scăpat din groaznicul eveniment, unii ar fi reuşit să ajungă pe Pământ, pe când alţii numai pe Marte, unde au rezistat mult timp.**

În amintirea cumplitei drame, cei rămaşi pe „planeta roşie" au construit câteva piramide, pentru a atrage atenţia asupra existenţei lor şi, în final, pentru a proteja cât mai sigur textele unei fantastice istorii trecute. Totodată, **aceştia au cioplit în piatra unor stânci marile chipuri de oameni cu lacrimi în ochi,** cu speranţa că fraţi de-ai lor sau alte fiinţe evoluate vor survola planeta-refugiu şi îi vor salva... Sau, poate, chiar mai mult: acea lacrimă de sub geană ar putea fi un adevărat **avertisment cosmic** privind groaznicul destin al unei civilizaţii planetare, în cazul când s-ar lăsa antrenată în nesăbuitul conflict al ambiţiilor, folosind în acest cumplit joc energia ascunsă a materiei...

---

[135] În anul 1807, descoperind al patrulea asteroid ce orbita în spaţiul dintre Marte şi Jupiter, astronomul H.W.M. Olbers a emis ipoteza că planetoizii respectivi ar fi rezultat dintr-o planetă ce a explodat; aceasta a fost numită Phaethon. Ulterior, **alţi astronomi au apreciat că masa corpului ceresc explodat ar fi fost de 16–80 de ori mai mare decât a Pământului.**

Brâul de asteroizi identificat treptat în zona respectivă ar fi compus, de fapt, din câteva zeci de mii de corpuri mici şi mai mari; în urma stabilirii vârstei lor se apreciază, totuşi, că aceştia ar fi resturi ale nebuloasei primitive din care s-au format toate obiectele sistemului nostru solar.

Numele de Phaethon a fost legat de legenda unui personaj divin a cărui călătorie cerească tristă se asociază cu ideea catastrofei planetare. Foarte sugestiv în acest sens este textul antic al poetului Ovidius.

[136] **N. edit.:** Unii savanţi apreciază, însă, că centura de asteroizi („Primul cer" din mitologia sumeriană şi, implicit, Vechiul Testament) ar fi **alcătuită din resturi... ale Terrei,** acestea însumând 1/3 din masa Pământului. A se vedea şi ipoteza din *„SECRETELE TERREI"* **– vol. IV:** centura de asteroizi a fost **creată deliberat, pentru protecţie!...**

„Văile fluviilor marţiene conţin cifrul istoriei”

În continua dezvoltare a cunoaşterii umane, un adevărat principiu-motor a fost constituit mereu de un fapt inevitabil şi de altfel foarte util: orice nouă descoperire, orice nouă înţelegere a unor legităţi sau a unor manifestări ale naturii înconjurătoare atrage după sine alte noi şi noi întrebări. La început, aspectele ce „răsar” din necunoscut par a fi învăluite de un nimb tainic, straniu. Dar cum inteligenţa umană este prin structura ei mereu „căutătoare şi creatoare”, vălul aparent al acestor nimburi este îndepărtat după un timp, oamenii făcând eforturi continui pentru a destrăma ceaţa ipoteticului enigmatic. Din noianul de probleme şi de întrebări ale zilelor noastre, unul dintre exemplele foarte sugestive ale înlănţuirii permanente dintre cunoaşterea cea mai avansată şi voalul întrebărilor şi al enigmelor este constituit şi de investigarea planetei Marte. Deşi astăzi se cunosc foarte multe despre acest corp ceresc, în secolul XX fiind risipite multe mituri şi ipoteze nereale, totuşi, la numeroase întrebări importante nu s-au putut obţine încă răspunsuri; dar chiar mai mult, între timp au apărut noi enigme tulburătoare. Drept urmare, specialiştii contemporani au reliefat necesitatea tot mai stringentă de a efectua noi investigaţii care, în faza actuală, nu mai pot fi concepute decât prin „cercetări la faţa locului”. Şi aceasta, cu atât mai mult cu cât viitorologia terestră va impune ca oamenii pământeni să debarce şi să utilizeze în scopuri folositoare şi această planetă-soră.

Întrebat în cursul anului 1988, de către un reporter, asupra cauzelor ce-i determină pe oamenii de ştiinţă ruşi să acorde un interes atât de mare pentru studierea „planetei roşii”, **academicianul Valeri Barsukov** i-a răspuns următoarele:

„Fiindcă este posibil ca forme primitive de viaţă să fi existat în trecut pe această planetă. Marte posedă o

atmosferă, însă mult mai rarefiată decât cea a Pământului. Înainte vreme, această atmosferă era mai densă. Climatul planetei a evoluat de asemenea şi el. ***Altădată era mai cald acolo şi erau ape şi râuri pe suprafaţa lui Marte.*** *Or, noi suntem obişnuiţi ca apa să o asociem vieţii. Este, deci, foarte probabil ca forme iniţiale ale vieţii să fi putut apare pe această planetă. Nu putem şti dacă ele mai există încă, dar nu avem dreptul să excludem această posibilitate. Acolo unde scoarţa planetei rămâne mai mult sau mai puţin caldă, viaţa poate să mai subziste încă... Ştim astăzi că în Antarctida, cu toate condiţiile grele, dar foarte apropiate de cele de pe Marte, viaţa „mocneşte". Nu este, deci, exclus să putem descoperi pe Marte forme primitive ale vieţii şi importanţa acestei descoperiri este cu totul deosebită.*

Din această cauză, unul dintre principalele obiective ale proiectelor de viitor americane şi ruseşti constă în aducerea pe Pământ a unor carote de roci marţiene şi de a le examina utilizând întregul arsenal de vârf al ştiinţei...

Vechile văi ale fluviilor marţiene prezintă un interes imens. Rocile sedimentare respective conţin cifrul istoriei *şi este posibil ca viaţa să existe acolo sub o formă sau alta."*

„Programul Phobos" – 400 miliarde USD

Dar misiunile spaţiale spre planeta Marte sunt extrem de costisitoare. **Întregul şir de expediţii prealabile şi debarcarea cosmonauţilor tereştri pe „planeta roşie" s-ar ridica – într-o primă aproximare – la cca. 400 miliarde dolari.** Or, este evident că imensul efort financiar şi tehnologic necesar nu va putea fi suportat, în nici un caz, de către un singur stat de pe Terra. Este astfel clar că „epopeea marţiană" va trebui să fie rezultatul unei largi cooperări între state, de fapt a întregii umanităţi. Acest mod de abordare a proiectului de ansamblu a şi fost

angajat încă din anii trecuţi – mai întâi între specialişti şi apoi între oficialităţile celor două ţări care şi-au creat de-a lungul timpului baza materială pentru lansarea misiunilor spaţiale: Statele Unite ale Americii şi Rusia.

Pe această linie, iată ce răspundea de pe o poziţie oficială cunoscutul astrofizician american dr. Carl Sagan, într-un interviu acordat în anul 1986, când reporterul publicaţiei moscovite *„Nedelia”* l-a întrebat:

„De ce expediţia spre Marte este cea mai indicată pentru asigurarea continuării cooperării sovieto-americane în Spaţiu?

Să concepem un program ce are ca scop o cooperare şi nu o competiţie. Să ne imaginăm că înşişi conducătorii celor două ţări hotărăsc să facă ceva care să fie nu numai spre binele popoarelor lor, ci şi pentru binele Umanităţii întregi, ceva care să fie la originea unei remarcabile iniţiative din istoria Umanităţii: instalarea pământenilor pe o altă planetă... Proiectul unui zbor comun pe această planetă misterioasă entuziasmează la fel de bine pe visători, ca şi pe ingineri, depăşind barierele naţionale şi ideologice.”

Ca o confirmare a celor spuse de exponentul american, doi ani mai târziu, academicianul Valeri Baruskov declara următoarele:

„Noi ne propunem, şi americanii sunt de aceeaşi părere, să abordăm o primă etapă la începutul anilor ’90 prin ***lansarea unor sateliţi ai lui Marte,*** *care vor avea ca misiune să procedeze la o recunoaştere globală. Suntem în curs de a ne înţelege asupra echipamentului de care vom avea nevoie şi de a decide dacă această acţiune trebuie efectuată în unul sau în doi timpi... Sunt convins că, în pofida tuturor obstacolelor care există în acest domeniu,* ***primul echipaj care va pleca spre Marte va fi o echipă internaţională”.***

Urmare celor stabilite în comun între Glavcosmos (organismul rusesc de realizare a misiunilor spaţiale) şi N.A.S.A., s-a hotărât ca specialiştii ruşi să lanseze primele staţii automate ale noii etape de investigare a „planetei

roşii”. Astfel s-a născut **„programul Phobos”.** Denumirea respectivă a fost legată de numele principalului satelit natural al lui Marte, întrucât unele ciudăţenii ale acestui „cartof din piatră”, care au intrigat şi ele pe cercetătorii cerului, urmau să fie ţinta majorităţii investigaţiilor noului program marţian. Pentru a se asigura o reuşită deplină a sarcinilor complexe, prevăzute cu multă îndrăzneală de specialiştii respectivi, aceştia s-au decis să preia cele mai avansate mijloace tehnice, rezultate atât din experienţa proprie, cât şi din cea a specialiştilor americani, apelând totodată la o largă colaborare internaţională pentru dotarea şi organizarea misiunii. A fost angajată, astfel, participarea tehnică a 14 ţări[137], atât la realizarea aparaturii de cercetări ştiinţifice şi a echipamentelor de la bord, cât şi pentru preluarea în condiţii de siguranţă sporită a datelor transmise pe calea undelor din profunzimile spaţiului interplanetar.

Dar care au fost, totuşi, motivele care au condus la acordarea, în noua etapă de cercetări, a unei atenţii atât de deosebite lui Phobos, micul satelit marţian? Un răspuns parţial l-a oferit dr. Viaceslav Balebanov (directorul-adjunct al Institutului de Cercetări Spaţiale al Academiei de Ştiinţe din Moscova, în cadrul unui interviu acordat în iulie 1988:

„Proiectul Phobos este de lunga durată, antrenând un mare număr de ţări, ceea ce constituie un eveniment de o importanţă deosebită pentru colaborarea ştiinţifică internaţională, cu scopul de a cunoaşte în condiţii moderne spaţiul cosmic şi al folosirii acestuia în mod paşnic... Multe întrebări care au înflăcărat imaginaţia unor astronomi şi a unor scriitori îşi vor afla răspunsuri încă înainte de sfârşitul acestui secol. Poate chiar în anul 1989 vom elucida, de pildă, enigma satelitului Phobos, ce pare a fi un bulgăre compact, cu diametrul de 27 km, ***alcătuit numai din carbon***.”

[137] Statele care au colaborat la echiparea misiunii Phobos au fost: Austria, Bulgaria, Cehoslovacia, Elveţia, Finlanda, Franţa, Irlanda, Polonia, R.D.G., R.F.G., S.U.A., Suedia, Ungaria, U.R.S.S., la acestea adăugându-se şi Agenţia Spaţială Europeană.

Enigmele „cartofului cosmic”

Aşadar, acest specialist de înaltă ţinută ştiinţifică, remarca la nivelul anului 1988 că Phobos însuşi ar constitui „o enigmă” pentru cunoaşterea contemporană! Despre ce putea fi vorba, întrucât acest satelit devenise oarecum cunoscut, în urma fotografierii sale de la o distanţă de numai 612 km (în anul 1976) de către „Viking Orbiter 1”? Or, „portretul” său fotografic a risipit încă de pe atunci supoziţia captivantă lansată anterior de astrofizicianul dr. I.S. Şklovski, privind ipotetica structură artificială a acestui însoţitor atât de grăbit a lui Marte...

Dar şi în cazul lui Phobos s-a produs o aceeaşi situaţie neaşteptată, ca şi în cazul „planetei roşii”: imaginea fotografică redând în mod clar structura sa de „pietroi cosmic” a eliminat desigur ipoteza fantastică emisă la nivelul deceniilor anterioare în mod deductiv, în schimb a generat alte „enigme”. De această dată, însă, situaţia s-a complicat, întrucât noile aspecte enigmatice nu se mai bazează pe deducţii ci pe un material documentar total obiectiv, acela al înregistrării fotografice întru totul reale... Şi, într-adevăr, surpriza cercetătorilor a fost deosebită: **la una din extremităţile sale, Phobos prezintă o gaură extrem de mare care se prelungeşte în mod evident în interiorul său; diametrul acestui gol a fost determinat ca având peste 8 km, ceea ce reprezintă aproape jumătate din diametrul maxim ce-l are „cartoful cosmic” spre partea centrală a corpului său.** Denumit craterul Stickney[138], golul respectiv a venit să tulbure tot ceea ce se ştia înainte despre insolitul satelit marţian. Neputând fi vorba de un crater vulcanic, explicaţia producerii sale a fost aceea a ciocnirii frontale cu un alt „pietroi” mai mic, care a pătruns spre centrul corpului lui

[138] Apreciindu-se faptul că soţia astronomului Asaph Hall a insistat ca el să nu renunţe la eforturile de a observa sateliţii lui Marte, fapt ce a condus la descoperirea lui Phobos, craterul respectiv a fost denumit Stickney, după numele avut de soţie înainte de căsătorie.

Phobos. La această interpretare a urmat însă o întrebare inevitabilă: la o astfel de coliziune cu un alt corp, ce a avut un diametru de vreo 8 km, cum de a putut rezista micul satelit fără să se fi sfărâmat pur şi simplu sau măcar să fi rămas cu crăpături imense?

Cercetarea foarte amănunţită a imaginilor fotografice obţinute până acum asupra lui Phobos a arătat că acesta este acoperit cu un strat suficient de gros de regolit, ce maschează mulţimea de mici cratere de pe solul său, care s-ar părea că sunt foarte vechi. Analiza spectrală a reflectanţei solului a condus la concluzia că **suprafaţa sa ar fi foarte asemănătoare cu cea a meteoriţilor din categoria condritelor carbonoase;** din această cauză, directorul V. Balebanov se exprimase în interviul său atât de pitoresc: **Phobos ar fi un „bulgăre de carbon”.** Aprecierea respectivă era susţinută şi de **valoarea calculată – foarte redusă – a densităţii sale medii,** care a constituit la un moment dat o surpriză: **2 gr/cm^3!** Deci, **corpul lui Phobos ar fi dintr-o materie poroasă, mult diferită de cea a planetei Marte, dar şi mai mult diferită de cea a Terrei;** de altfel, la nici un satelit al vreunei alte planete din sistemul solar nu s-a determinat o valoare atât de redusă. Care putea fi realitatea, căci rezultatele deductive se arătau deconcertante?

Phobos – o navetă spaţială improvizată?!

Dar dacă structura rocii din care este alcătuit Phobos este atât de puţin densă, înseamnă că materia respectivă este extrem de friabilă; în acest caz, însă, şocul cu un meteorit atât de mare care ar fi format craterul Stickney ar fi trebuit să fărâmiţeze instantaneu întreaga masă a satelitului. Totuşi, acesta nu prezintă nici măcar crăpături… Şi astfel a început un nou joc al ipotezelor: probabil că roca din care este alcătuit Phobos ar fi totuşi foarte dură şi deci

foarte grea şi atunci golul din interior ar trebui să fie foarte mare… Dar dacă roca respectivă este dură, ar trebui ca forma golului să fie de tipul craterelor de pe Marte şi de pe Lună, or acesta nu este deloc asemănător. În plus, aportul suplimentar de materie al meteoritului de impact şi însăşi topirea materiei existente la şocul ciocnirii ar fi trebuit să fi produs evidente modificări ale reliefului local; în fapt, însă, craterul Stickney (fig. 16) se prezintă doar ca o gaură mare… Şi atunci, în acest cadru contradictoriu, ar trebui căutată o altă origine a golului respectiv?

Jocul ipotezelor a creat o nouă „enigmă" care nu poate evita şi o presupunere fantastică, ce ar putea oferi însă o explicaţie mai apropiată de constatările reale ale analizelor documentelor fotografice: **golul lui Phoebus ar avea o origine… artificială!** Ar trebui acceptată parţial ipoteza dr. I.S. Şklovski? Dar în acest caz ar însemna că acel gol din extremitatea cu diametrul cel mai mic al satelitului ar fi avut cândva un rol funcţional! Care ar putea fi acesta? Faţă de ceea ce ştim doar de câteva decenii, o ipoteză imaginativă ar sugera **asemănarea cu golul de ieşire al unui jet reactiv…** Să fi avut totuşi acest Phobos, cândva, **rolul unei navete spaţiale improvizată** în grabă sau construită în cele mai economice condiţii – pentru ca pereţii din piatră să ofere o bună protecţie la loviturile meteoriţilor? Viteza sa atât de mare de rotire circumplanetară (caz unic în întregul sistem solar) şi chiar sensul de rotire în raport cu „fratele" său Deimos ar putea fi indicii suplimentare în acest sens, evidenţiind o parcare finală a „navetei" pe o orbită apropiată a planetei? În acest cadru ipotetic, atât de enigmatic, **s-ar putea face vreo legătură între operele de artă şi construcţiile megalitice de pe Marte şi originalul vehicul spaţial?** Sau poate chiar mai mult, s-ar putea crede că ar fi existat cândva vreo conexiune faptică între lacrima de pe chipul ce lansează un zâmbet trist spre cer şi această „navetă spaţială" improvizată? Să fi avut loc, într-un neştiut trecut îndepărtat, unul dintre scenariile dramatice imaginate de dr. I. Velikovski sau de J. von Buttlar? Unde ar putea fi

atunci limita dintre realul fantastic şi fantezie în cazul acestor „tragedii cosmice”, ce par a fi sugerate atât de monumentele de pe Marte şi de „enigma lui Phobos”, cât şi de unele texte ale vechilor tradiţii terestre? Sau poate că scenariul astral a fost totuşi altul, iar „operele de artă” de pe Marte au avut un sens cu totul diferit...

„Marele pietroi cosmic” a fost... arat

Dar imaginile fotografice ale satelitului marţian transmise de „Viking Orbiter”, în anul 1976 şi, mult mai recent, şi de către sonda rusească „Phobos 2” au mai relevat încă un aspect enigmatic constituit de solul acestuia: **în lungul suprafeţei sale, care este lipsită total de stânci, se remarcă o serie de şanţuri paralele, late de câte 100–200 metri, adânci de câte 10–20 metri şi lungi de mai mulţi kilometri;** unele dintre adânciturile aliniate se desfăşoară pe mai bine de jumătate din lungimea satelitului. **Aceste „zgârieturi” nu se regăsesc însă şi la „fratele” său Deimos,** al cărui sol apare cu totul diferit: nu există nici un şanţ şi totul este acoperit de o pătură moale şi groasă de regolit, care aproape că îmbracă şi **marele număr de blocuri de piatră** ce sunt risipite peste tot (unele dintre acestea au **înălţimi** de ordinul a **100 metri).**

Analizând această diferenţă neaşteptată! geologul Valentin Belov (de la Laboratorul de Geologie Cosmică al Universităţii din Moscova) se întreba:

„Cum a putut oare Deimos, a cărui forţă de atracţie gravitaţională este de două ori mai mică decât pe Phobos, să reţină aceste blocuri de piatră, pe când fratele său mai mare nu a reţinut nimic? Pe Phobos nu există nici un singur bloc... Noi am găsit o explicaţie simplă şi plauzibilă... Suprafaţa lui Phobos se aseamănă mai degrabă cu cea a unui câmp arat în mod conştiincios. Dar în cazul lui Phobos,

nu plugul s-a deplasat, ci terenul. Rolul plugului a fost jucat de blocurile de piatră, asemănătoare celor care se observă din abundenţă pe Deimos."

Explicând că, la şocul suferit de satelit, stâncile au alunecat, lăsând pe solul său dâre adânci, geologul rus a trebuit să evidenţieze şi faptul că, datorită impulsului subit, **Phobos şi-a modificat şi orbita,** întrucât blocurile de piatră ce „le-a pierdut" nu au rămas în trena sa, ci se află probabil într-o deplasare solitară pe vechea orbită a satelitului; până în prezent însă, acestea nu au fost descoperite în apropierea planetei.

Şi astfel, imaginile fotografice care au eliminat vechea supoziţie a unui satelit artificial, dovedind faptul că **Phobos este un mare „pietroi cosmic",** au antrenat noi întrebări, noi ipoteze, ce amplifică necesitatea cercetării riguroase a structurii materiei acestui satelit, cât şi modului în care s-a format craterul Stickney. Deocamdată, „enigma" lui Phobos rămâne: golul din extremitatea sa a fost produs oare de impactul cu un meteorit sau cu un alt asteroid suficient de mare sau a fost amenajat prin mijloace tehnice, pentru a se realiza o „navetă spaţială" lungă de 27 km? Şi într-un caz şi în celălalt, şocul de impact sau respectiv impulsul brutal al startului originalei nave cosmice au putut produce alunecarea subită a blocurilor de piatră, „arând" solul satelitului.

Phobos – un „prim-născut" al sistemului solar?

Părăsind această inevitabilă îmbinare între realul-fantastic oferit de documentarul fotografic al mediului marţian şi imaginarul ipotezelor deductive, în problema structurii materiei din care este constituit **Phobos** există implicaţii ştiinţifice şi mai puţin „fierbinţi". Mulţi savanţi îl consideră ca un vestigiu foarte preţios, ca fiind **un „prim-**

născut" din nebuloasa protostelară ce şi-a oferit materia pentru formarea treptată a Soarelui şi a planetelor din sistemul nostru. În acest caz, **Phobos** ar fi deci un „martor" al istoriei timpurii[139] a sistemului solar, **împreună cu Deimos putând face poarte din grupul asteroizilor primordiali formaţi în jurul Soarelui înainte de constituirea planetelor.** Ulterior, cei „doi fraţi" ar fi fost captaţi de câmpul gravitaţional al planetei Marte[140], dar acest fapt constituie încă o enigmă ştiinţifică, întrucât **nu se poate explica modul de captare a lor** dintr-o zonă cu mult mai îndepărtată faţă de actuala orbită a „planetei roşii". Mergându-se pe această linie a unei vechimi extreme a celor doi sateliţi marţieni, nu s-a exclus însă nici ipoteza că aceştia ar putea fi chiar nişte resturi cu mult mai vechi. Ştiindu-se astăzi bine, faptul că Soarele nostru face parte din generaţia a doua de stele din Galaxia noastră, s-ar putea ca cei doi „pietroi cosmici" să fie nişte rămăşiţe, nişte **„firimituri" de la un sistem solar anterior celui actual,** care a existat cu alte miliarde de

---

[139] Specialistul rus dr. V. Balebanov scria următoarele, în revista ştiinţifică franceză *La Recherche* (1988):

„Pentru ce studiul sateliţilor lui Marte este atât de important? De ce îi interesează ei atât de mult pe oamenii de ştiinţă? În cadrul asteroizilor şi al cometelor, fiind mai accesibili investigărilor, ei fac parte din „micile corpuri" ale sistemului solar, care prezintă o importantă capitală pentru evoluţia *Universului. În fapt, acum 4–5 miliarde ani, aceste corpuri mici – mult mai numeroase decât astăzi –, lovindu-se şi unindu-se, au format „embrionii" planetelor. Embrionii respectivi au înghiţit „rapid", (în vreo zece milioane de ani), partea esenţială a materiei iniţiale, pentru a genera astfel marile planete.*

Aceste corpuri, care subzistă şi astăzi, constituie martorii vii ai acelei epoci de formare a sistemului solar, cea mai tumultuoasă şi mai enigmatică din întreaga sa existenţă. Masa lor redusă şi îndepărtarea lor considerabilă faţă de Soare, le-au permis să conserve intactă materia nebuloasei primitive din gaz şi praf – care a servit la formarea sistemului solar – şi, deci, de a reţine informaţii esenţiale asupra stadiului iniţial."

[140] Modul în care Marte a captat sateliţii Phobos şi Deimos nu a putut fi încă explicat ştiinţific. Din studiile efectuate până în prezent, faţă de materia din care se consideră că ar fi constituiţi, ei au fost consideraţi că fac parte din categoria C a asteroizilor. Dar această categorie se află într-o regiune foarte îndepărtată a „centurii de asteroizi", în raport cu orbita planetei Marte. Oamenii de ştiinţă se întreabă de ce „planeta roşie" nu a capturat asteroizi de tip S – care sunt mai apropiaţi şi deci mai uşor de captat? În plus, de ce aceştia se rotesc în sens contrar?

ani înainte în această parte a Galaxiei. Aşa cum se întâmplă continuu în întregul Univers, **vechiul sistem solar s-a distrus „cândva” prin explozia uneia sau a două stele** ce şi-au sfârşit viaţa ca „supernove”, furnizând „materia primă” (mult îmbunătăţită în elemente chimice grele – metale, etc.) pentru constituirea actualei „familii solare”. În acest context spaţial mult mai extins, este evident faptul că satelitul Phobos prezintă un interes cu totul deosebit pentru ştiinţa terestră. Ce satisfacţie, ce bucurie ar fi pentru cercetătorii pământeni dacă ar putea studia „în direct” un astfel de „martor” ancestral, care ascunde totuşi atâtea enigme!

Şi, într-adevăr, venind în întâmpinarea cerinţelor moderne ale etapei în care a ajuns civilizaţia noastră, după o pregătire minuţioasă de câţiva ani şi ca rod al unei frumoase cooperări internaţionale, specialiştii ruşi au declanşat o nouă cercetare ştiinţifică a planetei Marte şi a satelitului său enigmatic; numele noii misiuni era foarte sugestiv: ***„Programul Phobos”***. Astfel, la **7 iulie** şi apoi la **12 iulie 1988**, de pe cosmodromul **de la Baikonur** au fost lansate, de către Glavcosmos, două staţii spaţiale automate: **„Phobos 1”** şi respectiv **„Phobos 2”,** fiecare având o greutate de câte 6 tone. Rachetele „Proton” care le-au propulsat în spaţiu trebuiau să le asigure acestor sonde-gemene impulsul necesar parcurgerii unui traseu lung de 190 milioane kilometri, viteza imprimată urmând să le permită ajungerea în apropierea planetei Marte după cca. **200 de zile.** Ambele sonde spaţiale au fost dotate cu o aparatură ştiinţifică destinată efectuării unui număr de **22 de experimente de investigare;** totodată, s-a conceput etalarea unor premiere tehnice de mare fineţe şi de performanţe remarcabile.

În drumul lor spre „planeta roşie”, echipamentele de la bord au demonstrat o calitate deosebită, **transmiţând pe multiple canale** – cu frecvenţe diferite (radio, TV, infraroşu) – tot ceea ce se putea investiga odată cu îndepărtarea faţă de Terra. Astfel, una dintre primele sarcini de studiu a fost transmiterea de **date privind**

anumite fenomene solare, care nu pot fi observate corespunzător de pe Pământ. Coronograful (realizare franceză în cadrul cooperării internaţionale stabilite la acest Program) a analizat în condiţii excepţionale structura coroanei solare, urmărind în direct şi transmiţând la sol datele privind emisiile de radiaţii luminoase, ultraviolete, raze X, precum şi raze gamma; de asemenea a fost investigată cu succes şi structura tridimensională a cromosferei solare.

Verificările (prin telecomenzi) efectuate în cursul lunii iulie asupra modului în care echipamentele de la bord răspundeau cerinţelor de la sol, precum şi **transmiterea unor date de foarte bună calitate** preluate de la primele investigări au făcut să domnească optimismul la centrul de coordonare a misiunii. Drept urmare, s-a **transferat conducerea operaţională** de la centrul de dirijare a zborurilor de la Eupatoria **(Crimeea),** la centrul principal de dirijare (TSUP) de **lângă Moscova.** Dar iată că, în plin optimism, a urmat imprevizibilul cosmic…

Orice misiune spaţială îşi are riscurile sale inerente, ceea ce le face, de altfel, să fie învăluite mereu în acea aură a **„aventurii cosmice”.** Pentru a se asigura o securitate maximă a vehiculelor trimise în hăurile îndepărtate, cercetătorii cerului au investigat încă din perioade anterioare şi urmăresc permanent toate prezenţele materiale şi toate fenomenele care se manifestă – sau care pot apărea intempestiv – în spaţiul interplanetar. Există, totuşi, o **multitudine de factori care pot interveni în mod neprevăzut, cu efecte nefavorabile:** începând de la sensibilităţi ascunse ale echipamentelor de la bord sau chiar de la comenzi nereuşite transmise de la sol, în Spaţiu pot apărea cu totul imprevizibil diferite fluxuri de particule intens accelerate la mari energii sau „jocuri” ale unor câmpuri de energii cosmice, ori întâlniri cu diferite „pietre astrale” sau cu globuri plasmatice care reuşesc să pătrundă şi în interiorul navelor spaţiale sau, chiar mai mult, cu eventuale… nave ale unor civilizaţii galactice…

„Grota Marelui Vampir Galactic” face victime!

Poate că cea mai sugestivă relatare a unor evenimente imprevizibile, ale căror cauze cu totul necunoscute au depăşit capacitatea specialiştilor tereştri de a le evita în adâncimile întunecate ale distanţelor de milioane de kilometri faţă de Pământ, a fost făcută publică în deceniul ’70. Iată cum a fost prezentată o astfel de „întâmplare” neprevăzută, care a rămas şi până acum fără explicaţii:

„Cu câteva luni în urmă, ***mecanismul de funcţionare al unuia dintre cele trei braţe automate pentru culegerea de eşantioane din solul marţian, cu care este înzestrată sonda cosmică americană «Viking 1», s-a deteriorat în momentul în care această navă a ajuns în zona spaţială denumită «Grota marelui vampir galactic»****. «Se pare că vampirul nu este deloc încântat când pătrundem în sectorul său», afirma, în glumă, unul dintre specialiştii de la Laboratorul Jet Propulsion din California...* ***Legenda «Vampirului» s-a născut în anul 1969****, după ce a explodat o baterie de pe «Mariner 7». În total, nu mai puţin de* ***şapte nave spaţiale, au avut de suferit când au intrat în zona “grotei”****, fapt ce a adus prejudicii diferitelor experimente cosmice. Specialiştii nu înţeleg suita de coincidenţe petrecute într-o zonă lipsită aproape cu totul de praf cosmic, în măsură să provoace defecţiuni la aparatele de pe navele spaţiale.”*

Dar, în anul ce a urmat acestui eveniment insolit, binecunoscuta sondă interplanetară „Voyager 2” avea să „plătească” şi ea un tribut straniu pe când traversa „grota vampirului”. Iată un alt comunicat al vremii, ce a accentuat acel nimb al enigmei:

„La ***20 august 1977****, în prima parte a călătoriei sale spre Jupiter şi apoi spre planetele periferice ale sistemului solar, sonda spaţială* ***«Voyager 2»*** *a fost afectată în mod*

neştiut şi straniu de «ceva» care s-ar fi deplasat cu aceeaşi viteză şi în aceeaşi direcţie. Astfel, pe când se afla la ***12,8*** *milioane kilometri faţă de Pământ, unul dintre calculatoarele electronice montate la bord a refuzat pur şi simplu să mai execute comenzile trimise de la centrul de control al zborului. După cum s-au exprimat specialiştii în cauză,* ***totul arăta ca şi cum ordinatorul respectiv a suferit «un transfer inopinat de memorie»****. Apoi, după un interval de timp, calculatorul* ***şi-a regăsit «memoria proprie»****, funcţionând în modul cel mai normal."*

În acest, context atât de straniu, cum ar putea fi explicată oare **întreruperea subită a tuturor comunicărilor cu sonda „Phobos 1", care a survenit la mai puţin de două luni de la lansarea sa?** A fost oare posibil ca, din cauza neştiutei „vămi" impuse de zona „vampirului galactic", să se fi defectat subit toate sistemele sale de emisie pe diferite canale de unde, sau eventual toate sursele de energie de la bord? Greu de crezut... De fapt, nimeni nu poate şti ce s-a întâmplat în întunecatele depărtări interplanetare, întrucât **robotul spaţial terestru nu a mai comunicat absolut nimic şi nu a mai răspuns în nici un fel la comenzile variate şi repetate emise de la centrul de dirijare a zborului.** S-a dat totuşi o explicaţie. S-a spus că transferul de la un centru de coordonare a zborului la alt centru de dirijare, a implicat folosirea unor tipuri diferite de calculatoare care asigurau prelucrarea şi transmiterea comenzilor de la sol. Pentru a se evita erori, în această situaţie a fost necesar ca, după fiecare comandă, să fie introdus un semn special; dacă acesta ar fi lipsit, pe ecran trebuia să apară o semnalizare, iar calculatorul se oprea. Or, la **29 august,** de la TSUP i s-ar fi transmis lui „Phobos 1" un mesaj mai lung; operatorul ar fi uitat însă ca, la finele primei comenzi, să introducă semnul special, iar calculatorul nu ar fi sesizat nici el această lipsă... Drept urmare, computerul de la bordul staţiei automate aflată în zbor ar fi interpretat ordinul următor ca o comandă pentru oprirea sistemului de control al altitudinii. Aceasta ar fi făcut ca orientarea în

spaţiu a robotului cosmic să se facă la întâmplare şi, panourile sale solare nemaiprimind lumină suficientă, alimentarea cu energie electrică ar fi căzut cu totul... **Ar fi greşit, deci, operatorul, apoi şi calculatorul central**!? Oare chiar aşa de uşor s-au putut pierde multiplele legături – pe diferite canale de unde – cu această sondă spaţială pe care specialiştii o considerau o adevărată ***„bijuterie tehnică”***? Sau poate întreruperea bruscă s-a datorat altor cauze...

„Phobos 2” a trecut de „Vampirul Galactic”...

Mai norocoasă „la vămuire”, staţia automată **„Phobos 2”** a trecut cu bine prin zona „vampirului galactic”, ajungând la ţintă la termenul programat. Şi, ca orice robot ascultător, în ziua de **23 ianuarie 1989 –** prin comenzile de la centrul de dirijare a zborului – s-a realizat transferul de pe traiectoria Pământ-Marte. Apoi, în ziua **de 29 ianuarie,** la ora 12,58 (TU), spre bucuria imensă a specialiştilor de la solul terestru, s-a realizat parcarea sondei pe o orbită circum-marţiană eliptică (apropierea minimă şi maximă faţă de „planeta roşie” varia între 500 şi 79 000 km). Au urmat manevrele de apropiere de Marte: la **12 februarie,** staţia automată a fost adusă – conform programului – pe orbita 2, iar la **18 februarie** a fost adusă şi mai aproape, pe o orbită circulară paralelă cu cea a satelitului Phobos; distanţa dintre orbitele satelitului natural şi a celui artificial nou-sosit era de numai **322 km.**

Au fost efectuate, apoi, o serie de manevre fine de sincronizare a rotirii lui **„Phobos 2”** cât mai aproape de „pietroiul cosmic”. La **7 martie 1989,** planul orbitei sondei terestre a fost stabilizat în mod precis în planul orbital al „lunii marţiene”, iar la **21 martie** i s-a imprimat staţiei automate o mişcare cvasi-sincronă, dar cu o rotire în

acelaşi timp – pe o orbită eliptică – şi în jurul lui Phobos. În acest fel, depărtarea dintre sondă şi satelit varia **între 100 şi 225 km.**

Pentru asigurarea stabilităţii rotirii lui „Phobos 2”, atât în jurul planetei Marte, cât şi în jurul satelitului natural, a urmat o perioadă de întrerupere a manevrelor; în schimb, **până la 26 martie,** de pe Pământ **s-au transmis comenzi privind efectuarea de investigaţii ale planetei şi ale sateliţilor marţieni;** s-au transmis astfel, la centrul de pe solul terestru, **imagini fotografice** ale planetei, cât şi ale lui Phobos şi Deimos, precum şi date de foarte bună calitate.

Denumirea „Programul Phobos” a fost stabilită ca urmare a faptului că **principalul obiectiv** al investigaţiilor ştiinţifice era însuşi **satelitul Phobos,** care pe de o parte a stimulat în mod deosebit interesul oamenilor de ştiinţă prin „enigmele” sale, iar pe de altă parte oferea – prin atracţia sa gravitaţională extrem de redusă – un „teren de antrenament” optim pentru activităţi de investigare robotizată efectuată la zeci şi sute de milioane de kilometri depărtare faţă de Pământ. Dar iată extrem de interesantele **operaţiuni înscrise în „memoria” staţiei automate,** care trebuiau urmărite îndeaproape de specialiştii de la centrul de dirijare a misiunii.

După reducerea treptată a distanţei dintre satelitul natural şi sonda terestră, prin efectul de atracţie gravitaţională exercitată de satelit, sonda avea să cadă lent spre solul respectiv. În momentul în care altimetrul de la bord avea să indice o înălţime de numai 50 metri, trebuiau să intre în funcţiune motoarele de frânare, al căror jet avea să menţină distanţa respectivă timp de 20 de minute. În acest interval atât de redus în raport cu amploarea misiunii, urmau să se efectueze investigări decisive privind structura materiei şi compoziţia izotopică a solului „pietroiului marţian”.

Un prim experiment – *„LIMA D”* – constituia o premieră robotică foarte pretenţioasă. Măsurându-se exact înălţimea programată – prin intermediul unui altimetru-

laser – de la bord, trebuia să fie declanşat un al doilea laser, care avea să-şi focalizeze fasciculul de raze la suprafaţa solului, în mod foarte precis. Pe pata luminoasă respectivă – cu diametrul de numai 1 mm – materia de la suprafaţa solului urma să se topească şi să se vaporizeze instantaneu; vaporii emişi aveau să fie captaţi şi analizaţi în minilaboratorul de la bord, de către un spectometru de masă. Experimentul era programat să fie repetat tot **la distanţe de 10–13 metri,** prin deplasarea lentă a staţiei automate.

Această investigare urma să fie completată printr-un **alt experiment** – denumit ***„DION”*** – la fel de pretenţios: fascicule de ioni de kripton dirijate spre sol trebuiau să genereze, de asemenea, particule ionizate din materia de la suprafaţă, ionii secundari degajaţi având aceeaşi soartă de a fi captaţi şi analizaţi spectometric. Pe această cale se dorea determinarea cu precizie a caracteristicilor stratului superficial de regolit sau chiar de rocă, precum şi obţinerea de indicaţii asupra vântului solar ce străbate zona planetei Marte.

Structura şi compoziţia straturilor mai adânci ale solului – **până la adâncimi de 200 metri** – urmau să fie investigate prin sondaje cu unde din domeniul radio, care aveau să fie emise pe trei canale de frecvenţe diferite. Rezultatele trebuiau să fie comparate ulterior la solul terestru cu alte măsurători optice şi radio, pentru a se putea da un răspuns la marea întrebare: este Phobos „un bulgăre de cărbune” ori de materie poroasă sau are totuşi o structură din roci mult mai dure – fiind însă gol în interiorul său?

Prin trei fascicule de neutroni urma să fie urmărită separat eventuala prezenţă a apei îngheţate, iar prin fascicule de radiaţii gamma să se încerce **identificarea de elemente chimice grele** – siliciul, fierul, calciul, uraniul, toriul, aluminiul, magneziul, potasiul.

Peisajul local avea să fie transmis prin trei camere de luat vederi pentru televiziune, care să redea în culori şi în imagini stereo, aspecte ale suprafeţei lui

Phobos. În plus, printr-un sistem de oglinzi rotative cuplat cu camerele de luat vederi, **se urmărea transmiterea de imagini panoramice ale satelitului, având în cadru Soarele şi apoi diferite stele.**

Dar în programul „misiunii *Phobos*", cea mai spectaculară premieră tehnică avea să fie însă, lansarea şi **punerea în funcţiune a** *„săritorului".* Era vorba de un nou „robot spaţial" – de fapt, un modul cu totul original –, care urma să se deplaseze singur pe solul satelitului, prin **salturi de câte 20 metri;** acesta trebuia să fie lansat în scurtul interval de timp în care staţia automată se menţinea la altitudinea de 50 metri. Soluţia tehnică a fost, de fapt, uşurată foarte mult, ţinând cont de **efectul gravitaţional local** extrem de redus – **de o mie de ori mai mic decât aici, pe Pământ.** Orientarea fiecărei sărituri[141] trebuia să se facă după o cercetare prealabilă a terenului, robotul fiind dotat în acest sens cu un grup de antene. Aparatura ştiinţifică purtată în cursul celor zece salturi prevăzute în programul acestui „sportiv" cosmic avea sarcina de a transmite informaţii preluate din diferite locuri, **privind caracteristici chimice şi magnetice ale solului;** totodată, trebuiau efectuate **şi determinări de natură mecanică,** prin dinamometrul şi gravimetrul din dotare.

De fapt, încă dinainte de lansarea „săritorului" din sonda spaţială, a fost prevăzută **lansarea şi a unui alt modul;** acesta a fost denumit ***„sonda automată de lungă durată",*** care urma să fie ancorată într-un **punct fix.** Un penetrator – numit „razrez" – ce servea şi ca mijloc de ancorare, a fost prevăzut să efectueze experimente cu caracter mecanic; aparatele ştiinţifice asamblate în acest modul au avut ca sarcină transmiterea pe o perioadă îndelungată a diferitelor elemente locale investigate; alimentarea cu energie electrică a aparaturii respective a fost rezolvată prin desfacerea a trei panouri cu celule

[141] Oare, ciudatul „obiect de la Aiud" nu a fost, cumva, o talpă de suport al unui „săritor" similar, trimis de o „altă omenire" să investigheze Terra?

fotovoltaice, care trebuiau să se orienteze automat, în mod permanent, spre Soare.

Printre activităţile cu regim continuu a fost inclus şi experimentul francez „Libraţia”, al cărui scop era **determinarea valorii exacte a creşterii acceleraţiei** care a fost constatată în rotirea lui Phobos în jurul lui Marte; aspectul enigmatic al sporirii vitezei satelitului i-a sugerat, în deceniile anterioare, astrofizicianului I. S. Şklovski un argument în plus la acea ipoteză a sa privind originea artificială a satelitului marţian (ipoteză destrămată ulterior prin fotografierea acestui corp astral).

În echiparea modulului fix au fost prevăzute şi alte aparate pentru studierea suplimentară a stratului de la suprafaţa solului, prin emiterea unor fascicule de particule alfa şi de raze X. În plus, **un termometru** avea să transmită continuu valorile înregistrate, iar o cameră de televiziune avea să supravegheze întregul peisaj local, atâta timp cât sursa de energie electrică îi asigura alimentarea necesară. **Ansamblul respectiv al aparaturii modulului autonom a fost conceput să funcţioneze timp de un an.**

De fapt, conform prevederilor programate, „*misiunea Phobos” a* fost **proiectată să dureze 15 luni;** în acest interval, staţia automată **trebuia să efectueze cercetări extinse şi asupra planetei Marte, iar de la distanţă să-l investigheze şi pe Deimos.**

… dar a dispărut de lângă Sfinxul marţian!

Deşi sonda spaţială „Phobos 2” s-a demonstrat a funcţiona aproape perfect în toate activităţile desfăşurate până la data de 26 martie 1989, totuşi… imprevizibilul cosmic a intervenit din nou, la fel de brusc şi de dur… În ziua de 28 martie 1989, agenţia TASS a anunţat că toate legăturile cu sonda respectivă erau întrerupte de două

zile… După aproape două săptămâni de eforturi disperate ale specialiştilor de pe Pământ, în ziua de **6 aprilie,** Agenţia Spaţială rusească IKI a comunicat profunda durere a întregii comunităţi ştiinţifice terestre: **staţia automată „Phobos 2” a fost pierdută şi ea în mod definitiv!** Dar explicaţiile prezentate în discuţia televizată din ziua de 30 martie 1989 au venit parcă să amplifice, într-o manieră şi mai tulburătoare întregul şir de enigme marţiene – vechi şi noi: **misterioasa întrerupere subită a legăturilor cu staţia spaţială s-a produs, de fapt, tocmai atunci, când camera de luat vederi transmitea spre Pământ imaginea porţiunii din Bazinul Cydonia, în care se aflau grupul de piramide şi chipul sculptat şi înlăcrimat!** Ultimele două vederi mai conţineau însă în plus şi altceva: era prezenţa la o anumită înălţime a unui ***„inexplicabil obiect oval”,*** care avea *„imagini definite clar în ceea ce priveşte marginile, mult mai regulate decât ar fi fost de aşteptat în cazul unui simplu fenomen natural”.* **Umbra proiectată** de acesta pe solul marţian şi surprinsă de telecamerele sondei spaţiale părea **lungă de 26–30 kilometri**! Se afla oare în zbor o navă de mari dimensiuni? Un ziarist moscovit ce a luat parte la discuţia televizată nu a ezitat să-l întrebe în mod deschis pe unul din specialiştii programului cosmic: a fost cumva umbra unui O.Z.N.?

Pentru a se evita o nouă tulburarea a opiniei publice, generată de un astfel de eveniment – pe cât de regretabil pe atât de enigmatic – s-au emis şi ipoteze de temperare a interesului general, sugerându-se că marea „umbră” ar fi fost produsă de un vârtej de praf mai extins sau poate chiar de proiectarea pe solul marţian a umbrei unei culmi a giganticului munte Olimp… Dar specialistul în problemele „misiunii Phobos” menţionase clar în faţa camerei de luat vederi a televiziunii sovietice: a fost vorba de *„un inexplicabil obiect oval”* care prezenta *„imagini definite clar în ceea ce priveşte marginile”…*

„Paznicii marţieni”

Această **nouă enigmă marţiană,** legată atât de trist de brusca pierdere a sondei „Phobos 2”, pare a câştiga însă în amploare dacă răsfoim filele altor consemnări de **evenimente stranii** petrecute „acolo sus” **în decenii anterioare.** Astfel, extrem de ciudate pete, intens strălucitoare, văzute în noaptea de **4 iunie 1937,** de către astronomul japonez Sizue Mayeda şi apoi la **1 iulie 1951,** de Tsuneo Saheki – un alt cercetător japonez al cerului – au avut, de fapt, antecedente similare, cât şi repetări observaţionale ulterioare. În anul **1894,** astronomii – americanul E.C. Pickering (de la observatorul Flagstaff) şi francezul Javelle (de la observatorul din Nisa) – au observat, în nopţile de 26 şi 29 iunie, „lumini stranii pe Marte”; în anul **1954,** un alt cercetător al cerului a sesizat două „explozii de lumină”, iar în anul **1958** au mai fost semnalate patru cazuri de acest fel. Încercările ulterioare de a se explica aceste manifestări misterioase ca fiind doar simple fenomene naturale au rămas desconsiderate, întrucât detaliile comunicate de astronomii respectivi (durata mare a fenomenelor, apariţia imediată a unor norişori etc.) au evidenţiat manifestări de „un tip necunoscut”.

Cea mai tulburătoare şi poate cea mai semnificativă consemnare de acest fel, care sugerează direct existenţa unor **„paznici marţieni”,** a fost **comunicată de însăşi N.A.S.A.,** în urma „întâmplării” survenite la începutul lunii **noiembrie 1971.** Iată o parte a relatării succinte difuzate la timpul respectiv:

„Un obiect extrem de strălucitor, neidentificat încă, a deviat marţi sonda spaţială «Mariner 9», aflată pe o orbită marţiană, de la poziţia sa corectă. *Nava a fost repoziţionată după 47 minute, în urma comenzilor transmise de la Pasadena. Un purtător de cuvânt al centrului spaţial din Pasadena a declarat că acest obiect neidentificat a fost* ***mult mai strălucitor decât***

***steaua Canopeea**, utilizată ca punct de reper pentru ca «Mariner 9» să se menţină într-o poziţie care să permită camerelor de luat vederi să fotografieze suprafaţa planetei."*

Marţienii refuză vizitele… „rudelor sărace"!

Totuşi, dorinţa descifrării enigmelor marţiene pentru susţinerea progresului cunoaşterii unui alt leagăn – posibil – al vieţii i-a determinat pe specialiştii care şi-au dedicat eforturile pentru explorarea Planetei Roşii să conceapă şi să lanseze şi **în deceniul '90, noi misiuni, tot mai îndrăzneţe.**

Oare neştiuţii „gardieni" ai lui Horus cel Roşu decid, de la caz la caz, dacă să permită sau nu anumite investigări terestre? **La 21 august 1993, sonda automată *„Mars Observer"* a fost pierdută de N.A.S.A., cu toate că şi aceasta era o *„bijuterie tehnică".*** În schimb, parcă în compensare, sonda „Mars Pathfinder" a ajuns cu bine – la 4 iulie 1997 – pe solul pustiu şi îngheţat. Desfăcându-şi apoi „carapacea", comenzile automate au eliberat din interior un mic vehicul – robot care avea sarcini precise: să culeagă din diferite locuri mostre din solul pe care se deplasa, urmând ca mini-laboratorul din corpul său să determine caracteristicile chimice esenţiale şi apoi să le comunice bazei terestre.

Dar **după doi ani,** insistenţele specialiştilor de la N.A.S.A. au fost din nou stopate, survenind **iarăşi o neînţeleasă pierdere dureroasă.** O altă sondă-bijuterie, pe când încerca să se plaseze mai întâi pe o orbită circum-marţiană de „odihnă", după o călătorie atât de lungă, subit – la **23 septembrie 1999** – s-a întrerupt şi cu aceasta orice contact. La o zi după pierderea legăturilor pe calea undelor, specialiştii mai sperau încă într-o „minune", un responsabil N.A.S.A. declarând: „*Deoarece nimic nu e sigur,*

încercăm în continuare să urmărim orice posibil semnal din partea sondei MCO (Mars Climate Orbiter)”. Totuşi, nici unul dintre emiţătoarele radio, reglate pe canale de frecvenţe diferite, nu a mai transmis nici cel mai mic semn de viaţă. **Sondei i se întâmplase, în mod evident, „ceva”; fapt care îi anihilase toate funcţiunile…**

Deşi, diverşi specialişti de la solul terestru, mereu nu au putut oferi explicaţii plauzibile pentru pierderile „enigmatice” ale micilor nave automate trimise spre planeta vecină, **unii iniţiaţi** ai spiritualităţii pământene **par a cunoaşte „taina” acestor dispariţii.** Aceştia afirmă faptul că **planeta Marte „este locuită” de o omenire proprie, care a depăşit însă faza de întrupare în corpuri carnale… Populaţia respectivă va accepta ca pământenii să vină pe solul marţian doar atunci când vor ajunge la nivelul cunoaşterii „legilor superioare” şi al înţelegerii „marilor adevăruri” ale Spaţiului**… Alături de imensa „enigmă a O.Z.N.”, la rândul lor şi „enigmele marţiene” se constituie astfel în chemări adresate Omenirii terestre de a se ridica pe alte trepte ale cunoaşterii, ale realizărilor creatoare, ale evoluţiei spirituale…

Capitolul VII

COMANDOUL ASHTAR ŞI SALVAREA OMENIRII

În ziua pedepsirii păcătoşilor, rasa voastră va fi înălţată şi se va ridica precum cea a vulturului. Cuibul vostru va fi dus la înălţimi mult mai mari decât cel al uliului.

... Căci veţi fi salvaţi şi o lumină strălucitoare vă va înconjura şi un cuvânt de pace va fi auzit din Cer.

(„Cartea lui Enoh”)

Munţii înalţi se vor cutremura; se vor prăbuşi în faţa sa, aşa cum ceara se topeşte în faţa flăcării. Uscatul va fi inundat şi va pieri tot ce îl locuieşte...

Iată! El vine cu zece mii de sfinţi pentru a judeca toate creaturile.

(„Cartea lui Enoh”)

Mesaje radio-TV sau telepatice

Parcurgând această carte, cititorul a deprins desigur, din filele sale, un fapt de o însemnătate deosebită, ce pare a se înlănţui într-o manieră oarecum ciudată cu desfăşurarea foarte grăbită a unor mari transformări sociale şi politice survenite la nivelul planetar; către sfârşitul secolului XX s-a recunoscut, prin înalte foruri naţionale şi internaţionale, existenţa, în spaţiul terestru şi în cel al aştrilor apropiaţi, a manifestărilor inteligente ale unor ***„forţe exterioare”.*** Acestea **au demonstrat mereu superioritatea copleşitoare a unor cunoştinţe şi a unor realizări**

tehnice cu mult mai avansate. Cercetarea din ce în ce mai avansată a planetei noastre de către aceste inteligenţe şi respectiv a locuitorilor din diferite continente (ca de altfel şi a faunei şi a florei) s-a efectuat mereu numai în mod izolat şi doar într-un scop informativ limitat? Dincolo de cele câteva exemple ale straniilor investigaţii – selectate dintr-o acumulare faptică mult mai extinsă şi prezentate anterior – nu au existat oare nici un fel de schimburi de idei, nici un fel de convorbiri explicative între, mereu-necunoscuţii, vizitatori extratereştrii şi locuitorii pământeni?

Pe această linie, se pare că ar trebui să dăm, totuşi, mai multă atenţie unor întâmplări la fel de neobişnuite, dar de o altă factură; **telespectatori englezi şi ascultători ai unor posturi de radio din S.U.A. şi Europa au semnalat, în anii trecuţi suprapunerea intempestivă peste programe curente a unor „mesaje" emise la nivele energetice foarte ridicate de către staţii cu totul necunoscute.** Iată, spre exemplificare, un extras dintr-o scrisoare a unui ascultător american aflat pe coasta sudică a Californiei (persoană care avea, evident, cunoştinţe de tehnica radiofonică):

*„**La 24 iulie 1972**, într-o sâmbătă, între orele **12 şi 13**, am auzit la radio un* **mesaj** *care cred că a fost **emis de ASHTAR COMMAND** în frecvenţa de la **10 000 kHz**, cu o intensitate atât de mare, încât **a depăşit total postul local**, ce are o putere de 10 kw. Cred că emiţătorul ASHTAR operează cu o undă purtătoare având o putere de **1 000 kw**, care însă, în Statele Unite, este **ilegală**, cea mai mare putere permisă staţiilor de emisie fiind de 50 kilowatt."*

Cine este, însă, acest ASHTAR COMMAND, care nu ţine cont de legile americane şi care evidenţiază totodată folosirea unui nivel energetic extraordinar de ridicat?

În ultimii ani, atât în S.U.A., cât şi în ţările europene s-a vorbit tot mai mult despre **mesajele Comandoului Ashtar,** recepţionate de către diferite persoane – fie direct, prin surprinderea unor **emisii foarte intense care se**

suprapuneau pe neaşteptate peste emisii radio sau TV locale, fie pe cale telepatică. Drept urmare, au fost adunate treptat o serie de texte uimitoare, care au devenit cunoscute atât prin publicarea lor, cât şi prin imprimarea unor recepţii pe casete video. Dar originea lor este la fel de tulburătoare ca şi conţinutul lor: **emiterea acestora s-ar fi făcut de la bordul unor nave extraterestre care s-ar fi cantonat în imediata apropiere a planetei noastre!**

Diversiuni „biblice”, profeţii „de îndreptare” sau avertismente reale?

La prima vedere, **textele mesajelor ar conţine o îngrozitoare viziune apocaliptică a unor ample fenomene geologice care ar devasta întreaga suprafaţă a planetei Terra, fapt ce ar determina însă, în mod benefic, o fantastică intervenţie extraterestră!** Oare, toate aceste texte să fi fost ele concepute de anumite grupuri de oameni care doresc ca, printr-o modernă **„activitate profetică”**, să readucă Omenirea pe calea unei spiritualizări şi a unei etici sociale superioare? Sau, într-adevăr, mesajele respective sunt **cutremurătoarele avertismente** care ni se transmit de către inteligenţe extraterestre din cadrul „Comunităţii galactice”, în urma studierii complexe a manifestărilor planetei Terra şi a previziunilor legate de continua deplasare a sistemului nostru solar în jurul centrului galactic, cât şi în spaţiul cosmic?

Citind cele ce urmează, Tu, cititorule, va trebui să cântăreşti singur care ipoteză este cea veridică. Dar, oricare ar fi originea „mesajelor”, pentru o completare a orizontului informaţional oferit de această carte, cred că este util ca fiecare dintre noi să le urmărească în mod realist, prin prisma metodelor sugerate de fantastico-ştiinţa

contemporană; şi aceasta, cu atât mai mult cu cât conţinutul respectiv oferă evidente **similitudini cu importante texte provenind din vechime** – dar de o largă utilizare de-a lungul veacurilor datorită elementelor fundamentale bine verificate – cum ar fi Biblia sau texte filozofice şi cronici ale civilizaţiilor antice din Orientul Apropiat şi cel îndepărtat precum şi din America Centrală. În plus, cele expuse în colecţia de mesaje ar oferi şi o **explicare plauzibilă a straniei „prezenţe O.Z.N.”**, atât de intens manifestată în ultimele decenii în zona planetei noastre...

Scoarţa Terrei pregăteşte Apocalipsa, de milenii!

Iată, aşadar, unele extrase semnificative din tulburătoarele **comunicări emise de către diferiţi membri cu sarcini de mare răspundere în cadrul Comandoului Ashtar al Flotei Intergalactice:**

– Xyletron: *„Terra, ca instituţie educaţională şi recreativă, îşi va închide «porţile» pentru un timp.”*

– **Lytton:** ***„Dislocări masive, mişcări şi deplasări ale soclurilor tectonice ale Terrei, care se pregătesc de mii de ani, se vor declanşa într-o vastă desfăşurare***. *Puseele au şi fost date sub soclurile tectonice, în Africa, în sudul Europei, în Orientul Mijlociu, în Australia, pe coasta de vest a S.U.A.*

Se conturează mari scheme de mişcări seismice şi curenţi de energie îşi croiesc acum drum la nivelul «sub-suprafeţei de fond» a planetei, ceea ce pune în poziţie secţiuni propulsive ce reacţionează unele asupra altora până la mii de kilometri faţă de locurile de producere a evenimentelor din adâncuri.

Noi nu putem să stabilizăm faliile şi, de fapt, nici nu ne aparţine o astfel de acţiune*.”*

Aşadar, s-ar părea că oamenii de ştiinţă ai altor civilizaţii mult mai avansate, existente în Galaxie, au constatat inevitabilitatea catastrofelor de mari dimensiuni ce ar urma să se declanşeze pe planeta Terra, odată cu intrarea sistemului nostru solar în regiunea cosmică dominată de zodiacala Eră a Vărsătorului. Drept urmare, **„Confederaţia Spaţială”** ar fi hotărât să organizeze o **operaţiune de anvergură gigantică, prin care să fie salvată populaţia Pământului.** În acest sens, **s-a conceput o evacuare foarte rapidă a Omenirii,** atunci când vor începe convulsiile planetare! Pentru fantastica acţiune de „într-ajutorare cosmică” ar fi fost pregătită treptat o **uriaşă flotă de nave**[142] **spaţiale** (într-un mesaj se vorbeşte despre **milioane de nave).** Aceasta este, în fapt, „Comandoul Ashtar”, ai cărui conducători dispun de un **plan foarte amănunţit privind salvarea Omenirii terestre**[143]**, precum şi repopularea Pământului după o anumită perioadă**, timp în care planeta se va reechilibra în noile condiţii astrale.

Un război devastator – sinucigaş pentru Omenire!

Poate că cea mai explicită prezentare a planului de evacuare a fiinţelor de pe toate continentele Terrei a fost expusă în mesajul lui **Kouthoumi,** care, în calitatea sa de reprezentant al civilizaţiilor cosmice, s-a exprimat astfel:

„***Modificarea câmpului magnetic din jurul Pământului, cât şi a culorii sale aurice vor declanşa în mod automat punerea în acţiune a planului***.

[142] Această indicaţie ar putea explica marea diversitate de tipuri constructive ale O.Z.N.-urilor văzute, fotografiate şi filmate în ultimele decenii, în cele mai diferite locuri de pe Pământ.

[143] Personajul cosmic Jycondria s-a exprimat astfel privind salvarea florei şi a faunei terestre: *„Chiar speciile vegetale şi animale actuale sunt duse pe diferite planete în vederea hibridizării lor, cu scopul de a le face apte vibratoriu de a reveni mai târziu pe Terra.”*

Există, totuşi, un element imprevizibil, care este însuşi modul de comportare a Omenirii. Liberul arbitru al Umanităţii împiedică stabilirea precisă a momentului şi respectiv a perioadei în care se vor întâmpla astfel de lucruri, căci ***acţiunile şi reacţiile populaţiei terestre au anumite influenţe*** *care pot crea situaţii ce devin factori decisivi.*

Astfel, declanşarea unui eventual război devastator va fi un incident crucial, care va precipita fenomenele de natura cataclismelor. Or, factorii geologici fiind determinanţi în desfăşurarea previzibilă, vor conduce implicit la intrarea în acţiune.

Combinarea acestor două evenimente va declanşa în mod imediat aplicarea extrem de rapidă a planului de evacuare, ale cărui ***prime două faze*** *urmează a se efectua în mod foarte* ***discret. A treia fază*** *va urma şi ea foarte repede, dar va avea însă un* ***caracter de mase****, va fi un eveniment public. Prin aterizare, se va permite multora* ***să intre direct în navele noastre****. Dacă terenurile nu vor mai permite totuşi acest lucru, vor fi folosite alte metode, şi anume efectele de* ***levitaţie prin radiaţii adecvate.***

Unii dintre cei evacuaţi vor fi ***adormiţi*** *pentru a se evita traumatizarea lor.*

Alţii, funcţie de aptitudini, vor rămâne la bordul navelor, urmând a fi integraţi în activităţile specifice.

Mulţi vor fi duşi pe alte planete, *unde vor putea să se aclimatizeze. Vor exista şi transferuri în extraordinarele «oraşe-navă» spaţiale.*

Repartizarea va depinde, în fapt, de fiecare supravieţuitor şi anume, în funcţie de felul său de viaţă de pe Terra, de evoluţia sa spirituală.

Program de salvare în trei faze

Întreaga operaţie se va desfăşura astfel:

*– **FAZA I-a:** marele exod al entităţilor planetei se va declanşa în momentul în care se va determina că locuitorii săi sunt în pericol. **La secunda precisă, când marile computere** vor indica faptul că s-a ajuns la un punct critic, **toţi sateliţii** şi toate navele participante – deja pregătite – vor intra în acţiune.*

Dacă se va constata că pericolul nu se va extinde pe întreaga planetă – ci se va localiza numai pe anumite regiuni – oamenii vor fi „luaţi" şi vor fi reţinuţi până când dezastrele se vor linişti, după care vor fi readuşi pe Terra.

***Faza I-a se va desfăşura într-o clipită**, nefiind timp pentru nici un avertisment. În cadrul acesteia, se va efectua o **preluare discretă a conducătorilor spirituali şi a celor care au instruit pe «Calea Luminii»**; unii vor rămâne însă la sol până la realizarea Fazei a III-a. Cei care vor fi luaţi în această primă fază vor fi **«aspiraţi» prin radiaţii invizibile ce produc levitaţia** şi vor fi aduşi în mini-navele care îi aşteaptă pentru a-i conduce în marile nave-mamă, care se vor afla parcate în înaltul atmosferei.*

*– **FAZA a II-a**: va consta în ridicarea celor care i-au ajutat în activitatea terestră pe acei care au fost preluaţi în Faza I-a precum şi a tuturor copiilor de pe Terra – de toate vârstele şi de toate rasele.*

Această etapă se va desfăşura foarte rapid, după realizarea Fazei I-a.

*– **FAZA a III-a**: oricare ar fi timpul care a mai rămas disponibil, cerul planetei va fi plin de nave spaţiale care vor emite chemări pentru cei care vor dori să fie salvaţi; aceştia, însă, vor trebui să nu manifeste frică şi totodată vor trebui **să posede o frecvenţă suficient de ridicată a radiaţiei proprii, pentru a suporta radiaţiile ce vor produce levitaţia lor**. Acest mod de „ridicare" va trebui să fie adoptat datorită faptului că turbulenţa planetară va limita posibilităţile de aterizare pentru evacuarea în masă.*

*Momentul critic va impune ca **oamenii să nu arate frică,** iar frecvenţa proprie să fie suficientă pentru a suporta radiaţia de levitaţie din jur.*

*Noi nu vom putea rămâne în aşteptare în atmosferă în **puţinul timp pe care îl vom mai avea la dispoziţie** atunci când solul planetei va intra în turbulenţă."*

Cei răi vor rămâne în... Iadul Terra

Diferitele amănunte ale fantasticului plan de salvare a Omenirii terestre transmis şi către alte personaje din cadrul Comandoului Ashtar sunt la prima vedere la fel de tulburătoare. Dar şi acestea au, de fapt, rolul de a pregăti psihologic, de a linişti populaţia planetară. aflată în perspectiva unor catastrofe naturale inevitabile.

Matton, (coordonator al unităţilor din atmosfera terestră ce vor acţiona în Faza a III-a) şi-a formulat astfel unul dintre mesajele sale:

*„Momentele în care va fi lansată întregii Omeniri invitaţia de a fi salvată vor fi foarte restrânse. **Atmosfera va deveni atunci periculoasă**, atât pentru noi, cât şi pentru pământeni; orice întârziere ar însemna distrugerea atât a noastră, cât şi a voastră. De aceea, insist ca populaţia terestră să nu aştepte în acele clipe să se hotărască, fiindcă timpul avut la dispoziţie va fi foarte limitat; în mod evident, **cei care vor fi primii gata să ne urmeze vor fi salvaţi în primele rânduri.***

Cei cu densitate mare şi respectiv cu vibraţii joase nu vor supravieţui însă razelor noastre de levitaţie.[144] *Numai cei*

---

[144] NA – Este interesant de reamintit faptul că această viziune apocaliptică a purificării justiţiare, a „judecăţii de apoi" prin cutremure şi foc – care ar reveni epocii în care ne aflăm – a fost „cunoscută" cu mii de ani înainte, de către diferite popoare vechi; însuşi Enoh ar fi văzut înscris în „cartea din ceruri" acest deznodământ fatal ca „program" inevitabil pentru planeta noastră. Iată, în acest sens, unele selecţiuni din texte specifice:

– ***Cartea lui Enoh*** – cap. XC-11: *„Toate locurile de pe Pământ vor fi devastate de foc împreună cu locuitorii lor"*.

care au un spirit cu înalte aspiraţii şi cu inima curată vor fi imunizaţi.

Cum vă veţi simţi în intimitatea voastră atunci când veţi contempla cerul întunecat de Armata navelor spaţiale care se vor afla deasupra capetelor voastre? Recunoscători? Îngroziţi? Sau poate plini de bucurie şi nerăbdători de a fi culeşi pentru a scăpa de catastrofă?

Această masivă manevră finală a Fazei a III-a va fi pentru oameni ***ultima ocazie de a-şi păstra actuala formă a corpului fizic*** *şi de a fi puşi în siguranţă la bordul navelor noastre, până când calamităţile vor lua sfârşit."*

„Noi v-am avertizat de secole!"

În cadrul fantasticei operaţiuni este însă de remarcat şi atenţia deosebită care se va acorda copiilor, atitudine care a fost evidenţiată în cadrul mai multor mesaje. Iată cum se exprima *Arcturus* în acest sens:

– ***Maleahi*** 4: 1: *„Căci iată vine ziua care va arde ca un cuptor. Toţi cei trufaşi şi toţi cei răi vor fi ca miriştea, ziua care vine îi va arde, zice Domnul oştirilor."*

– ***Biblia*** – Isaia 66; 15: *„Căci iată Domnul că vine în văpaie şi carele lui sunt ca o vijelie, ca să dezlănţuiască cu fierbinţeală mânia lui şi cercetarea lui cu văpăi de foc."*

– ***Mircea Eliade*** *(Istoria credinţelor şi ideilor religioase* – Ed. Şt. şi Encicl., ed. 1986), prezentând zoroastrismul vechi persan din „Avesta", menţiona astfel credinţa vechilor perşi într-o „selecţie finală" ce se va realiza printr-un „anumit fel de foc":

„Un incendiu uriaş va face să curgă metalele din munţi şi în acest fluviu de foc – arzător pentru cei răi, bun ca laptele pentru cei drepţi – trupurile înviate se vor purifica timp de trei zile. Pârjolul va face să dispară munţii, văile se vor umple... "

– ***V. Kernbach*** (*Dicţionar de mitologie generală* – Ed. Şt. şi Encicl., 1989) consemna la rându-i următoarele credinţe:

- „distrugerea lumii prin foc a fost o concepţie dominantă la filozofii stoici" (N.A.: stoicismul a înflorit în sec. III î.e.n. În Atena antică).

- „la azteci (America Centrală), distrugerea ultimei ere terestre se ştia că se va datora cutremurelor."

- „În Evul Mediu, ***Nostradamus***, *Iar în sec. XX profesorul japonez* ***H. Ytokawa***, *anunţă pentru anul* 1999 *variante de distrugere a Omenirii."*

*„**Copiii** nu sunt vinovaţi, fiind victimele adulţilor din jurul lor. Ei **au dreptul la iubirea şi îngrijirea noastră**, căci ei nu cunosc ura, nu ştiu ce înseamnă a omorî, atâta timp cât nu au fost învăţaţi în acest scop. Copiii nu au nici o idee despre distrugerea în masă, nefiind însă instruiţi...*

***Copiii voştri nu vor fi pierduţi dacă sunt cu noi…**”*

Într-un mesaj al lui **Jycondria** se ofereau şi alte detalii: *„Cea mai mare parte a copiilor vor fi transportaţi în stare de adormire, căci desfăşurarea evenimentelor i-ar putea traumatiza prea profund.*

*Ulterior, **ei vor fi educaţi şi iniţiaţi**[145] şi astfel, când li se vor ridica vălurile, se vor trezi adulţi, copţi şi înţelepţi, dar în corpuri tinere.”*

Într-un mesaj al lui **Andromeda Rex** (din cadrul Statului-major al Comandoului Ashtar) au fost date şi alte detalii edificatoare:

*„Navele noastre de salvare se vor deplasa **într-o clipită** suficient de aproape de voi, pentru a emite în mod imediat **«razele de levitaţie»** operaţionale. Aceasta va fi, de fapt, **metoda de evacuare pe întregul glob terestru**, acolo unde evenimentele cataclismice o vor cere.*

*Fiinţele umane vor fi ridicate – «levitate» spunem noi – graţie razelor emise de mini-navele noastre, care vor lua persoanele şi le vor transporta către navele-mamă aflate mai sus, în atmosfera înaltă; acestea sunt mult mai spaţioase şi vor oferi **locuinţe şi hrană pentru milioane de oameni.***

*Vi s-a explicat anterior că este necesară o anumită pregătire pentru a vă putea expune la **razele puternice** care vor fi operaţionale în circumstanţele cataclismului; frecvenţa lor va fi superioară celei mai mari părţi a radiaţiilor electrice terestre pe care le cunoaşteţi.*

***Acele persoane** care au o frecvenţă vibratorie proprie mai redusă (respectiv o densitate sporită) – în special*

---

[145] N.A. – în *Cartea lui Enoh* se regăseşte o consemnare profetică foarte sugestivă (cap. CIV -1): *„La acel timp, Domnul le va ordona să aducă toţi copiii de pe pământ, astfel ca ei să asculte cuvintele înţelepciunii sale. El le va spune: arătaţi-le lor această înţelepciune, căci voi sunteţi conducătorii şi învăţătorii lor.” (!)*

acelea ***care în structura lor intimă au un egoism deosebit, manifestat în detrimentul celorlalţi şi producând suferinţe celor din jur – vor întâmpina dificultăţi fizice extreme pentru a supravieţui în frecvenţa radiaţiei operaţionale emisă de navele noastre.***

Ţinând cont de această perspectivă, ***noi am transmis oamenilor de pe Terra, cu multe secole înainte***[146]***, pentru a-i incita să-şi ridice emanaţiile şi vibraţiile prin iubirea aproapelui şi altruism****, care să le modeleze câmpul propriu de forţă într-atât încât să devină compatibil cu cel al nostru şi să le asigure astfel salvarea. Aceasta, întrucât* ***starea superioară care se produce în inima omului dominată de iubirea aproapelui acţionează asupra câmpului de forţă ce înfăşoară corpul fizic al fiecărei fiinţe umane, formând un înveliş energetic de protecţie şi respectiv o compatibilitate cu vibraţiile noastre operaţionale***."

„Terra trebuie să se purifice"

„Nu aveţi să vă temeţi de nimic venind în navele noastre. ***Noi suntem oameni normali****, iubitori ca şi voi-înşivă, cu o mentalitate de bună-vecinătate şi cu un spirit de într-ajutor la vreme de criză. Noi suntem pregătiţi şi* ***avem pentru voi veşmintele, alimentele care vă plac şi toate cele necesare cu care sunteţi obişnuiţi****. Noi vom fi PRIETENII şi nu paznicii voştri şi veţi aprecia acest fapt în tot intervalul de timp care îl veţi petrece în compania noastră; atunci când vă veţi vedea planeta voastră în plin* ***cataclism****, acest lucru va fi cu atât mai evident.*

Cei care vor fi levitaţi în corpul lor fizic, îşi vor vedea forma lor «accelerată» şi «vivifiată» într-o esenţă mai

[146] N.A. – Iată, aşadar, o lămurire, în parte, a „misterului" profeţiilor: multe dintre acestea provenind din antichitate, au intrat în tradiţii (religioase sau filozofice) fie pe cale orală, fie prin texte scrise în diferite epoci.

*spirituală, care va transmuta corpul lor în ceea ce s-a convenit să se numească **«corp de lumină»**, în aparenţă, forma fizică va fi aceeaşi pentru cei mai mulţi; această contopire superioară a corpului eteric cu cel material va aduce însă anumite modificări, dar **va elimina bolile şi dezechilibrul**[147] **fizic**.*

*Va trebui să petreceţi totuşi un timp printre noi, căci frumoasa voastră **Terra trebuie să se vindece prin purificare** şi îi va trebui o perioadă bună până îşi va regăsi gloria sa anterioară. **Atunci, cei care au fost levitaţi în propriul lor corp vor fi readuşi pe Pământ, pentru a reconstrui o lume nouă şi a stabili o nouă ordine a lucrurilor**.*

*În timpul cât veţi sta printre noi, veţi avea ocazia de a urma cursuri cât şi un **antrenament special**, în vederea realizării operei care va trebui întreprinsă pe Terra. Pentru toate acestea, veţi avea ajutorul nostru permanent, îndrumările necesare, iar tehnologia noastră va fi pusă la dispoziţia celor care vor reveni pe Pământ.*

*Mulţi alţii, care vor fi ridicaţi prin mod de tranziţie naturală, **se vor întoarce pe Pământ în corpuri noi, pentru a participa la o nouă «trezire»**. Acei care nu au fost salvaţi prin levitaţie vor fi transportaţi după tranziţia lor naturală în locuri în care frecvenţa vibraţiilor va corespunde vibraţiilor proprii ale lor şi unde ei vor putea să crească şi să se instruiască într-un ritm mai lent decât cel corespunzător noilor vibraţii ale planetei Terra şi, aceasta va deveni necesar, întrucât **Pământul se va afla la o frecvenţă foarte înaltă**, accelerarea respectivă producându-se în timpul*[148] *regăsirii sale în Era Vărsătorului!”*

---

[147] N.A. – Din nou se poate remarca o stranie cunoaştere, de către „iniţiaţi” ai mileniilor anterioare, a diferitelor „amănunte” care urmau să se realizeze în timpuri viitoare, detalii care ni se par fantastice chiar şi în zilele noastre. Astfel, de exemplu, în Biblie, în *Cartea întâia către Corinteni a* Sf. Apostol Pavel (cap. 15), regăsim un text foarte semnificativ:

51. *„Iată, vă spun o taină: nu vom muri cu toţii, dar ne vom schimba,*

52. *într-o secundă, într-o clipeală de ochi, când va suna trâmbiţa de-apoi;*

53. *căci se cade ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune şi acest trup muritor să se îmbrace în nemurire.”*

Noua Terra şi Evul de Aur

Într-un alt mesaj, cosmicul Voltra (de asemenea din cadrul Statului-major al Comandoului Ashtar) se exprima cu aceleaşi bune intenţii de liniştire şi de inspirare a încrederii în viitor:

*„**Noi avem foarte multe date ştiinţifice de împărtăşit pământenilor** şi multe cunoştinţe folositoare ce ar putea fi date spre binele vostru, **dar trebuie să le ţinem în rezervă până când omul terestru va evolua în om spiritualizat**, pentru a-i putea oferi mari revelaţii.*

*Veţi vedea multe lucruri pe navele noastre, lucruri care vă vor stupefia şi vor excita înţelegerea voastră privind legile Universului. Există atâtea lucruri pe care voi nu le înţelegeţi şi asupra cărora aţi dedus concluzii atât de eronate... **Concepţiile voastre cu privire la gravitaţie şi la energie sunt cauza multor erori în materie de***

---

[148] N.A. – În Biblie există texte, provenind din diferite epoci, prin care se profetizează ample evenimente similare. Iată cum se exprimase Isaia în sec. VII î.e.n.:

cap. 65–17: *„Căci iată, eu creez ceruri noi şi un pământ nou. Nimeni nu îşi va mai aduce aminte de vechile vremuri şi acestea în minte nu se vor mai sui.”*

cap. 66–22: *„Căci precum cerul cel nou şi pământul cel nou pe care le voi face, zice Domnul, vor rămâne înaintea mea, aşa va dăinui dea pururi seminţia voastră şi numele vostru.”*

- La rândul său, în Apocalipsis, Ioan Teologul scria, în sec. I e.n., următoarea profeţie, de altfel foarte ciudată pentru vremea sa:

cap. 21–1: *„Atunci am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi trecuseră şi mare nu mai era.”*

- În epopeea *Edda,* care conţine, printre diferite tradiţii ale vechii populaţii scandinave, şi mitul escatologic – neinfluenţat încă de credinţele orientale şi nici de creştinism, care apare aici mult mai târziu (v. M. Eliade) –, se regăseşte o „cunoaştere” similară: se profetizează marele dezastru al distrugerii lumii prin foc, atunci când Yggdrasill (arborele înţelepciunii) se va aprinde. Ulterior, după refacerea lumii, vechii zei Odhinn (zeul suprem) şi Thorr (zeul războiului) nu vor mai reapare, aceştia urmând a fi înlocuiţi de zeii Honir (raţiunea), Magni (energia-forţa), Baldr (tinereţea) şi Modi (îndrăzneala). Prezentând aceste detalii atât de semnificative, V. Kernbach (*Dicţionar de mitologie generală)* relua şi următoarea tradiţie, la fel de sugestivă: *„Omenirea regenerându-se din două principii vitale, conservate într-o pădure, unde, în toată perioada dezastrului, au fost hrănite cu rouă, va trăi fericită în noua lume Himli, când pământul se va reacoperi cu pulsaţia vieţii.”*

fizică aplicată. *Apropiata prietenie interplanetară va aduce Omenirii pământene o iluminare ştiinţifică cu totul nouă, graţie noii ordini a lucrurilor.*

Aceste gânduri vă vor face să intraţi într-adevăr în ***Evul de Aur*** *al iluminării şi al abundenţei.*

Să nu fiţi tulburaţi de schimbările care trebuie să vină, pentru ca totul să devină posibil.

Să nu vă gândiţi decât ***la Noua Terra****, care trebuie să vină cu eliberarea, cu vindecarea, cu pacea."*

Dar poate că cea mai semnificativă încheiere a acestui straniu capitol – şi însăşi a cărţii – se regăseşte într-unul din cele mai recente mesaje ale personalităţii cosmice **Andromeda Rex,** în al cărui conţinut vibrează căldura unei etici galactice cu adevărat superioare:

„Noi am venit aici pentru ca vorbele noastre să fie înţelese şi acestea să fie, pentru toţi, mărturia că suntem prezenţi alături de voi.

Noi suntem fraţii şi surorile voastre din alte lumi, membrii Statului-major al lui Ashtar, dorindu-vă ca pacea să fie cu voi! *"*

Şi dacă Omenirea terestră ar înţelege sensul profund al acestui mesaj, **dorinţa de pace şi înţelegere între toate popoarele** devenind într-un timp cât mai redus o dominantă a existenţei terestre ar fi posibil – după cum transmitea şi Kouthoumi – să fie **evitat cataclismul.** O îmbunătăţire a aurei planetare, printr-o ridicare benefică a radiaţiilor emise de omenire, ar oferi un alt orizont Umanităţii.

Să fim, deci, optimişti! Dar acest optimism trebuie să se bazeze pe o dorinţă sinceră, pe o voinţă a colectivităţii terestre de a-şi salva planeta, prin vibraţiile înalte ale unor sentimente reciproce superioare şi ale unei spiritualităţi creatoare.

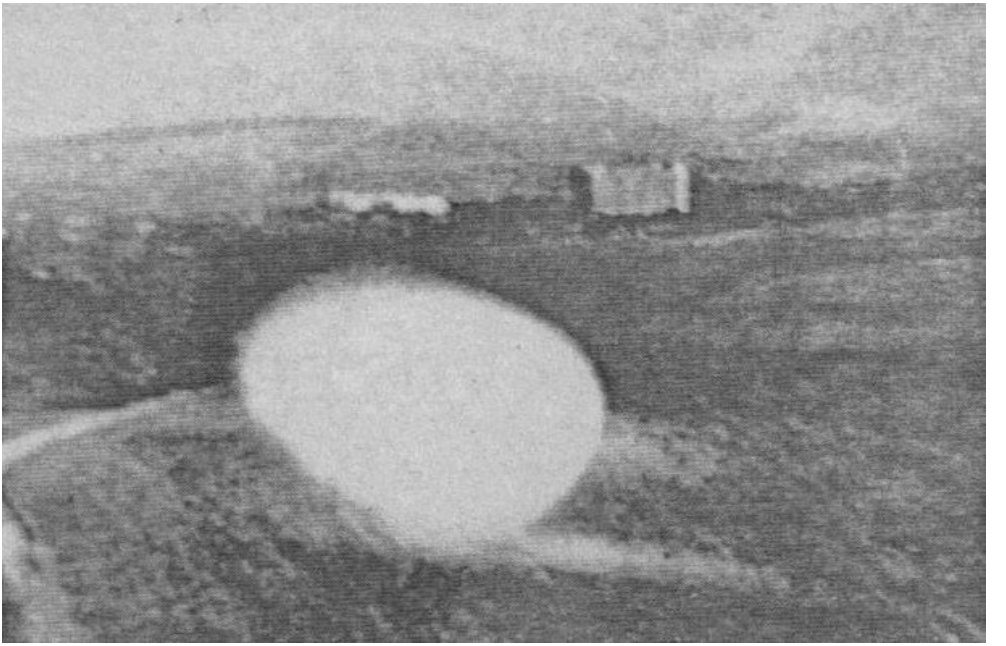

Fig.1 – Fără a vedea „ceva”, biologul Al. Sift a fotografiat insolita asociere a trei entităţi radiante, învăluite într-o „mantie” groasă, transparentă. „Fiinţele globulare” erau venite din spaţiu!

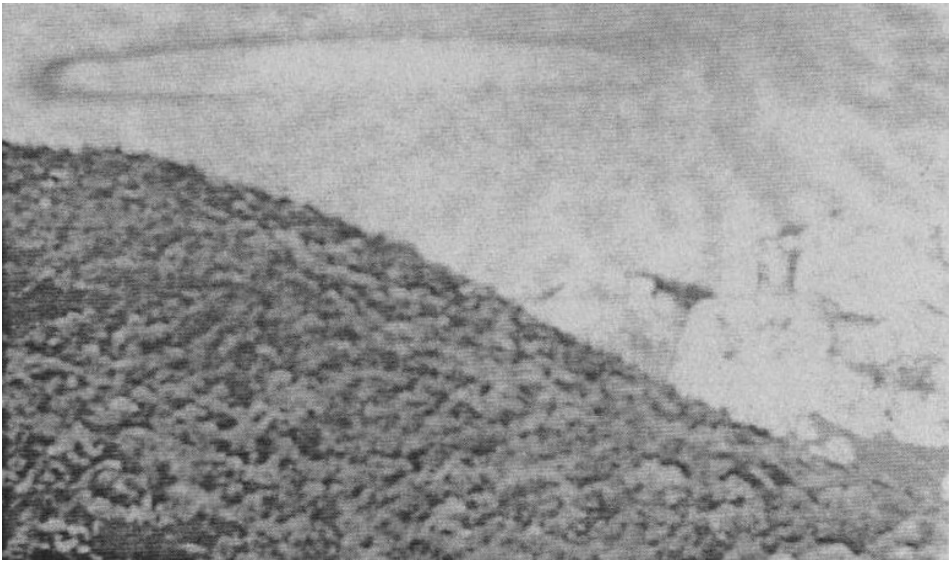

Fig.2 – Stranie prezenţă aeriană surprinsă de ing. I. Chelaru în munţii Banatului. În interiorul „inelului” era corpul unui OZN plecat de la periferia Galaxiei!

Fig.3 – Profesorul argentinian B. Reyna a primit spre publicare scrieri cu „varkuleţi”, ce ar fi fost transmise de extratereştri!

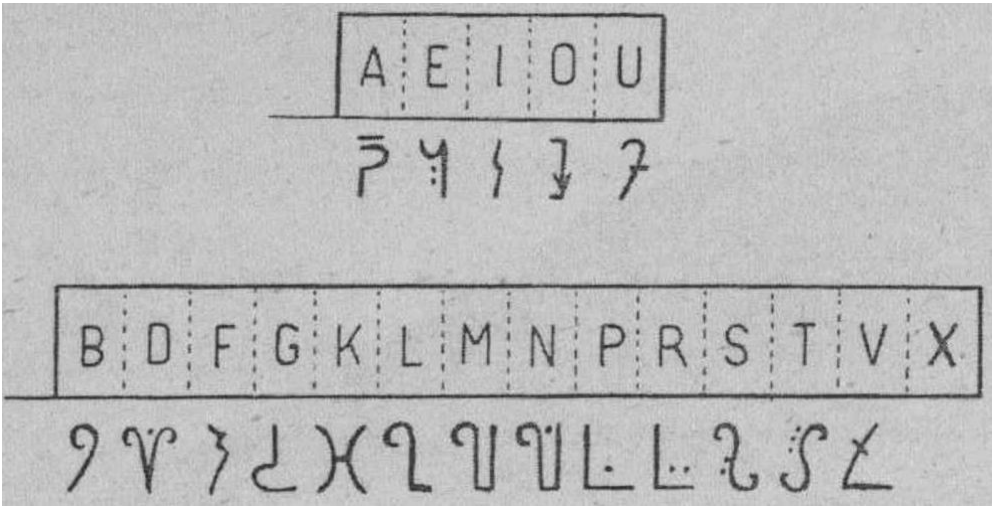

Fig.4 – La textele scrise cu varkuleţi, „contactatul” E. Zagorski a primit şi corespondenţa dintre alfabetul „din spaţiu” cu cel terestru.

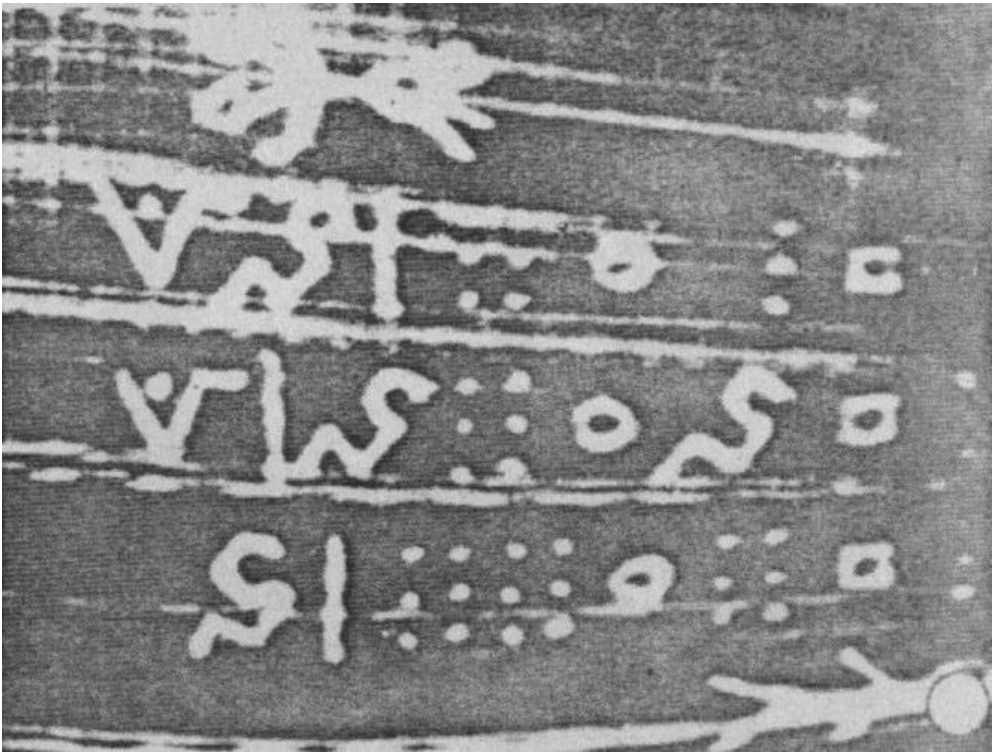

Fig.5 – O miră de televiziune ne-emisâ de pe Pământ! Ciudatele litere din Cosmos seamănă cu „varkuleţii” din Argentina, cât şi cu o scriere rupestră africană din Tassili („Science et Vie” – nr. 671/1973).

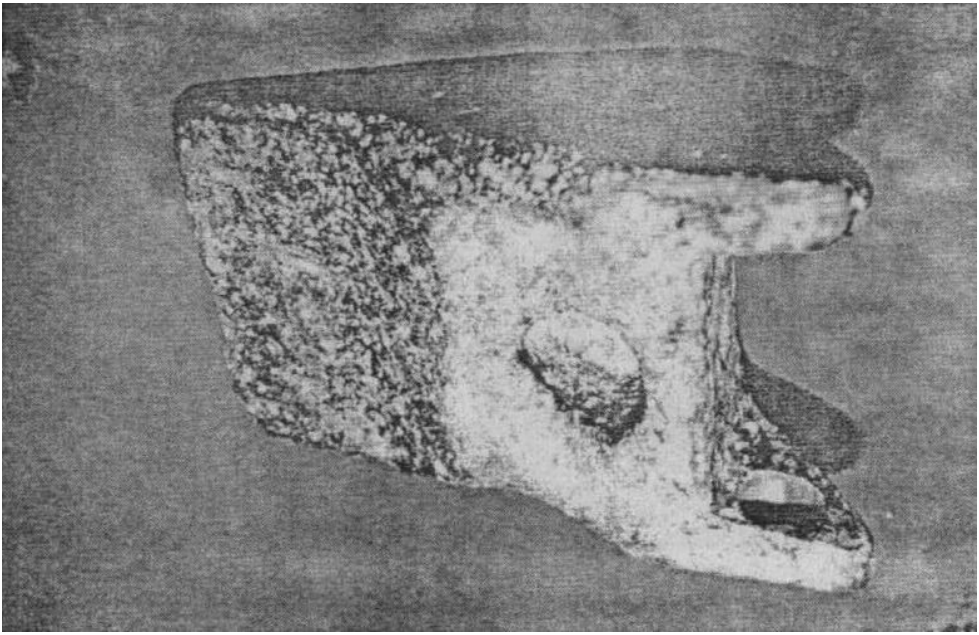

Fig.6 – „Obiectul de la Aiud” era dintr-un aliaj de aluminiu! A fost, oare, talpa unui robot trimis în preistorie pe Terra de o civilizaţie galactică?

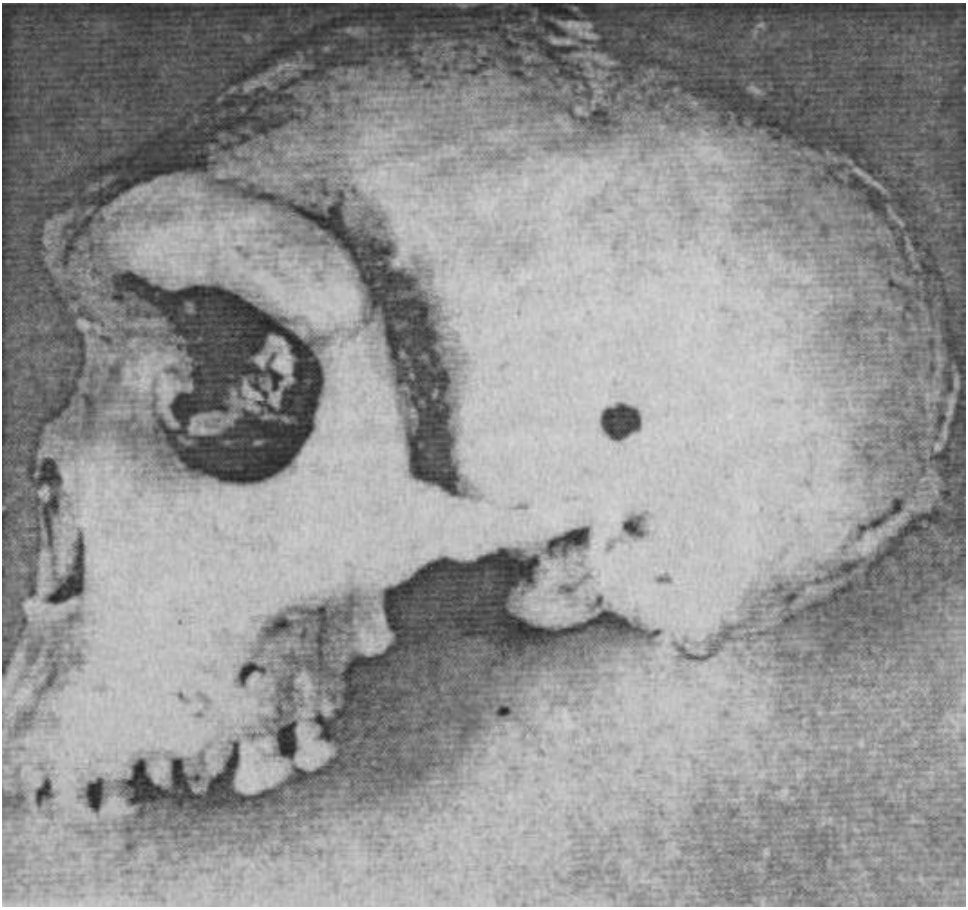

Fig.7 – Acum un milion de ani, capul unui african a fost traversat de un mic proiectil (sau de un fascicul-laser?). Vreun extraterestru s-a apărat de un pământean agresiv?

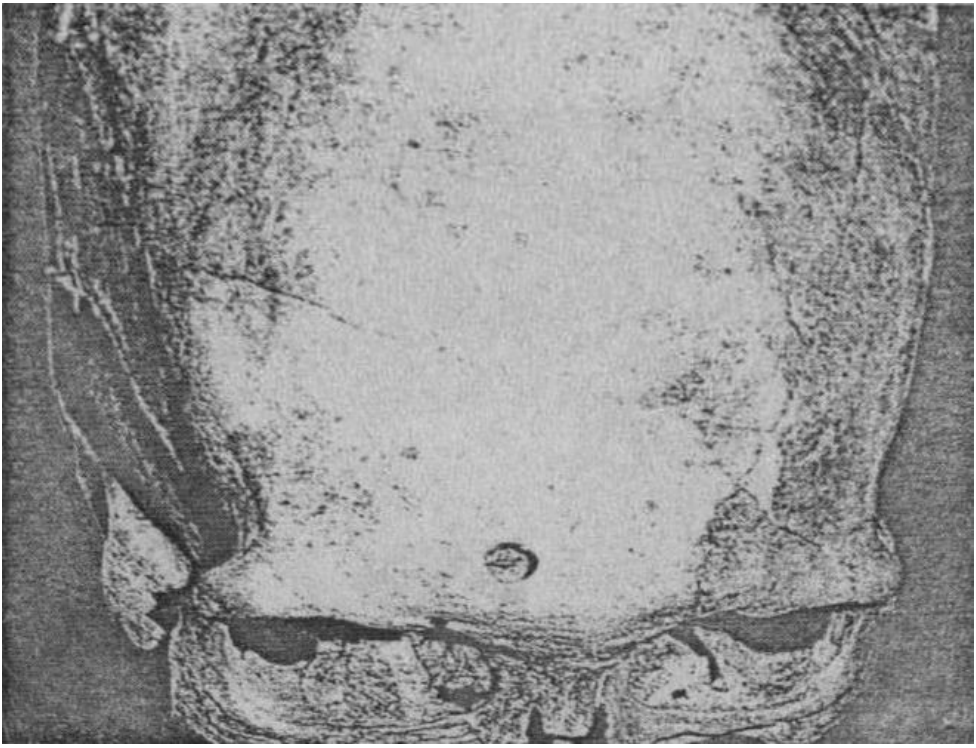

Fig.8 – Craniul unui om preistoric din sudul munţilor Pirinei avea o mică gaură frontală. Acel om a mai trăit, osul refăcându-se în interior. Doar o armă-laser produce acest efect...

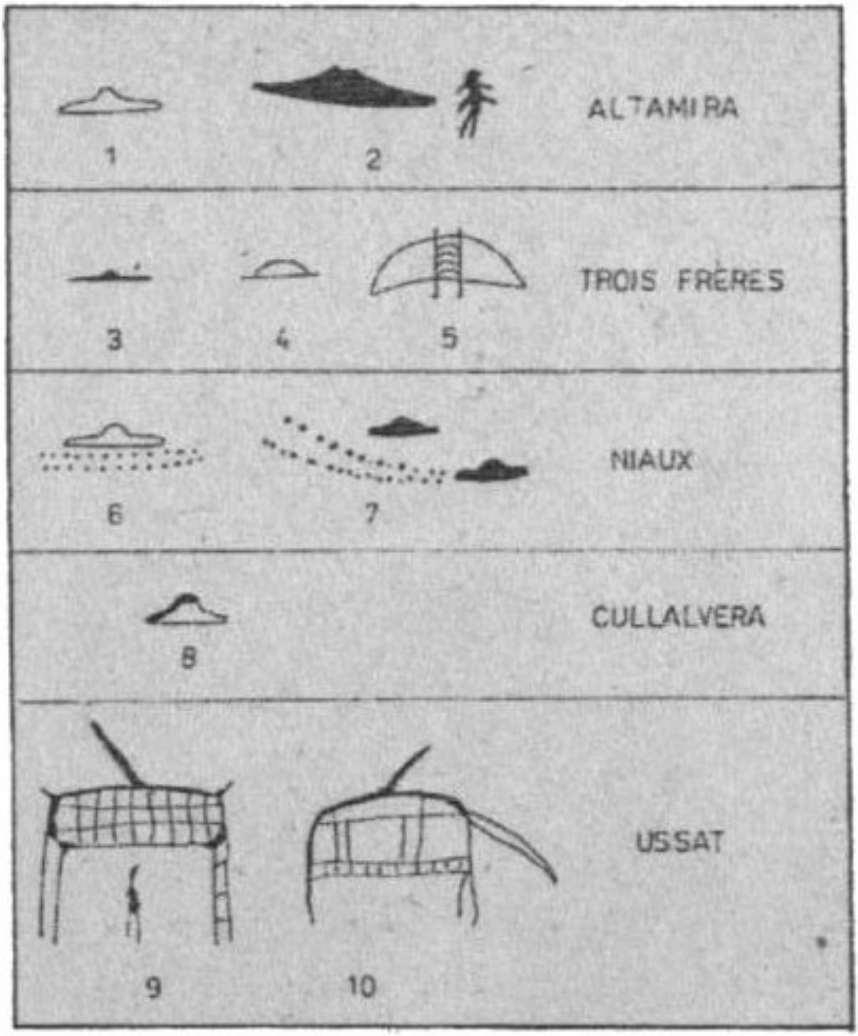

Fig.9 – în peşteri din munţii Pirinei există zeci de picturi rupestre ce ar reprezenta OZN! Profesorul francez A. Michel a întocmit o clasificare a ciudatelor desene preistorice.

Fig.10 – Un umanoid cu patru degete la mâini şi capul simbolizat printr-un sistem solar cu 12 planete. Pictura rupestră din Tamgaly a fost făcută de „cineva” care ştia de existenţa acelui sistem planetar!

Fig.11 – Din anticul Tlalocan (paradisul mayaşilor) a coborât şi zeul Chaak. În sculpturi şi fresce era redat ca având ochelari. Dar în epoca respectivă pe Terra nu existau lentile…

Fig. 12 – Şi din Evul Mediu există reprezentări de OZN. Francezul G. Fieffe a evidenţiat în acest sens două tapiserii lucrate în jurul anului 1474, existente la un muzeu din oraşul Beaune.

Fig. 13 – „Globurile radiante” nu sunt nave galactice. Aşezarea în şiruri verticale paralele demonstrează că erau fiinţe inteligente ale lumii invizibile! Multe entităţi similare au fost prezentate eronat ca „OZN strălucitoare”...

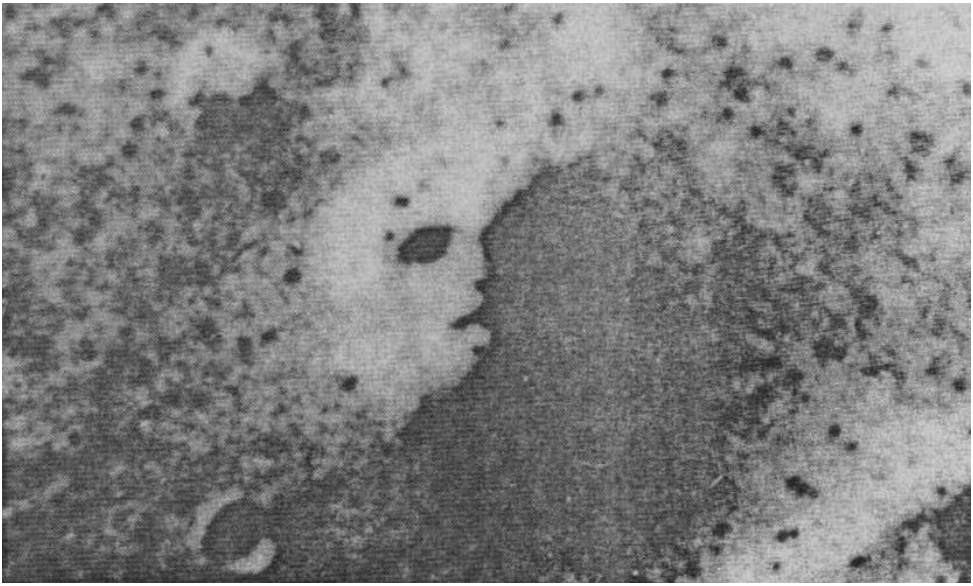

Fig.14 – Pe solul marţian există mari stânci sculptate cu chip uman. Perfecţionând redarea acestei imagini, specialiştii NASA au evidenţiat obrazul întunecat şi o lacrimă la ochiul drept...

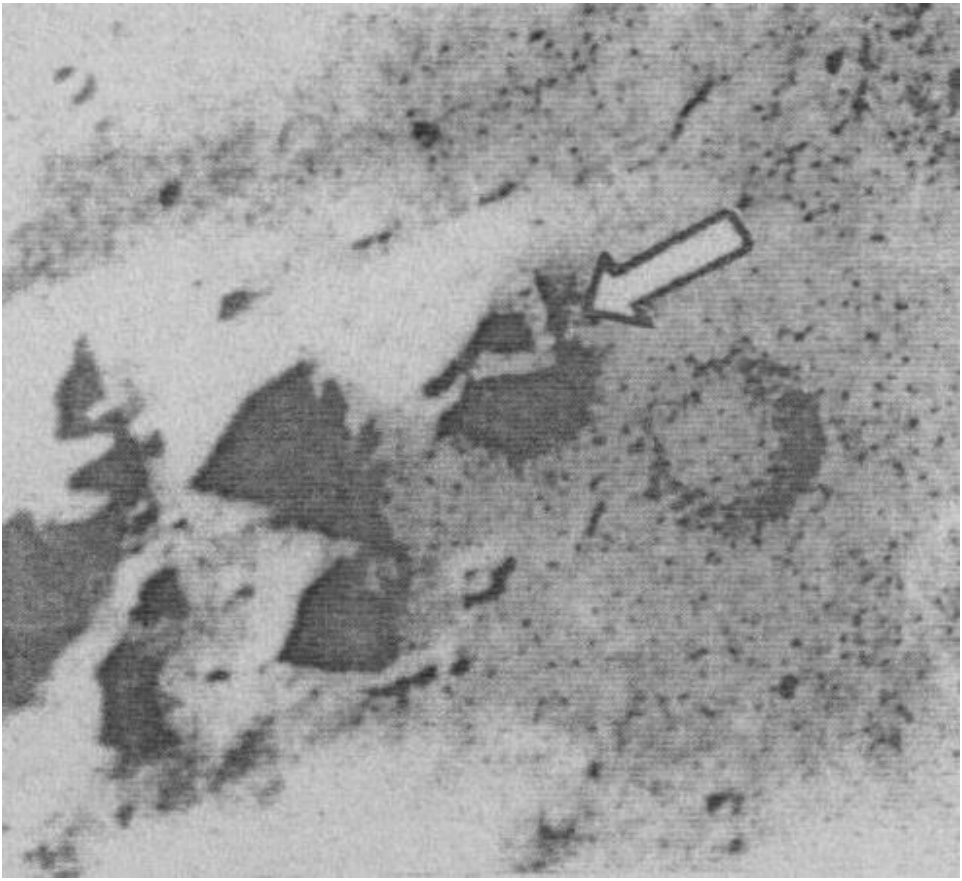

Fig. 15 – Cine a construit piramida pe Marte, aproape de marele chip sculptat? La piramida cu vârf prăbuşit se remarcă şi grosimea zidurilor. Când pământenii le vor cerceta vor descoperi şi „taine” ale preistoriei terestre?

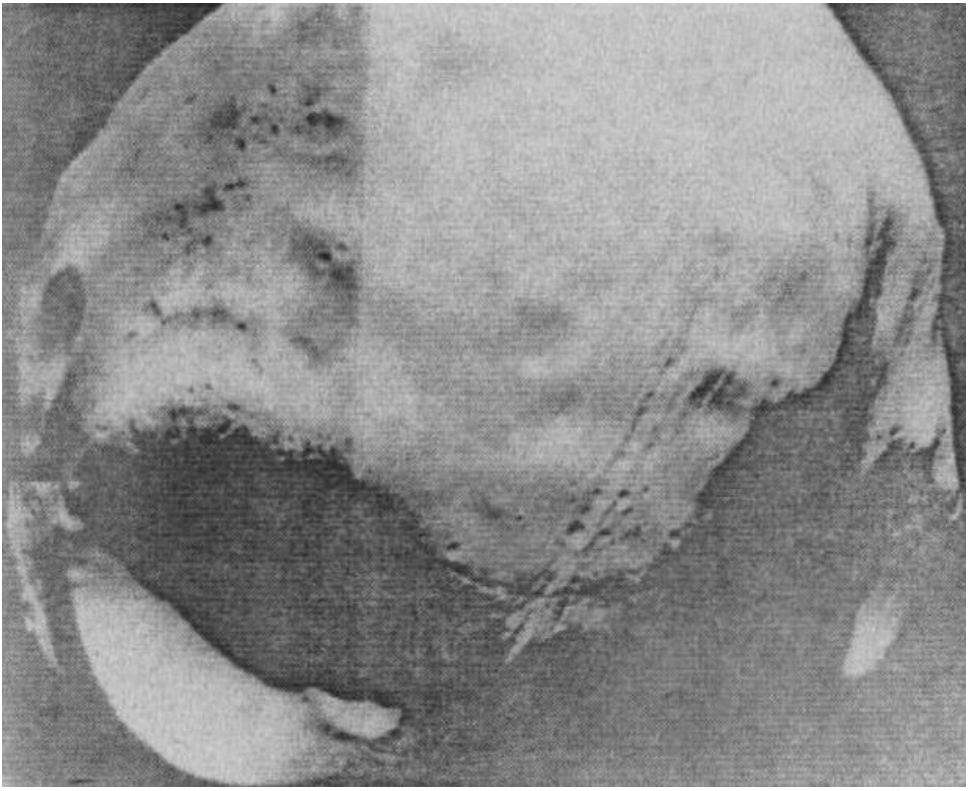

Fig. 16 – Satelitul Phobos este şi el o „enigmă” marţiană. Golul din extremitate e datorat ciocnirii cu un meteorit? Sau poate a fost amenajat ca „navetă spaţială”?...